

မိုးမိုး

ဘယ်သူ

❤️ ရင်ပင်

BURMESE
CLASSIC
COM

၁၉၅-၈၃

နတ်ရွာမိုး

ဘယ်သူ့စချစ်မလဲ / နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊

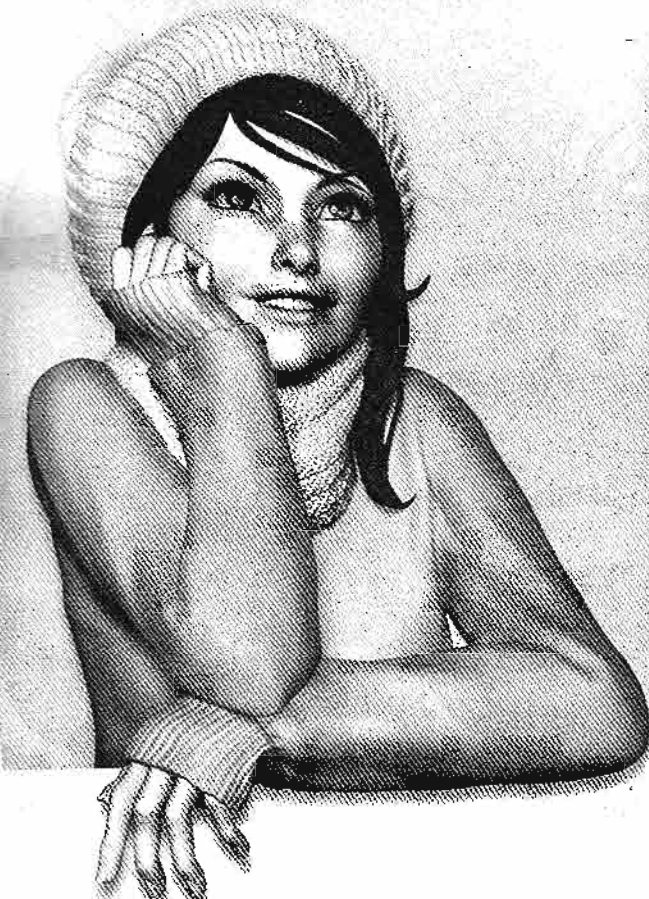
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၃။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ * ၂၀ စင်တီ။

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

မြန်မာရေး အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ (ဒီဇင်ဘာလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

မြန်မာ့

ဘယ်သူ
ချစ်မလဲ

♥ အချစ်တွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့
ဒီလူကြီးရဲ့နှလုံးသားမှာ
အရုံးများနေတဲ့ပွဲစဉ်...အတွက်
မင်း...တစ်ချက်လောက်မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းပါ
ဒါဟာ...မျှတရဲလားလို့...

BURMESE
CLASSIC

ဖြစ်စဉ်...တစ်

“တ...နယ်...တယ့်...နယ်...ဝှမ်း...
ဝှမ်း...တူ...နယ်...တဲ့...”

Message...။

စောစောစီးစီး ဖုန်းမက်ဆေ့ချ် ဝင်လာလို့.. ဇော်မော်
အိပ်မုန်ထမျက်လုံးတွေ ပွတ်သပ်ရင်း... ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်”

“ရှင်ရဲ့ စေတနာဗလပွနဲ့ တာဝန်တိတိတရားတွေ အပိုင်ပိုင်ထဲ

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

နတ်ရွာ

“ဟင်! . . .”

ခေတ်မော် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ထထိုင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့. . . ဖုန်း Massage ကိုလည်း နားမလည်နိုင်သလို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်တယ်။

“ဘာလဲဟ!”

ဖုန်းနံပါတ် ကြည့်တော့လည်း သူ မသိသည့်နံပါတ်. . . ။

ချက်ချင်း ထိနံပါတ်ကို ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဖုန်းပိတ်ထားသည်တဲ့. . . ။

ဘာလဲ! . . ။ ဘယ်သူလဲ! . . ။ ဘယ်ကလဲ! . . ။ ဘာအတွက်လဲ! . . ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ရှူတွဲထားတဲ့ မျက်ခုံးနောက်က ဦးခေါင်းခွံထဲ. . . ငါးပွက်သလို ပွက်ထသွားတယ်။

အဲ့ဒီနောက်တော့. . . လေငြိမ်သလို ငြိမ်သွားတဲ့အတွက် ဖုန်းပစ်ချထားခဲ့ပြီး. . . ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။

အဲ့ဒီနောက် မနက်ခင်းအိပ်ရာထ သူလုပ်နေကျအတိုင်း သန့်စင်ခန်းမဝင်ခင် လေသာဆောင်ဘက်ထွက်ပြီး အသက်ရှူ လေ့ကျင့်ခန်းလေး ထွက်လုပ်လိုက်တယ်။

ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလလေးဖြစ်လို့. . . နှင်းလက်ကျန်တွေ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ခါချနေတဲ့ကောင်းကင်ဆီ မျက်နှာကို မော့ပြီး. . . အားပါးတရ ရှုရှိုက်ပစ်ရင်း. . . ကောင်းကင်ဆန်လွန်းတဲ့

မျက်နှာလှလှတစ်ခုကို သတိရပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဪ. . . လောကမှာ ဒီလိုမိန်းမမျိုးလည်း ရှိသေးသကဲ့”

၁. ၁. ၁. ၁.

BURMESE
CLASSIC
.com

“ဝုန်း! . . . ဝုန်း! . . .”

ဒီနေ့လည်း တံခါးကိုကန်ဖွင့်ပြီး ဖနောင့်နဲ့ နောက်ပြန်ကန် ပိတ်သွားတဲ့ ဘော့(စ်)ကိုကြည့်ပြီး ဇော်မော် သက်ပြင်းချရပြန်တယ်။

အဆင်မပြေပြန်ဘူးထင်ပါရဲ့ . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . .

ငါလိုက်ဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးရင်ကော . . .

“အဆဲခံရမှာပဲ . . .”

“အင်! . . .”

စိတ်ထဲဖြစ်တဲ့အတွေးနဲ့ . . . အနောက်ကပေါ်လာတဲ့အသံ ကြောင့် ဇော်မော် လန့်တုန်သွားပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟုတ်တယ်မလား . . . ကိုဇော်မော်”

“ဗျာ! . . . ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ . . . ဘာကိုမေးတာလဲ”

ဇော်မော် အူတိအူကြောင်က . . . လျှောက်လာပြီး သူ့နားမှာ ရပ်သွားတဲ့ ဌာနမှူးကိုဝင်းရီနဲ့ စာရေးကြီးကိုလှတင့်ဆီ ကူးစက်သွားတယ်။ အဲ့ဒီနောက် ကိုဝင်းရီက . . .

“ကျုပ်ပြောတာ . . . ဘော့(စ်)လေ . . . ဘော့(စ်)”

“ဪ . . . ဘော့(စ်)လား၊ အခုပဲ အပြင်ကပြန်လာတာ လေ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ရုံးအောက်က တက်လာကတည်းက . . . မျက်နှာမိုးချုပ်သွားတာ၊ ခုနေ . . . သွားတွေ့ရင် အဆဲခံရမယ်လို့”

“အာ . . . သေချာတယ်ဗျာ အမှန်ပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လည်း ဒီမှာကပ်နေတာ”

ကိုလှတင့် ခေါင်းကုတ်တယ်။

ခေါင်းဆိုတာ ပြောင်သလင်းခါနေတဲ့ ငယ်ထိပ်ပေါ် . . . နား

သင်ဘက်ခြမ်းကနေ လှမ်းအုပ်ပြီး တင်ထားတဲ့ ဆံပင်နေရာကို

ဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီနေရာမှာ လိပ်တစ်ကောင်လောက်ရှိတဲ့ သန်းမ

ကြီးတွယ်နေလည်း ဘယ်တော့မှ ကုတ်မှာမဟုတ်လို့ တစ်ခေါင်းလုံး

ဘယ်နေရာယားယား နောက်စေ့ဖက်အခြမ်းကိုပဲ ကုတ်ပါတယ်။

အဲ့ဒါတောင် ကုတ်ပြီးတာနဲ့ အနည်းငယ်ပွသွားတဲ့ ဆံပင်တွေကို

နေသားတကျဖြစ်အောင် ဖိသပြီးမှ လက်ကိုပြန်ချတယ် . . .

“ဒါဆို ဒီနေ့လည်း . . . တင်ပြဖိုင်တွေ မရနိုင်သေးဘူးပေါ့”

ဩဇာနာပဲ ရှေ့ကဟာလည်း လက်စသတ်လို့မရ၊ နောက်ကဟာတွေ

“အိုဇေဗျာ. . . ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဘော့(စ်)မသိလည်း ကျွန်တော်သိပြီဆိုတော့. . . ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ဒေါ်သေးသေးက နာမည်ပဲသေးတာ ကိုယ်လုံးကခပ်ကြီး
ကြီး.. 'ပွင့်'လောက်နီးနီးကို ကြီးပါတယ်။ စိမ်းလဲ့ညိုကတော့..

တုခွက်တွင်း(နံ)လို့ လူပျိုဝန်ထမ်းတွေ တီးတိုးရွေးချယ်ထားတဲ့သူပါ။
တော်တော်လေးလည်း လှတယ်ဆိုရမယ်။

“ဇော်မော်”

“ခင်ဗျာ... မမသေး”

“ဆရာရောက်နေပြီဆို...”

“ဘော့(စ်)လား... ရောက်ပြီလေ”

“ဧည့်သည်ရှိနေလား... ငါ ဆရာနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့လို့”

“ခင်ဗျာ... အရေးကြီးလို့လား...”

“ကြီးတယ်... ငါ့အခန်းက ကွန်ပျူတာတွေ တစ်လုံးမှ သုံးလို့
မရတော့ဘူး...”

“ဟာ... အဲ့ဒါ... ကိုဝင်းရီနဲ့”

“တော်တော်... အဲ့ဒီနှစ်ချေးရှလူးနဲ့ စကားကိုမပြောချင်
ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ... သူက ဌာနမှူးပဲ၊ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

“သိတယ်... သိတယ်...”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ စိမ်းလဲ့ညိုက...

“ဒီလို ကိုဇော်မော်ရေ၊ ညီမတို့ သူ့အခန်းကိုသွားပြီး အဲ့ဒီကိစ္စ
တင်ပြတယ်၊ ဦးဝင်းရီကလည်း အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားပေး
ပါတယ်”

“ဟင်!.. ဒါဆိုပြီးပြီလေ”

“မပြီးဘူး... သူက... ရိုးရိုးမစဉ်းစားဘူး... စဉ်းစားရင်းနဲ့
နှစ်ချေးကော်ပြီး လုံးလုံးပစ်တာ... အစ်မက နှလုံးမကောင်းတော့
နှုတ်တယ်လေ... ရွံပါတယ်ဆိုမှ ဦးဝင်းရီတောက်လွှတ်လိုက်တဲ့ နှစ်
ချေးလုံးက အစ်မပါးစပ်ထဲ တန်းခနဲ ဝင်သွားလို့ အော့အန်ပြီး ဆေးရုံ
တောင် ပို့လိုက်ရသေးတယ်”

“ဟေ!.. ကိုဝင်းရီက အဲ့သလောက် လက်ဖြောင့်သလား”

“အမှန်တော့ အစ်မက ဦးဝင်းရီစဉ်းစားရင်း ဘယ်လိုစိစဉ်
သေးမလဲလို့ ထိုင်စောင့်နေရလို့ ဝါးခနဲ အားရပါးရ သမ်းလိုက်တဲ့
အချိန်မှာ...”

“ဝေါ့!.. အော့!.. တော်... တော်တော့ စိမ်းလဲ့... ခေါ့!”

“အစ်မ... အစ်မ... ရရဲလား”

“ဆက်... ဆက်မပြောရင် ရပြီ... အမလေး... မောလိုက်
တာ၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဲ့ဒါပဲဇော်မော်... ငါ့ဘာသာ ဆရာနဲ့တိုက်
ချိတ်တွေ့ပြီးပဲ ပြောတော့မယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါ မမသေး၊ လောလောဆယ် အဆင်ပြေသွား
အောင် ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပြင်ထားတဲ့ သုံးစုံရှိတယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ မမသေး
တို့ဆီက အဆင်မပြေတဲ့စက်ကို လဲယူလိုက်၊ စတိုမင်းကိုပြောလိုက်
ထွန်တော်လဲခိုင်းလိုက်တာလို့”

“ပြီးရော... ကဲ... တို့သွားမယ်”

၁၄ နတ်ရွာ

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဒေါ်သေးသေးတို့ထွက်သွားပြီးမှ သူ ဒီနေရာမှာဆက်ပြီး ရပ်နေလို့ မပြစ်တော့ဘူးလို့ . . ဇော်မော် သူ့ကိုယ်သူသတိပေးလိုက်တယ်။

ဒုက္ခပဲကွာ . . . ပြန်လို့လည်းမရ . . . အခန်းထဲဝင်ဖို့လည်းခက် . . .

“ဇော်မော်”

ဘော့(စ်)ရဲ့ဒေါ်သံလို့ ချက်ချင်းသိပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဒေသကြီး ပြိုကျလာသလို အေးစက်ပြာနှမ်းသွားတယ်။

ဒါပေမယ့် . . . တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေလို့ မရတဲ့အတွက် သွက်သွက်ပဲ အခန်းရှေ့ကိုရောက်သွားတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ . . . အခန်းတံခါးက ခပ် . . . ဟ . . . ဟ . . .

သူဝင်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်လိုက်တယ်။

“ပိတ်မနေနဲ့တော့ တံခါးပျက်သွားပြီ၊ မနက်ဖြန် ဝင်းရီကို ခေါ်ပြပြီး ပြန်ပြင်ခိုင်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်သာဟုတ်ကဲ့လိုက်ရတာ တံခါးကဟနေတော့ စောစောကအပြင်မှာ သူတို့ပြောတဲ့အသံတွေ ဘော့(စ်)အကုန်ကြားသွားပြီလို့ တွေးမိပြီး ဂိုးရုံ(စ်)ကော်ဖီမစ် သောက်ချင်လာတယ်။ ရင်တုန်

ကင်းဝေးတယ် ဆိုတာကိုး . . . ။

“ထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်”

သူ ဝင်ထိုင်ရင်း မသိမသာအကဲခတ်တော့ ဘော့(စ်)တစ်ယောက် သူ့ဆုံလည်ထိုင်ခုံကြီးပေါ်ကနေ ဆင်းရပ်ပြီး ခေါင်းကဆံပင်တို့တိုထောင်ထောင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ငြီးမှ . . . သူ့ဘေးက အအေးခန်းသေတ္တာဖွင့်ပြီး . . . ဝီစကီပုလင်းပြားလေး ဆွဲထုတ်တယ်။

ဇော်မော် ဖန်ခွက်ထယူဖို့ပြင်တော့ . . .

“နေ . . . နေ . . . ကိုယ့်ဆရာ . . . ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲ နီ၊ချမယ်”

ပြောရရင် ယမကာအကြမ်းပန်းကန်လုံးတစ်လုံးစာလောက်တော့ ဘော့(စ်)ရဲ့ဒေါ်သစ်တိတ်ကလေးကို နှစ်သိမ့်လိုက်နိုင်ပုံပါပဲ . . . ။ ပုလင်းကို လက်ကမလွှတ်ပေမယ့် ခုံမှာတော့ပြန်ထိုင်သွားတယ် . . .

“ဟန်နီချီအတွက် ငါဘယ်လို ဗျူဟာခင်းရဦးမလဲ ဇော်မော်”

ဇော်မော် . . . မျက်လုံးတွေပြူးနေအောင်ပဲ ကြည့်နေတယ်တာမှမပြောဘူး၊ ပြောထားတာလည်း အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ သိနေပြီ . . . ။

“ငါနဲ့ကျမှ . . . မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်ခက်ခဲသဘာဝကွာ . . . ။ ငါ့သူငယ်ချင်း ကိုဘုန်းသောင်းဆိုရင် အသက်နှစ်ဆယ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့မှာ သတ္တမမြောက် ဇနီးချောင်းလေးကို

ဆီနီးမှာ လက်ထပ်သွားတယ်။ ရတနာကုန်သည်ကြီး ကိုဘသော်ဟာ အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်မှာ ခြောက်ပေခွဲငါးလက်မမြင့်တဲ့ ပြင်သစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သွားတယ်။ ရာဆာအာရာဖတ်ကိုကြည့်ကာ ဆီးလိုက်တဲ့ရုပ်ကြီး အသက်ကလည်းလည်မျိုထောက်နေမှ သူ့လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ဇနီးချောလေးက သုံးဆယ်ကျော်ကွ”

ဘော့(စ်)စကားဖြတ်ပြီး ဝီစကီကို ရီတီတီမျက်လုံးတွေနဲ့ ထပ်မော့တယ်။ . . ။

“အား. . . ဒီမှာ. . မင်း ငါ့ကိုကြည့်စမ်း ဇော်မော်”

ဇော်မော် မျက်လုံးလေးပုတ်ခါပုတ်ခါနှင့် ကြည့်ရှာတယ်။

“ငါ့ရဲ့ပတ်ရှပ်ကို နိုင်ငံကြီးဆယ့်နှစ်နိုင်ငံကလာတဲ့ ကြည့်မှန် ဆယ့်နှစ်ချပ်ပေါ်မှာ သေချာကြည့်ပြီး သုံးသပ်ပြီးသွားပြီ။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ဆံပင်တွေဖြူနေတာကလွဲရင် မင်းသားကြီးညွန့်ဝင်းလို ခန့်ခန့်ကြီးကွ. . ။ အခု မင်းက ဆံပင်တွေဆေးဆိုးပါဆိုလို့ ဆေးဆိုးပြီး. . မှန်ဆယ့်နှစ်ချပ်မှာ ပြန်ကြည့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်. . ‘ဖြိုးငွေစိုး’လား. . မိလာရှိတာစိုင်းဗေဒါဇာတ်ကားထဲက မင်းသား ‘နေအောင်’လားလို့တောင် ထင်စရာဖြစ်လာတယ်။

ငါ့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်ရင်. . တောက်! မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသလို တစ်ဖောက်ဖောက်နဲ့ ယူလို့ရတယ်ကွ. . ရှင်းလား. . ။ အဲ့ဒါကို ဟန်နီချိုဟောသလို ခေါင်းခါပစ်တဲ့ ကံတရား. . ငါဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း

ဆောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ”

ဘော့(စ်). . မော့ပြန်ပါတယ်။ ဇော်မော်လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး နားထောင်ရင်း တွေးတယ်။ ဘော့(စ်)ပြောတာ အားလုံးအမှန်တွေပါပဲ. . စီးပွားရေးလောကမှာ သူ့ငွေလူပျိုကြီး ဦးကျော်စွာဆိုတာ မသိတဲ့သူမှ မရှိတာ. . ။

အသက်သာ ခြောက်ဆယ်လို့ပြောတာ နုတုန်း. . ။ ဆံပင်ဆေးဆိုးပြီး ငွေကေညပ်ထားလို့ ခန့်တုန်း. . ။ ဗိုက်ပူတာ. . အသားညှိတာနဲ့ ခြေဖဝါးလက်ဝါးတွေကြီးပြီး ကားကားကြီးဖြစ်နေတာပဲ ပြောစရာရှိတာ။ ခြေဖဝါးကြီးလွန်းလို့ သူ့အတွက်ဖိနပ်ဝယ်ရင် သီးသန့်အော်ဒါမှာပြီး စီးရတယ်. . ။

တစ်ခါက မန္တလေးရောက်တုန်း မန္တလေးပိန်းတန်းဖိနပ်ဝယ်သွားမယ်ဆိုပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သွားဝယ်ကြတာ သူ့အတွက်တော့အိုခေပဲ။ ဘော့(စ်)အတွက်ဝယ်တာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးစာလောက်ရှိတဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်ထဲကဖိနပ်တွေ ဘော့(စ်)နဲ့တော်တာ တစ်ရန်မှမရှိလို့. . အရောင်းစာရေးမက ‘လူစီးတဲ့ဖိနပ်ကတော့ ဒါအကုန်ပဲ’လို့ ပြောလိုက်လို့ ဘော့(စ်)အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲပြီး ဆဲဆိုပစ်တာ မှတ်မိနေသေးရဲ့. . ။

“ကဲ. . မင်း ဘာများအကြံဉာဏ်ပေးချင်သေးလဲ ဇော်မော်”

“ခင်ဗျာ. . .”

www.burmeseclassic.com

နတ်ရွာမိုး

ဇော်မော်အတွေးပြတ်ပြီး လန့်ဖျပ်ထူးသံပေးလို့ ဘော့(စ်)
ကရယ်တယ်...။

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်... ဇော်မော်... ဇော်မော်၊ အေးပါ
ဇော့... ငါ့မှာ မင်းလိုတပည့်ကောင်းတစ်ယောက် ရှိထားတာလေး
တော့ ငါတံ့ကောင်းပါတယ်ကွာ...။ ရော့... ဒီလက်ကျန်လေး သွား
ထားလိုက်ကွာ...။ ဆက်သောက်ရင် မှောက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇော်မော် ပုလင်းပြားလေး အဖုံးပိတ်ပြီး အအေးခန်းမီရိုထဲ
ထည့်လိုက်တယ်။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘော့(စ်) စားပွဲပေါ်က
ဖိုင်တွေကို သူ့ရှေ့ဆွဲပုံပြီး ကြည့်နေတာကို တွေ့ရပါတော့တယ်...။

အဲ့ဒီနောက် ဘော့(စ်)က...။

“ကွန်ပျူတာကိစ္စ မင်းစီစဉ်ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့... ဝန်ထမ်း
သစ်သုံးယောက် အတည်ပြုပေးဖို့ကိစ္စ... ငါလက်မှတ်ထိုးပေးရုံပေါ့
ကွာ...။ ကျန်တာတွေတော့ မနက်ဖြန်မှပဲ ငါဆက်ထိုးပေးမယ်”

အလိုလေး... ဒါဆို အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ငါတို့ပြောနေ
တာ ဘော့(စ်)ကြားသွားတာပေါ့...။ စိတ်ကောင်းဝင်နေလို့သာ
တော်သေးရဲ့...။

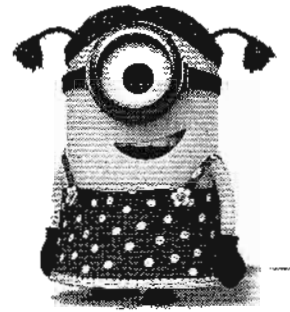

ဒေါ်မေမေ

♥ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုတုံးလုပ်မိလို့
စိတ်ဒုက္ခနဲ့ မှောက်လျက်လဲ...
မျက်ရည်တွေ ပျိုးကြဲရတဲ့အဖြစ်၊
ချစ်သူရေ...
သံယောဇဉ်တွေ ရိတ်သိမ်းတဲ့အခါ
ရိုးပြတ်ဝါဝါတွေချည်း ချန်ခဲ့တဲ့
နလုံးသားပြာပြာကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပါဦးကွယ်...
သိပ်ပြီး အထီးကျန်နေမလားလို့...

ဖြစ်စဉ်... နှစ်

လျှမ်း

လျှမ်းတောက်နာမည်ကြီးထဲက မဟုတ်
သေသေ ကုမ္ပဏီစီးပွားရေး လောကမှာတော့.. 'ကျော်စွာ'စက်မှု
ကုမ္ပဏီက နေရာတစ်ခု၊ ကျော်ကြားမှုတစ်ခုနဲ့ ရပ်တည်ထည်ဝါနေ
တာတော့ အမှန်ပါပဲ..။ ထူးခြားတာလေးတွေ ရှာဖွေပြီးပြောရ
ဦး...

ကျော်စွာကုမ္ပဏီက မှာယူတင်သွင်းပေးတဲ့ ယာဉ်၊ စက်အပို
ပစ္စည်းကို လူကြိုက်များတယ်။ စျေးနှုန်းမှန်ကန်တယ်၊ ဆန်းသစ်
တယ်၊ ပစ္စည်းအရည်အသွေး မြင့်မားတယ်၊ မှာယူတင်သွင်းမှု၊ လက်
ခံဖြန့်ဝေမှုအပိုင်းမှာလည်း တိကျမြန်ဆန်တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုစံနှုန်းက
ဝယ်လိုအားအတွက် ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ဖြစ်ထွန်းစေတော့ . .
ယာဉ်၊ စက်အပိုပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် 'ကျော်စွာ'ကို ကျော်သွား
လို့မရနိုင်တာပါပဲ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအပိုင်းမှာလည်း ရုံးကဏ္ဍ၊
သိုလှောင်ရုံကဏ္ဍ၊ ဖြန့်ချိပို့ဆောင်ရေးကဏ္ဍ . . ဆိုပြီး ဆိုက်သုံးခု
ခွဲခြားထားတယ်။

ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့တည်းမှာပဲ အခြေစိုက်ထားလို့ ရုံးခွဲဌာန
ခွဲမရှိပဲ . . သူဌေးဦးကျော်စွာရုံးထိုင်တဲ့ ရုံးချုပ်တစ်ခုတည်းကပဲ တိုက်
ရိုက်ကွပ်ကဲပြီး လည်ပတ်စေတယ်လေ။ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ ရုံးချုပ်ဝန်
ထမ်းတွေဖြစ်တဲ့ ဇော်မော်တို့ရုံးအဖွဲ့တွေ Free ရိုက်ချိန်လေးတောင်
မရလို့ တညည်းတွားတွားနဲ့ လူလိုညည်းပြီး စက်ရုပ်လိုလုပ်နေကြ
ရတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီမနက်လည်း နံ့သာကုန်းဂိုဒေါင်က ပြဿနာတစ်
ခုတက်လာလို့ ဌာနမှူးကိုင်းရီတို့အဖွဲ့ ခေါင်းကိုက်ကုန်ကြတယ် . .

“မအားပါဘူးဆိုမှ . . သောက်မှုက တက်လာသေးတယ်
ဒီရက်တွေမှာ သူဌေးမျက်နှာ ရာသီဥတုမကောင်းဘူးကွ . . အဲ့ဒါ
မင်းတို့သိရဲ့လား။”

ကိုင်းရီရဲ့ မချီတင်ကဲပေါက်ကွဲသံက အတော်ကျယ်ကျယ်

ပါပဲ။ သူ့စားပွဲရှေ့မှာထိုင်နေကြတဲ့ လုံခြုံရေးမှူးနဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
နှစ်ယောက်ခင်မျာ ခေါင်းတောင်မဖော်ဝံ့ပဲ . . သတ်လိုက် . . သေ
ပစေတော့ဆိုတဲ့ ပုံကျမျှမျိုးနဲ့ ငြိမ်ကာနေကြတယ် . .

“ဟေ့ . . သိန်းဆန်း”

“ခင်ဗျာ . . ခင်ဗျာ . . ”

ကိုင်းရီ ငေါက်သံကြီးနဲ့ခေါ်လို့ သိန်းဆန်း မျက်ကွင်းချောင်
ကလေးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ ညက သူ့ဂျူတီချိန်မှာ သူ့ခိုးက ဂိုဒေါင်
ဝင်ဖောက်သွားတာဆိုတော့ လုံခြုံရေးမှူး ကိုချစ်တီးမှာ တာဝန်ရှိ
တယ်ဆိုဦးတော့ . . သိန်းဆန်းမှာ ပိုပြီးတာဝန်ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

“မင်း အိပ်ပျော်နေလို့ မသိတာလား . . ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ သူ့ခိုးလာတာလည်း တွေ့ပါတယ် . .
သူ့ခိုးဂိုဒေါင်ဖောက်နေတာလည်း ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့ကို တပ်အပ်
တွေ့တာပါ . . ”

“ဘာကွ! . . အဲ့ . . အဲ့ဒါကို မင်းဘာလုပ်နေလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သိသိခြင်း လုံခြုံရေးမှူးကိုချစ်တီးကို
သွားနိုးပြီးပြောပါတယ်၊ ကိုချစ်တီးလည်း လိုက်ချောင်းတယ် . . တွေ့
တယ်ဆရာ”

“အေး . . . အေးလေ . . အေးလေ . . . အဲ့ဒါကို . . ”

“ကျွန်တော်က ဖမ်းမယ်ဆိုတာ . . ဆရာချစ်က မဖမ်းနဲ့
ငြိမ်ငြိမ်နေတဲ့ . . သူတို့နိုင်သလောက်ပဲ သယ်သွားမှာပါဆိုလို့ . . ”

“ဟမ်! . .”

“ဒုန်း! . . .”

“ချစ်တီး. . .”

ကိုင်းရီ စားပွဲကိုအားကုန်ထုပြီး ချစ်တီးနာမည်ကိုခေါ်ရင်း လှမ်းကြည့်လို့ ချစ်တီးထဲခုန်တော့မလိုဖြစ်ပြီး. . .

“ဗျာ! . . ဆရာ. .”

“မင်း. . ဒါ. . . ဘာသဘောလဲ. .”

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဆရာ. . . ဂိုဒေါင်မှာ SAFETY FIRST ဆိုတဲ့စာတန်းတွေ သုံးခုလောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဆရာလည်းအသိပါ။ သူ့ခိုက ငါးယောက်တောင်ဆရာ. . လက်နက်တွေလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က နှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဝင်ဖမ်းရင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့. . . စိုး. . . စိုးလို့”

“ဘာ! . . ဘာ! . . ဘာ! . . . အောင်မလေး သေချင်တယ်၊ ငါပဲသေချင်တယ်”

“ဆွေ. . . ဆွေဖတ်ဖတ်(စ်)လေ. . ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်. . မင်းကျိုးဒေါ်ပါ ပြေးဖတ်(စ်)လိမ့်မယ်. . ချီးပဲ. .”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဇော်မော် ဖိုင်တွေတစ်ထပ်ကြီးပွေ့ပြီး ဌာနခန်းထဲဝင်လာတယ်။ လူပုံစံကလည်း သွက်လက်မြူးကြွနေတဲ့ ပုံစံမျိုးဆိုတော့ ကိုင်းရီဆီကထွက်နေတဲ့ ဒေါသတွေတောင် ပြုတစ်ပြုတစ်

ဖြစ်ကုန်တယ်။

ဇော်မော်က သူ့ပွေ့လာတဲ့ဖိုင်တွေကို ကိုင်းရီစားပွဲပေါ်ချပြီး တခြားဌာနကိုပို့ရမယ့် ဖိုင်(၂)ခုကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ကဲ. . . ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ မိုးမျှော်သလိုမျှော်နေတဲ့ ဖိုင်တွေ မိုးသီးကြွေသလို ကြွေကျလာပြီ၊ ရုံးအကူခေါ်နေရင် ကြာနေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လာပို့တာ. .”

ကိုင်းရီ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ဖိုင်တွေတစ်ခုခြင်းလျှော့ပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ် သူ့ဌေးလက်မှတ်တွေ ပြုပြန်နေအောင်တွေ့ရမှ အံ့အားသင့်တဲ့မျက်နှာနဲ့. . .

“မင်း. . . ကိုယ်စားထိုးလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ. . ကိုင်းရီရယ်. . ဇော်မော် လက်ဆော့တတ်လည်း အချုပ်ခန်းတံခါးပေါက်တော့ သွားမဖွင့်ဘူး. . စိတ်ချ”

“အေး. . အေးကွာ. . ကျေးဇူးပဲ. . တင်ပြလွှာတွေ ပြန်ထုလာတာ တစ်ပူတော့အေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ပူတက်တာလို့ ကယ်ပါဦးဇော်မော်ရာ”

“ဗျာ! . . ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေကွာ. . .”

ကိုင်းရီက သိန်းဆန်းနဲ့ချစ်တီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲ့ဒီနှစ်ယောက်က ကိုင်းရီနဲ့ ဂာစ်ရင်ကွက်တည်းသား ခင်မင်ရင်းစွဲရှိနေကြသူတွေ၊ နှစ်ယောက်စလုံး

လူလွတ်လူအေးတွေ၊ အသောက်အစား လောင်းကစားကင်းတယ်၊
အကျင့်စာရိတ္တ ပြောစရာမရှိဘူးဆိုပြီး သူ့ထောက်ခံချက်နဲ့ လုံခြုံရေး
ဝန်ထမ်းခန့်ထားတာမဟုတ်လား.. ခုတော့.. .။

“အဲ့ဒါပဲ ဇော်မော်ရာ၊ ငါတော့ ဒီတစ်ခါသွားပြီထင်တယ်”

“သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ.. ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊
အညှိရှိရင် ယင်အံ့တယ်.. ဂိုဒေါင်နောက် သူခိုးပါစမြဲပဲ.. မဟုတ်
လား”

“မှားနေပြီ.. . ယောင်နောက်ဆံတုံးပါ.. . ပါကွာ”

“သိတယ်.. . စကားပုံဆိုတာ ကာလဒေသလိုက်ပြီး ဒီလိုပဲ
ကော်ပီလုပ်သုံးရတာ၊ အဲ့ဒါထား ဘယ်လောက်တောင်ပါသွားလို့လဲ”

“သိပ်မများပါဘူးကွာ သိန်းငါးဆယ်ဖိုးလောက်ပါ”

“ဗျာ!.. .”

ဒီတစ်ခါလန့်ဖျပ်သွားတာက ဇော်မော်ဖြစ်ပြီး လက်ထဲက
ဖိုင်တွေ စားပွဲပေါ်ပြန်ချရင်း.. . မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ ကိုဝင်းရီကို
ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ရပ်နေတဲ့ သိန်းဆန်း
နဲ့ချစ်တီးကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

သူ့စိတ်အထင် အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲလို့ ထင်ထားတာ
ခုလောက် အချိန်ကြီးဆိုတော့ ဇော်မော် အသက်ရှူသံတွေမြန်လာပြီး
ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပါ အေးသွားတယ်.. .။

ပြဿနာမှ.. . တကယ်ပြဿနာကြီး။ ဒီလူတွေ လုံခြုံရေး

ခန့်ထားတာ ဘာမှတောင်မကြာသေးဘူး.. . ပြောရရင် သူတောင်
အပြစ်မကင်းချင်ဘူး၊ အဲ့ဒီတုန်းက ညဆိုင်းအတွက်လိုနေတဲ့ လုံခြုံ
ရေးဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ခန့်အပ်ဖို့ လာလျှောက်ကြတဲ့ လူနှစ်ရာ
လောက်ကို တစ်ယောက်မှမခေါ်ပဲ.. . ကိုဝင်းရီ ထောက်ခံချက်နဲ့
သီးခြားတက်လာတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ကိုခန့်တဲ့ကိစ္စက သူ့ဆီကနေ
တစ်ဆင့်သွားတာ မဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုဝင်းရီ သူ့လူတွေ
အတွက် သူ့ကိုလက်တို့အပူကပ်တော့ သူလည်းကြားဖြတ်စိစဉ်ပေး
မိတယ်။ ဘော့(စ်)ကအဆင်ပြေပါ့မလားလို့ မေးတာတောင် ကိုဝင်းရီ
တိုအားနာပြီး သူ့ပါ ရမ်းသန်းထောက်ခံပေးလိုက်လို့ အိုခေသွားတဲ့
နှစ်ယောက်.. .။

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဇော်မော်”

ဇော်မော်လက်ကာပြပြီး.. . ပင့်သက်ချတယ်.. .။

“ကျွန်တော် မပြောပြတတ်သေးဘူး ကိုဝင်းရီ၊ ဘော့(စ်)
အခြေအနေက အချိန်မရွေးပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့ ဗုံးဖြစ်နေတယ်.. .၊
လောလောဆယ် အဲ့ဒီဖိုင်တွေ ခင်ဗျားလူနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်ဗျာ.. . ကျွန်
တော်တော့ရှူးချင်တာပဲ”

ဇော်မော် သူ့ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ဦးရေပြားပါလန်မ
ထွက်ရုံတမယ် ကုတ်ဖွပြီး ဌာနခန်းထဲကနေ ထွက်လာတယ်.. .။
ထွက်၊ထွက်ခြင်းပဲ ဓါတ်လှေကားပေါက်ရောက်လာတော့ သူဌေးရိုး
နေတဲ့အခန်းဘက် လှည့်တောင်မကြည့်ရဲတော့ပဲ.. . မြေညီထပ်ဆီ

ဆင်းလာခဲ့ပါတော့တယ်. . . ။

မြေညီထပ်ရောက်တာနဲ့ ပလက်ဖောင်းဘက်ထွက်. . .
ညာဘက် ထောင့်ချိုးချိုးလျှောက်ပြီး ကိုမုတ်ဆိတ်ကဖီးဆိုင် ရောက်
သွားတယ်။

ကိုမုတ်ဆိတ်ဆိုလို့. . . ဟိုတုန်းက ဘားလမ်းမုတ်ဆိတ်တော့
ဟုတ်ဘူးဗျ။ အခု ကိုမုတ်ဆိတ်က မဂျစ်လမ်းမှာဖွင့်ထားလို့ မဂျစ်
မုတ်ဆိတ်လို့ပဲ ပြောရမလားတောင်မသိဘူး. . . ဆိုင်နာမည်ရေးပြီး
ဆိုင်ဘုတ်တင်ထားတာလည်းမရှိ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အင်္ဂါရပ်နဲ့ ညီ
ညွတ်တဲ့ စားပွဲထိုးတို့၊ အကြော်ဆရာတို့၊ ပိုင်ရှင်မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်တဲ့
ကောင်တာတို့ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိတဲ့ဆိုင်ပါ။

ဆိုင်ကတော့ ဆယ်ပေ၊ ပေနှစ်ဆယ် မြေညီထပ်တိုက်ခန်း
လေးပါပဲ။ အရင်တုန်းက ဒီအခန်းမှာ အလူမီနီယံပရိဘောဂလုပ်တဲ့
ဆိုင်ဆိုတာ သူကုမ္ပဏီစဝင်ခါကာစအထိ ရှိနေတာတော့သိတယ်။
အဲ့ဒီနောက် အလူမီနီယံဆိုင်ပိတ်သွားတာ တစ်လလောက်ကြာမယ်
ထင်တယ်။ ပြန်ဖွင့်တော့ အဲ့ဒီဆိုင်. . . အဲ့ဒီပိုင်ရှင်တွေ မဟုတ်တော့ပဲ
ကိုမုတ်ဆိတ်တို့ လင်မယားဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖြစ်လာတာ
လေ။

စဖွင့်ကာစတုန်းကတော့ ဘာမှန်းကိုမသိလို့ ဘယ်သူမှ
မသောက်ကြ မဝင်ကြဘူး။ ခက်တာက သူများလိုလည်း ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ
Free ကျွေးမွေးမိတ်ဆက်တာမျိုးလည်း မလုပ်ဘူးမလား။ အဲ့ဒီတော့

မသိဘူးပေါ့။

နောက်တော့မှ ကိုမုတ်ဆိတ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လက်ဖက်ရည်ချိုင့်
ကြီးဆွဲပြီး ကုမ္ပဏီရုံးပေါ်တက်လာတယ်။ ဒါ သူ့ဆိုင်ကရောင်းတဲ့
လက်ဖက်ရည်ပါ. . . မိတ်ဆက်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ မြည်းစမ်းသောက်
ကြည့်ပါဆိုပြီး. . . Tea Promotion လာလုပ်တော့မှ. . . ပြော. . .
အင်း. . . ဆိုပြီး ဝိုင်းဗျင်းကြတာ. . . ။

ခိုင်လုံတဲ့ ရုံးသတင်းရပ်ကွက်အဆိုအရတော့ စာရေးကြီး
တို့လှတင့်တစ်ယောက်တည်းတင် ချိုင့်တစ်ဝက်လောက် မော့ပစ်
လိုက်တယ်လို့ဆိုတယ်။ တကယ်လည်းကောင်းတယ်လို့ ကိုလှတင့်
ကြော်ငြာဆက်ဝင်တာနဲ့ပဲ. . . ဇော်မော်တို့တစ်ရုံးလုံး(သူဌေးတော့
မပါဘူးပေါ့) ကိုမုတ်ဆိတ်ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်အရင်းတွေလို ဖြစ်
တုန်ကြတယ်ဆိုပါတော့. . . ။

ဆိုင်ကလည်း တကယ်ထိုင်လို့ကောင်းကောင်းပါပဲ။ ကော်ခုံ
စားပွဲပုဝိုင်းဆယ်ဝိုင်းကို တစ်တန်းနှုန်း သုံးတန်းတန်းထားပြီး. . . ဟိုး
အတွင်းဘက်နံရံပိတ်နားမှာမှ ကိုမုတ်ဆိတ်ဖျော်ခုံ ချထားတာ. . . ။

ကိုမုတ်ဆိတ်က ဖျော်တယ်။ ကိုမုတ်ဆိတ်ဇနီး မကားမနီးက
စားပွဲထိုးတယ်။ စားပွဲထိုးရင်း ကျသင့်ငွေရှင်းသွားတယ်။ တကယ်လုပ်
ကြည့်ရင် တကယ်မလွယ်တဲ့အလုပ်ကို ကိုမုတ်ဆိတ်တို့ လင်မယား
လုပ်ပြသွားတာတော့ ချီးကျူးစရာပါ။ ဒီနေရာမှာ ကိုမုတ်ဆိတ်ကို
ဇော်မော်တို့သောက်သုံးသူတွေက ကိုမုတ်ဆိတ်ကဖီးလို့ ပါးလပ်ဆိုင်း

ဘုတ် လုပ်ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်းလေးကလည်း ရှိတယ်ဗျ။

မြန်မာလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း အစွဲပြုအမည်ပေးတဲ့နေရာမှာ ဝါသနာထုံတာလဲပါတာပေါ့။ ဥပမာ... ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နာမည်မသိရင် ကိုဆံရှည်လို့ ခေါ်တာမျိုး... ၊ ဇော်မော်တို့ ရုံးရွှေလမ်းတစ်ဖက်က စတိုးဆိုင်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဆိုရင် နာမည်က ကိုခင်မောင်ဆွေမင်း၊ ဒါပေမယ့်... လူကဝ၊ဝကြီးမို့လို့ ဦးဝကြီးလို့ ခေါ်ကြတာမျိုးပေါ့။ အခုလည်း ကိုမုတ်ဆိတ်ကို ကုလားနာမည်... ဗမာနာမည် ဘယ်လိုခေါ်မည်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး... ၊ ကိုမုတ်ဆိတ်ရဲ့ မေးဖျားတစ်ဝိုက် မည်းလုံးဟောင်းအိနေတဲ့ မုတ်ဆိတ်ကိုပဲ အထူးပြုမျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ကြည့်မြင်ကြပြီး ‘မုတ်ဆိတ်’လို့ ယာယီအစွဲပြုလိုက်ကြတာသာ နံပါတ်တစ်ပါ။

သူမုတ်ဆိတ်တွေကလည်း ကြည့်ဦး၊ နားသယ်စပ်ကနေ စီးဆင်းလာတဲ့ဆံပင်တွေက နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ဒီလောက်မဟုတ်ပဲ... မေးဖျားမှာမှ လုံးခဲမည်းနက်နေပုံများ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ သြဘာနဲ့များ အဆင်ပြေသွားသလား အောက်မေ့ရတယ်... တကယ်ပါ... ၊ သန်မှသန်... ခဲမှခဲ၊ မည်းမှမည်း လုံးလုံးရွဲရွဲကြီးရယ်၊ ကိုမုတ်ဆိတ် စတိုင်ကလည်းကြည့်လိုက် ဖျော်ခန်းထဲမှာ သူ့တာဝန်မရှိသေးရင် စီးကရက်ခဲပြီး... လက်တစ်ဖက်က မုတ်ဆိတ်ကို တရွရွ ဖိသပ်နေတော့တာ... ။

တစ်နေ့တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ သူမီးသတ်ပြီး

သူထားခဲ့တဲ့စီးကရက်တို့ကို မီးညှိတာ... မီးခြစ်ကလည်း တော်တော် နဲ့မီးမတောက်၊ မီးတောက်တော့လည်း... စီးကရက်က မီးမစွဲနဲ့ ထိုမုတ်ဆိတ် စိတ်တိုပြီး ဖျော်ခန်းထဲကထွက်လာတယ်... ၊ ဆိုင်ရဲ့ အလယ်မှာ သားရေပင်ကြိုးနဲ့တွဲလွဲဆွဲထားတဲ့ မီးခြစ်ကြီးကို ယူခြင်တယ်... ၊ မီးခြစ်ကြီးဆိုတာ... အခုလမ်းဘေးမှာ ‘အသေခြစ်’ အသားကုန်ခြစ်၊ အူလျားဖားလျားခြစ်ဆိုပြီး အော်၊အော်ရောင်းနေတဲ့ တရုတ်ဂတ်(စ်)မီးခြစ်အကြီးစားကြီး... ။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲ့ဒီမီးခြစ်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သုံး မီးခြစ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆယ်ချက်ခြစ်လို့ တစ်ချက်မတောက်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ ကိုမုတ်ဆိတ် ဂတ်စ်နည်းလို့လားဆိုပြီး... ဂတ်(စ်)နည်းနည်း ထပ်ဖွင့်ပြီး ခြစ်ချလိုက်တာ... မီးက... ဖွမ်းခနဲ ထတောက်ပြီး... ထိုမုတ်ဆိတ်ရဲ့မုတ်ဆိတ်ကို ဖျန်းခနဲ မီးစွဲပါလေရော... ၊ အမှန်တော့ မုတ်ဆိတ်မီးစွဲတဲ့ကိစ္စ... ထင်းချောင်းမီးစွဲသလို တောက်နေလောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရှဲခနဲလောင်... ဝဲခနဲညော်သွားတာ လောက်ပဲရှိတာ... ။

ဒါပေမယ့် ကိုမုတ်ဆိတ်က သူ့အမြတ်တနိုးထိမ်းသိမ်းနေတဲ့ မုတ်ဆိတ်မီးဟပ်ခံရတော့ တအားနဲ့ကိုလန့်ပြီး အော်တော့တာ... ၊ အော်တော့လည်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး... ။

“မီး... မီး... အား... ကုန်ပြီ... ကုန်ပါပြီ ကားမနီးရယ် ဘယ်ပါဦး... အား... ”

ဆိုတော့... နေ့ခင်းကလည်း နေ့ခင်းကြီး... ဆိုင်ထဲမှာ
လည်း ထမင်းစားဆင်းရင်း အချို့အခါးတည်းနေတဲ့ ဇော်မော်တို့
နဲ့အဖွဲ့တွေ နှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းလောက်ရှိတဲ့အချိန်၊ မီးဆိုတာနဲ့ အိမ်မီး
လောင်ခံထားရဘူးတဲ့ ကိုလှတင့်က အားလုံးထက် ပိုသတိကောင်း
ပြီး မီးသတ်ဘူး ထဆွဲတယ်။ အားလုံးလည်း ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်
တယ်လေ။ မီးဆိုတဲ့ အော်သံကြီးနဲ့ မျက်နှာလက်နဲ့အုပ်ပြီး အော်
နေတဲ့ ကိုမုတ်ဆိတ်ကလွဲလို့ ဘာမီးညွှန့်မီးခိုးမှ မတွေ့တော့... မေး
ကြတာပေါ့...။

“ဗျို... ကိုမုတ်ဆိတ်... ဘယ်မှာလဲမီး...”

“အဲ့ဒီမှာ... ကျုပ်... ကျုပ်... အား... ကုန်ပါပြီဗျာ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုလှတင့် မီးသတ်ဘူးနဲ့ အပြေးဝင်လာပြီး
ကိုမုတ်ဆိတ်မျက်နှာကို မီးသတ်ဘူးဖွင့်ပက်တော့တာ...

“ရှုး!... ရှုး!...”

“ဖလူး!... ဖူး!... ဝူး!... အား!...”

ပထမတော့ အားလုံးကြောင်ကြည့်နေတာ၊ နောက်တော့မှ
သတိဝင်လာပြီး ကိုလှတင့်လက်ထဲက မီးသတ်ဘူးကို ဝင်လုလိုက်ကြ
ရတယ်။ ကိုလှတင့်လည်း နေရာမှာတင် ပုံခနဲလဲကျသွားလို့ မနည်း
နှာနှပ်ယူရတယ်...။ သူက... မီးဆို အသံကိုမကြားရဲတော့လောက်
အောင် ခံထားရတဲ့လူဆိုတော့ မီးလန့်ပြီး ရှောင်ဝင်သွားတာ...။

ကိုမုတ်ဆိတ်ခင်များမှာတော့ ကိုလှတင့်ရဲ့ စွန့်ပုံစွန့်စား

မိမိခံလိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့်... မျက်နှာရောခေါင်းမှာပါ ပြုပြု
အနှစ်ရည်တွေနဲ့ ဖွေးဖွေးလျှပ်သွားပြီး... အာဘာရာဘာတောင်မ
အော်နိုင်ရှာတော့လို့ ကိုဝင်းရီတို့အုပ်စုက ဆိုင်နောက်ဘက်ရေတိုင်
ထိ ချိတ်နေရာ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ခေါင်းကိုဆွဲနှစ်ပစ်ကြရတယ်။

အဖြစ်က အဲ့ဒါပါပဲ... မီးလန့်တဲ့ကိစ္စ ကိုမုတ်ဆိတ်ရဲ့ မုတ်
ဆိတ်လုံးကြီးထဲ ဂေါ်လီလုံးတစ်လုံးစာလောက် မီးလောင်ခံရပြီး ချိတ်
ခွတ်သွားတာကလွဲလို့ တခြားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နာမည်
သိလို့ မုတ်ဆိတ်အဖွဲ့ပြုခေါ်တဲ့ ကိုမုတ်ဆိတ်ဆိုတဲ့ ယာယီအမည်
ပေးကို... မီးလန့်ပြီးမှပဲ ပါမစ်ဖြစ်ပြီး တရားဝင်ကို ခေါ်ဝေါ်လာကြ
တော့တာပါ...။

“ကိုမုတ်ဆိတ်ရေ... ကျကျဆိမ့်ဆိမ့်လေးဗျာ”

ဇော်မော် လက်ဖက်ရည်လှမ်းမှာပြီး နီးရာဝိုင်းအလွတ်မှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ကိုဝင်းရီနဲ့စာရေးကြီးကိုလှတင့်တို့ ဆိုင်ထဲဝင်
လာနေကြပါတယ်...။

ဇော်မော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုဝင်းရီရဲ့မျက်နှာက
ထိုလှတင့်ဘက် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကြည့်ပြီး... အတော့်ကို
မိတ်နှပ်နေတဲ့ပုံစံ ဖြစ်နေလေတော့... သူလည်း ကိုလှတင့်ကို သတိ
ထားကြည့်မိသွားတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘုရားတမိလိုက်မလားပါပဲ...။ ဘာကြောင့်
ထည်းဆိုတော့... ကိုလှတင့် လမ်းလျှောက်လာတဲ့ပုံက ဝါတော်ရင့်

ပြီး သိက္ခာကြီးရဟန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာတဲ့ပုံမျိုးလို့. . မျက်လွှာကြီး
ချ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းနဲ့တစ်လှမ်းအချမှာလည်း အရမ်းကိုညင်သာ
လွန်းနေတာ. . . အဲ့ဒီခြေလှမ်းနဲ့ ဘေးကလိုက်လျှောက်လာရတဲ့
ကိုဝင်းရီ စိတ်ရွှင်တာ ဒါပဲလို့ ဇော်မော်တွေးမိပြီး ပြီးချင်သွားတယ်။

ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်. . . ဒီလိုစိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်
ညစ်ပျော်လေးပျော်ရတာ စိတ်ရဲ့ဖြေဆေးလေးတစ်ခုပါ. . . ။

ကိုဝင်းရီတို့ ဇော်မော်ရှိတဲ့ဝိုင်းမှာပဲ ဝင်ထိုင်ကြပြီး. . . အစ်မ
ကားမနီးကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တယ်။ သောက်မယ်ပေါ့. . . ထုံးစံ
အတိုင်းပေါ့. . . ။

“စိတ်ရွှပ်လို့ ကားကြိုစီးမယ်ဆိုကာမှ. . . အမှိုက်သိမ်းကား
တားမိရက်သားဖြစ်နေတယ် ဇော်မော်ရာ၊ မင်းပုဂ္ဂိုလ်လည်း ကြည့်
ပြောပါဦး”

ကိုဝင်းရီက ကိုလှတင့်ကို မေးဆတ်ပြပြီးပြောရင်း ရေခွေး
ငဲ့သောက်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကိုလှတင့်က ဦးကျော်ဟိန်းနဲ့စဉ်
အခါက သရုပ်ဆောင်တဲ့ အိုက်တင်မျိုး အသံမျိုးနဲ့. . .

“ကျ. . . နော်. . . ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ကိုဝင်းရီ၊ ဒီကရွှေ
ကျွန်းတော်ဒီလိုပဲ နေသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဗျာ”

ကိုဝင်းရီ ဝိုင်းပြောင်းပြေးဖို့ ပြင်လိုက်လို့ ဇော်မော်လှမ်းဆွဲ
ထားပြီး. . . ကိုလှတင့်ကို သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီလူ နောက်နေ
တာမဟုတ်ရင် ဂေါက်တာပဲလို့တွေးပြီး. . .

“ကို. . . ကိုလှတင့် နေကောင်းပါတယ်နော်”

“အဟတ်ဟား. . . မနောက်ပါနဲ့ကိုယ့်ညီရာ. . . ကိုယ် ပုံမှန်ပါ
အေးဆေးပါ၊ မင်းတို့အမြင်မှာ နည်းနည်းထူးဆန်းနေပေမယ့် ဒါဟာ
ပုံမှန်ပါပဲ၊ မင်းတို့လည်း ငါ့လိုနေသင့်တယ်လို့ ကိုယ်မြင်တယ်ကွာ”

ဇော်မော်ပါ နားမလည်နိုင်တော့ပဲ ကိုဝင်းရီကိုကြည့်တော့
ကိုဝင်းရီ ခေါင်းယမ်းပြတယ်. . . ။

ဒါကို ကိုလှတင့်မြင်သွားပြီး သူ့ခါးကြားမှာ အလိပ်လိုက်
ထိုးထည့်ထားတဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။
အချိန်အထိ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအားလုံးဟာ တကယ့်ကို ညင်ညင်သာ
သာပါပဲ. . .

“ကျွန်းတော်. . . နောက်ပြောင်နေတယ် ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး. . . ခင်ဗျားတကယ်ပြောင်နေတာက ထိပ်
ထည့်တည့်ပါ”

“အဲ့ဒါ မွေးရာပါ. . . အဲ့. . . ဟာ. . . မဟုတ်ဘူးလေဗျာ. . .
ကျွန်းတော် ဒီလိုစတိုင်နဲ့နေတာ နောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ
အတည်. . . မယုံရင် ဟောဒီဂျာနယ်ထဲ ဖတ်ကြည့်ဗျာ”

ကိုဝင်းရီ ဂျာနယ်ကိုယူတော့ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
အတည်. . .

“အင်း. . . ပြောစမ်းပါဦး ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆို

“ဒီလိုဗျာ. . လူဟာ. . တစ်မိနစ်ကို. . (၁၅)ကြိမ်နှုန်း အသက်ရှူသွားရင် အသက်(၁၂၀)တိတိ နေရတယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျာ. . အသက်ရှူတဲ့အကြိမ်ရေပေါင်း. . ကိုးဆယ့်သုံးကုဋေသုံးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင်တိတိ. . ရှူပြီးသွားရင်. . သေပြီ. . ၊

အခု ကျွန်တော်တို့ အဲ့ဒါကိုသတိမထားမိပဲ ပိုးစိုးပက်စက်ရှုလာတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိသွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျန်တဲ့အကြိမ်ရေလေးကို ချွေတာပြီး. . ဖြည်းဖြည်းချင်း အသက်ရှူရင် အသက်ရှည်မယ်၊ တအားလျှောက်ပြီးရှူနေရင်. . အသက်တိုမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် Slow And Steady ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်လေးဗျာ. . ဒါပါပဲ”

ဝန်ခံရရင်. . ကိုလှတင့်ရဲ့ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲမှုကို အရှင်းကြီးကို ရှင်းလင်းစွာပဲ နားလည်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုဝင်းရီက. . .

“အင်း. . ခင်ဗျားပြောတာ လက်ခံစရာပါပဲ. . တကယ်လို့ ဒီကြားထဲမှာ မြွေပွေးကိုက်တာတို့၊ မိုးကြိုးပစ်ခံရတာတို့ ဖြစ်သွားရင်ကော. . .”

“ခင်. . . ခင်ဗျာ. . .”

“ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်၊ ဥပမာ. . . ခေါ်လိုက်တာ၊ ကားတိုက်တာ၊ လူမှားပြီး အရိုက်ခံရတာ၊ သင်္ဘောမှောင်ပြီး ရေနစ်တာ၊ ဆိုက်ကားစီးနေတုန်း လေယာဉ်လာတိုက်တာ. . .”

“ရ. . ရပြီဆရာ. . ရပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲ့သလိုကံ ပါလာချင်တော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ. . အဲ့ဒီကလွဲရင်တော့”

“ကဲ. . လွဲပြီပဲထားပါတော့. . ခင်ဗျားက ထိပ်ပြောင်တော့ ကြာခဏအအေးပတ်ပြီး နှာချေတယ်. . ၊ ရုံးမှာ ဓါတ်လှေကား ကြာခဏ ပျက်တတ်လို့ ခုနစ်လွှာအထိ လမ်းလျှောက်တက်ရတဲ့ နေ့မျိုးတွေလည်း ရှိတယ်. . အဲ့သလိုအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ Slow And Steady နဲ့ မရတော့ဘူး. . ရှုရုံရှုရုံနဲ့ ရှူရတော့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဲ့ဒီအတွက် ကြိုတင်တွက်ဆပြီး. . နေပူပူ မိုးရွာရွာ ကျွန်တော်ဦးထုပ်ဆောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ လှေကားအတက်အဆင်းကိုလည်း မမောအောင် တစ်လွှမ်းချင်းပဲတက်မယ်”

“ဘော့(စ်)က စာရေးကြီး အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါလို့ ခုနစ်လွှာကနေ လှမ်းခေါ်ရင်ကော. . .”

“အင်း. . ဒါ. . ဒါတော့. . ဗျာ. . .”

“ကောင်းပြီ. . ငွေစာရင်းဌာနက ခင်ဗျားသဘောကျနေတဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုကို. . လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလျှောက်သွားတာ တွေ့တယ်၊ ဒါကလေးတင်ပဲလို့ တစ်ယောက်ယောက်က သတင်းပေးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အပြေးလိုက်ပြီးကြည့်မလား. . ထိုင်နေမလား”

“ဟာ. . စိမ်းလဲ့ညိုကိုတော့ မထိနဲ့ဗျာ. . လုံးဝဆောရီးပဲ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ. . ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဇော်မော် ဖုန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ Message ဖြစ်နေလို့ ဇော်မော် မျက်မှောင်တွန့်

သွားပြီး.. ကိုဝင်းရီတို့ကို ခွင့်တောင်းသလိုကြည့်ကာ ထထွက်လာခဲ့ပါတယ်..။

“ခင်ဗျား.. စကားကပ်တယ်ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ဘက်က ချဉ်းတပ်ရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဖြစ်နိုင်ချေမှာ မှန်ကန်တာရယ်.. ညစ်ကန်တာရယ်.. နှစ်မျိုးရှိတယ်ဗျ”

“အနည်းဆုံးတော့ ညစ်လုံးလုံးတယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်း ဖြစ်နိုင်ချေ ချဉ်းကပ်တဲ့နည်းထဲမှာ ပါတာပဲ”

“ကောင်းပြီ.. ကိုဝင်းရီ၊ ဟောဒီဂျာနယ်ထဲမှာပဲ လူတစ်ယောက် အကြောင်းအရာဖြေရှင်းတဲ့နည်းက (၄၀၉၆)နည်းရှိတယ်လို့ဆိုတယ်၊ အဓိကဖြေရှင်းနည်းက လက်ခံခြင်းနဲ့ လက်မခံခြင်းတဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတာကို လက်မခံဘူးဗျာ၊ ကဲ.. ရှင်းပြီလား”

“လက်မခံရင် ခြေထောက်ခံရမှာပဲ၊ ခြေထောက်မခံချင်ရင် ခေါင်းခံ၊ ခေါင်းမခံချင်ရင် ကိုယ်ခံ၊ ကိုယ်မခံချင်ရင် ခံစရာတစ်ခုပဲ ကျန်တယ်..”

“ဟေ့လူ.. ခင်ဗျားလူကြီးဖြစ်ပြီး မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“ရိုင်းတာမဟုတ်ဘူး.. ပိုင်းခြားသုံးသပ်တာ”

“ခင်ဗျား.. ဗျာ..”

ကိုဝင်းရီနဲ့ကိုလှတင့်တို့ အတော့်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးတွေ

ဖြစ်ကုန်ပြီး.. အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းတွေပါ ထွက်ပေါ်လာပေမယ့် ဇော်မော် ဂရုမစိုက်နိုင်အားပဲ.. နှစ်ကြိမ်မြောက်ထူးဆန်းစွာ ဝင်ရောက်လာတဲ့.. ဖုန်း Message ကိုပဲ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ကြည့်နေတယ်..။

“အါပေးဦးပုညက ဇာတ်ကိမ်းမကောင်းဘူးရှင်... အဲဒါကြောင့် နှင့်ကို သတိပေးနေတာ သဘောပေါက်လား...”

ဇော်မော် သဘောမပေါက်နိုင်ပဲရှိနေတုန်း..။

“ဦးနိုး!..”

“ဒါ ကျုပ်ကိစ္စပါ.. ခင်ဗျားအပူမပါဘူး.. ရှင်းလား”

စားပွဲခုံထုသံနှင့် ကိုလှတင့်ရဲ့အော်သံကြီးကြောင့် ဇော်မော် ထည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အခြေအနေက ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်တော့မှာမို့လို့.. ဇော်မော် အပြေးရောက်သွားပြီး..။

“ကိုလှတင့် သတိထားဦးလေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီလိုသည်းမခံနိုင် ခင် အသက်ရှူမြန်ပြီး အကြိမ်ရေတွေ အလဟဿ ဆုံးရှုံးကုန်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်ပါ.. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားနှင့် မိန့်ဆိုထားတဲ့ လက်တွေ့အောင်မြင်ရေးနည်းကတော့ သည်းခံခြင်းပဲ၊ သည်းခံတတ်တဲ့စိတ်မရှိလို့ကတော့ အသက်ရှည်ဖို့ နှစ်တစ်သောင်း ဂမုန်းဥ မျိုးထားလည်း အလုပ်မဖြစ်ဘူး”

ကိုလှတင့် နည်းနည်းငြိမ်သွားတယ်။ ကိုဝင်းရီကတော့ မျက်

နှာလွဲပြီး ပြီးတယ်လေ။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း လက်ဖက်ရည်တွေ မှာ
ထားပြီး ဘယ်သူမှမသောက်ရသေးလို့ ဇော်မော် ဝင်ထိုင်ပြီး နွေးနွေး
သာတန့်တော့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်မော့တည်းမော့ချပစ်လိုက်
တယ်။ ကိုလှတင့်လည်း သူ့လိုတစ်မော့တည်း မော့ချပြီး ဆိုင်ထဲက
ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ကိုလှတင့် စထွက်တာနဲ့ ကိုဝင်းရီက တမင်အသံမြှင့်ပြီး..

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးတယ်ဆို ကိုယ့်လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကိုယ်ရှင်းမှ
ပေါ့.. မဟုတ်ဘူးလား ဇော်မော်ရာ”

“အင်းလေ အခုမရှင်းဘူးဆိုတော့ မဆိုးဘူးဆိုတဲ့သဘော
ပေါ့ဗျာ.. ထားလိုက်ပါ”

ကိုလှတင့် ခြေလှမ်းတုန့်သွားပြီးမှ ဆက်လျှောက်လို့ ဇော်
မော်တို့ ပြီးကြတယ်..။

“အဟေးဟေး.. စိတ်ညစ်နေတာလေးတော့ နည်းနည်း
ပြေသား၊ ဒါပေမယ့်လည်း ညစ်တော့ညစ်တာပဲကွာ.. အဲ့ဒီကိစ္စ
ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ”

“အရင်ဆုံး.. ဂိုဒေါင်ကို သွားစစ်ဆေးရမှာပဲမလား..”

“အင်း..”

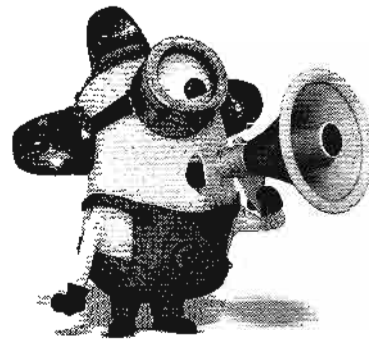

အောင်မြင်စာပေ

♥ ချစ်သူရယ်
မင်းတစ်ယောက်ကြောင့်...
ငါ့ရင်ထဲ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေရသလိုပါပဲ...
ပြောမပြတတ်ပေမယ့်
ထောပတ်နဲ့တွေ့တောင် သင်းလို့...
ပွဲဈေးခင်းထဲ ဖြတ်သွားရင်...
ဝယ်စားလိုက်ကြမယ့်အဖြစ်...
ဒါဟာ...အချစ်ပါ...!

ဖြစ်စဉ်... သုံး

သူ မကိုယ်သူမ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်ကြည့်ပြီး ခါးသီး
 ထွန်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို နာနာကြည်းကြည်း ခံစားနေရတယ်။
 ကြည့်စမ်းပါဦးနော်... ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် ဝင်းမွတ်ပြည့်စင်း
 နေတဲ့ ဒီမျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဘယ်လိုအခြယ်အသံမျိုးမှမရှိပဲ လှချင်
 ဆိုင်းလှနေတာလေ...။

“ဒါနဲ့များတောင်... တောက်!... ”

ဟန်နီချို မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း မှန်တင်ခုံပေါ်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ တွန်းဖယ်လွှင့်ပစ်ချင်စိတ်ကို အနိုင်နိုင် မျှီချနေရတယ်... ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာလဲ။

ဖခင်... ဦးပြည့်စုံက ပြည်တွင်းဖြစ်မော်တော်ကား ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ မိခင်ဒေါ်ပုလဲမြက ရတနာကုန်သည်ကြီး။ ဟန်နီချိုဆိုတာ အဲသလိုမိဘနှစ်ပါးက ရွှေပေါ်မြတင် ဖွားသန့်စင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း ကွင်း(န်)ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူ...။

ဟန်နီချိုလုတာကို မယ်စကြဝဠာကတောင် ငေးယူရမယ် ထင်တယ်၊ အဲသလောက်ကို လှတယ်...။

အထူးခြားဆုံးကတော့ ငါးပေရှစ်လက်မလောက်ရှိတဲ့ သူမအရပ်နဲ့... တင်ပါးဖုံးအောင် နက်မှောင်ပြောင့်စင်းလွန်းတဲ့ ဆံပင်အုံ့ထူထူနက်နက်ကြီးတွေပါပဲ။ ဒီခေတ်မှာတော့ အတော်ရှားရှားပါးပါး မြင်ရခဲလေဘိခြင်းနယ်...။

အရပ်အမောင်းနဲ့လိုက်ဖက်လွန်းနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားနဲ့ ဖြူဝင်းတဲ့အသားအရေကြောင့်... ပြည့်စုံကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက တို့မန်နေဂျာမမတော့... ‘စင်’မှားနေပြီလို့တောင် ဆိုကြတယ်။

သူတို့က ဒီလိုအလှတရားနဲ့ ကျော်ဇောသတင်းကို အနည်းဆုံး Fashion Image မော်ဒယ်လ်ကဏ္ဍတွေမှာ ကြည့်မြင် ရင်ခွန်

ချင်ကြတာကိုး...။

အခုတော့ သူတို့နိုးက လုပ်ငန်းခွင်ပေါ်မှာ စေ့စပ်သေချာပြီး အဆူအဟောက်ကြမ်းတဲ့ Managing Director မမ ဖြစ်နေတော့ အလှတရားကြောင့်သာ ရင်ခွန်နေရတယ် ရင်တုန်ရတာ ခပ်မှားမှားရယ်၊ အဲဒါကြောင့်... လူနဲ့နေရာ လွဲနေတယ်ပေါ့... ဒီလိုပြောချင်တာ...။

ဒါက သူမအတွက် ပြဿနာမရှိပါဘူး... ဘယ်သူမှလည်း ‘လွဲနေတယ်’လို့ လာမပြောရဲကြဘူး။

ပညာတတ် သူဌေးသမီး၊ ရာထူးကြီးကြီး အရှိန်အဝါကြီးကြီးနဲ့ မဟုတ်လား။ သူမအတွက်တော့... အဲဒီအရှိန်အဝါတွေကပဲ စိတ်ဒုက္ခအကြီးကြီးတွေ ပေးနေသလားလို့ ထင်မိတယ်။

မဟုတ်ဘူး... ထင်ကိုထင်နေတာ...။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ခုချိန်အထိ သူမနဲ့ ကြီးမြတ်ထည်ဝါမှုကြောင့် ဘယ်လိုပုရိသမှ အနားမကပ်ခဲ့ကြဘူးသေလောက်အောင် သဘောကျလည်း ဝေးဝေးကပ်ကြည့်ပြီး ကိုက်ပြီးတွေ တိတ်တခိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။

ပြောရရင် ဟန်နီချိုလို့ခေါ်တဲ့ အပျိုစင်ကလေးမှာ အသက် (၂၅)နှစ်တင်းတင်းပြည့်ချိန်အထိ ရည်းစားသနာဆိုတာ ဘေးဖယ်ထား... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လူပျိုစကား အပြောခံရတယ်ဆိုတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးဖူး...။ အဲသလောက် သန့်စင်

တယ်...။

တကယ်တော့ သူမရဲ့စိတ်ကူး အိပ်မက်ထဲမှာလည်း..
ချစ်သူတစ်ယောက်တော့ ရှိသင့်ပြီလို့ ခံစားလိုအပ်နေတာပါပဲ။ ဒါက
လည်း သဘာဝကျကျကို လိုအပ်တာပါ။ သူမဘဝမှာ လိုတာဆိုလို့
ကိုယ့်ကိုကြင်နာယုယပေးနိုင်မယ့် ဘဝအဖော်ပဲ ရှိတော့တယ်...။
ကျန်တာအားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ ပြည့်တာမှ လျှံပြီးလန်ထွက်နေတာ။

ဒီကြားထဲသူငယ်ချင်းမတွေက 'ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ.. အပျို
ကြီးပဲ လုပ်တော့မှာလား.. တို့ကတော့ လောကစည်းစိမ်တွေနဲ့ ငြိမ့်
လို့.. တို့သူငယ်ချင်းက အထီးကျန်ကြီးဖြစ်နေတော့ကာ.. ဟီဟီ'
ဆိုပြီး ဖုန်းနဲ့ကလိကြ..။

ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း.. 'သမီးရေ ဖေဖေတို့ရှာပေးရမှာ
လားကွယ်'လို့ လေပြည်ကလေးနဲ့ တီးခေါက်ကြည့်နေတာကတစ်မျိုး
ဆိုတော့လည်း သူမစိတ်ထဲ မခံချင်စိတ်ကလေးကလည်းဖြစ်..။
ဟန်ကျပန်ကျနဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိချင်တာလည်း
ဖြစ်လာတယ်။

လိုအပ်နေတာလည်း ဒီတစ်ခုတည်းပဲ ရှိတော့တာကိုး၊
ဒီတစ်ခုသာ ဆန္ဒအတိုင်းပြည့်ဝရင် ဘဝမှာ ပျင်းစရာကောင်းလောက်
အောင် ပြည့်စုံသွားတော့မှာ အသေအချာပါ။

အဲ့ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာပဲ သူမဆီ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
စတင်ချဉ်းကပ်မှုမျိုးကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါတယ်။ ဈေးဦးပေါက်ပြီပဲ

ပြောရမယ်...။

ဒါပေမယ့်.. သူမ အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်ပြီး ဈေးဦးလွန်
ဝစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူမဆီ ပထမ
ဦးဆုံး ချဉ်းကပ်လာတဲ့သူက.. အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့
လူပျိုကြီး။

နေအင်အားကတော့ ဖေဖေလောက်နီးနီးကို ခိုင်ခံ့ပါရဲ့..။
ဆီးလိုက်တဲ့ရုပ်ကြီးကလည်း ဟိမဝန္တာလူဝံကြီးကို အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံနဲ့ တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။ ရင်ခွန်ဖို့နေနေသာ ရင်တုန်ပြီး ပစ်မလဲ
အောင် အတော်အားတင်းနေရတယ်။ ပြီးတော့.. ဖေဖေနဲ့သက်တူ
ရွယ်တူတွေ၊ အင်း.. သူက လူပျိုဆိုတော့ ဖေဖေထက်နည်းနည်း
တော့ ပိုနုတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇရာကဇရာပဲလေ.. ညာလို့မှ
မရတာ..။

အဲ့သလို အဖေအရွယ်လောက်ကြီးက ကိုယ့်ကိုအိမ်ကလီ
သာလုပ်တော့ ကိုယ်က အော်ကလီမဆန်ပဲနေမလား။

အဲ့ဒါ.. အဲ့ဒါ..။ ဒီလောက်နုနယ်ဖူးသစ်ပြီး လှပပြည့်စုံတဲ့
ဘဝကို(ရှယ်)ပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက်နဲ့ (ရိုးရိုး)ဥပတိအိုအိုကြီးရဲ့ မျက်စိ
အောက်များ ရောက်သွားရတယ်လို့.. ဘယ်လောက်ပါးချချင်စရာ
ကောင်းတဲ့ ကံတရားလည်းဆိုတာ။ ပြောကြပါတော့လား၊ ကြိုက်ကြ
ပါတော့လား၊ မြန်မာပြည်မှာ သူမနဲ့သက်တူရွယ်တူ လူချောဥစ္စာပေါ
တွေ သေကုန်ကြပြီလား..။

“တောက်! . . .”

သူမ တွေးလေဝေးလေဖြစ်ကာ ခြယ်သချင်စိတ်ပါ ကုန်ခမ်း
လာပြီး ကရင်(မ်)ဘတ်(စ်)လောက်နဲ့ပဲ ဟိုတို့ဒီတို့တို့ပြီး . . မှန်တင်ခုံ
ရွှေကနေ ခွာလိုက်တယ်။ ဒီနေ့လည်း . . အဲ့ဒီလူဝံကြီးနဲ့ တွေ့ရဦး
မယ်။

(၂၀၁၄)ခုနှစ်အတွက် စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ မော်ဒယ်
အသစ် . . အစီး(၂၀)အတွက် လိုအပ်တဲ့ဆက်စပ်ပစ္စည်းကိစ္စ၊ ဒီနေ့
အဲ့ဒီလူဝံကြီးနဲ့ အပြီးသတ်ဆွေးနွေးရမှာ မဟုတ်လား။

သူမအဝတ်အစားလဲပြီး နာရီကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီ
ကိုသွားပြီး တွေ့ဆုံရမယ့်အချိန်က နေ့လယ်(၂)နာရီဆိုတော့ . . .
(၄)နာရီလောက်ရသေးတဲ့အချိန်ကို ဆိုက်ထဲ(၂)နာရီနဲ့ . . နံနက်ထိုင်ချိန်
(၂)နာရီခွဲပေးပြီး . . ပုံမှန်တစ်နေ့တာခရီးကို စတင်ပါတော့တယ်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“ကဲ . . လိုက်ပြစမ်း . . ဘယ်နေရာကနေဖောက်ပြီး ဘာ
တွေ့ပါသွားသလဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ပြောပြီး . . ချစ်တီးနဲ့သိန်းဆန်းတို့ ရွှေကနေ ကုတ်ကုတ်
တတ်တတ်လျှောက်နှင့်လို့ ဇော်မော်နဲ့ကိုဝင်းရီ အူယားဖားယားလိုက်
သွားကြတယ်။

သိန်းငါးဆယ်ဖိုးလောက် ပါသွားတယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာက
အဲဒီလိုရမယ့် ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် ဘော(စ်)မေးရင် ဂယဏန
ပြုနိုင်ဖို့လည်း လိုတယ်လေ။

အဲ့ဒါကြောင့် အမှုအခင်းစကားနဲ့ပြောရရင် တာဝန်ရှိသူ
အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို ပထမဦးဆုံးစစ်ဆေးဖို့ လိုအပ်တယ်လို့

ဇော်မော်တွေးပြီး . . ရုံးသုံးကားနဲ့ နံ့သာကုန်းဂိုဒေါင်ကို အပြေး
အလွှား ရောက်လာကြတာပါ။

ချစ်တီးတို့ဆရာတပည့်က ဂိုဒေါင်ဘေးပတ်လမ်းအတိုင်း
ဂိုဒေါင်အနောက်ဘက်ကိုခေါ်သွားပြီး လန်ထွက်နေတဲ့ သွပ်ပြား
ကို ပြလိုက်တယ်။

“ဒီနေရာပဲဆရာ၊ သူခိုးအဖွဲ့ ဒီအပေါက်ကနေဝင်တာ . .

“အင်း . . ဟုတ်ပြီ၊ ပစ္စည်းတွေကိုရော ဘယ်ကနေသယ်
တာလဲ”

“ဒီအပေါက်ကပဲဆရာ”

“ဟေ့! . . .”

ကိုဝင်းရီနဲ့ ဇော်မော်တို့ မျက်ခုံးမျက်နှာတွေ တွန့်ရှုံ့ကုန်ပြီ
အပေါက်ကို သေချာစစ်ဆေးကြတယ်။ လန်နေတဲ့ သွပ်ပြားစက . .
ခွေးတိုးပေါက်သာသာပဲရှိပြီး လူတစ်ယောက်တောင် မနည်းမော
တိုးရတာ . . သိန်းငါးဆယ်ဖိုးလောက်ရှိတဲ့ ကားပစ္စည်းတွေ ဘယ်လို
ပြန်ကယ့်ထုတ်သွားမလဲဆိုတာ . . အတော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး အ
ပေါက်ထဲကို ဇော်မော်စပြီး တိုးဝင်သွားတယ်။

အဲ့ဒီနောက် ကိုဝင်းရီလိုက်တိုးဝင်ပြီး ချစ်တီးတို့နှစ်ယောက်
ပါ တိုးဝင်ရင်း ဂိုဒေါင်ထဲ ရောက်သွားကြပါတယ်။

“ဟေ့ . . ချစ်တီး”

“ဗျာ! . . .”

“ဘယ်ပစ္စည်းတွေပါသွားလဲ၊ ဟိုကုန်သေတ္တာတွေထဲက
ဆတ်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ . . အဲ့ဒီသေတ္တာတွေ လက်ဖျားနဲ့တောင်
နှိပ်သွားဘူး၊ သူတို့အတွက် ထုတ်ရတာလွယ်အောင် . . ဟောဒီ
အပေါက်ဘေးနားစီထားတဲ့ 2L အင်ဂျင်အသစ်ငါးလုံး မ၊သွားတာ
လော”

“ဘာ! . . .”

“အမှန်ပါဆရာရယ်၊ ချစ်တီးမလိမ်ရဲပါဘူး ဘုရားပေးပေး
အမှန်ပေးပေး . . လိမ်ပြောရင် ပါပလာကြော်နဲ့ ပဲထမင်း စားရပါစေ
နဲ့ . . . တကယ်”

“ဟေ့ကောင်! . . .”

“ခင်ဗျား! . . .”

“အဲ့ဒီအင်ဂျင်ငါးလုံးက ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က . . ရျော်လျစ်
ကုမ္ပဏီတို့ ရောင်းပေးလိုက်တာလေကွာ”

“ဟမ်! . . ဒါ . . . ဒါဆို . . . ဘာမှပါမသွားဘူးပေါ့”

“ပါမလားကွ . . ချီးပဲ၊ ဒီခွေးတိုးပေါက်က အင်ဂျင်တုံးကို
အလိုလိုလုပ်ထုတ်မလဲ . . မင်းစဉ်းစားစမ်းပါဦးတော့လား”

“ဟာ . . . ဝမ်း . . ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်”

“ဝမ်းသာမနေနဲ့ . . တခြားဘာပါသွားလဲ ထပ်ပြီးစစ်”

“ဟုတ် . . .”

၁၂ နတ်ရွာရိုး

ဟုတ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သားပျော်ပြီး လစ်ကြ စစ်ဆေးကြတယ်။ ဇော်မော်နဲ့ကိုဝင်းရီကတော့ ငိုအားနဲ့ရယ်အား.. ဘယ်အားကိုသန်ရမှန်းမသိတော့ပဲ သက်ပြင်းမောကို သန်သန်မာမာမူတ်ချပြီး အေးတကုန်သေတ္တာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြတယ်..။

“ကြည့်ရတာ.. သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူခိုးတွေမြင်သွားပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ပဲ ပြန်လစ်ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်ဗျ”

“အေးပေါ့ဇော်မော်ရာ.. အဲ့ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ချစ်တီးရဲ့ငိုသံကြီး ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်..။

“အောင်မယ်လေး.. ကုန်ပါပြီဆရာရဲ့.. ဟီး.. ဟီး”

“ဟေ့.. ချစ်တီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် လျှော်ပြီးလှန်းထားတဲ့ ယူနီဖောင်းလေး.. မီးသွားပြီဗျ.. ဟီး.. ဟီး..”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ချစ်တီးတို့ဆရာတပည့် အမွေလုပ်သွားလို့.. ကိုဝင်းရီတို့ အချိန်တွေပုပ်ပြီး ရုံးကို ကသုတ်ကယက် ပြန်ပြေးလာကြတယ်..။

မြေညီထပ်ကိုရောက်ပြီး ဒေါ်သေးသေးနဲ့ဆုံတယ်ဆိုရင်

..။

“ဟဲ့ ဇော်မော်.. ဘော့(စ်) နင့်ကိုရှာနေတယ်၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဟို.. ချစ်တီး.. အဲ့”

ဇော်မော် စကားအစမထွက်အောင် ကပျာကသီ ဘရိတ်အင်လိုက်ရတယ်။ ဘာပြဿနာမှ မဟုတ်တော့လို့ ဘာအစမှမထွက်ဘဲ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား..။

“အမလေး.. အရေးထဲ ချစ်တီးထမင်း သွားစားနေရတယ်”

☺ ဒေါ်မြေမြေစာပေ ☺

☺ ဒေါ်မြေမြေစာပေ ☺

(၂) နာရီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်လို့ ဘော့(စ်)ကပြောနေတယ်”
“ဟာ!..”

ဇော်မော် ဟာယုံပဲဟာနိုင်ပြီး.. ဘာမှရှင်းပြမနေတော့ပဲ
ခါတ်လှေကားဝင်ပေါက်ဆီ အပြေးရောက်သွားကာ ဖွင့်ထားတဲ့လှေ
တားအိမ်ထဲ ပြေးဝင်မောင်းတင်သွားပါတော့တယ်။

ဇော်မော် ထွက်သွားမှ ဒေါ်သေးသေးက..

“ကဲ.. ဘယ်လိုလဲဌာနမှူးကြီးရဲ့ ဘာခွင့်တွေတည့်ပြီး
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်ပြီးသွားစားကြတာလဲ၊ ချစ်တီး
ထမင်းဆို ဒီကလည်းကြိုက်ပါတယ်နော်.. ဟင်း”

“ဘာခွင့်မှ မတည့်ပါဘူးဗျာ”

“စားလို့တော့ ကောင်းခဲ့တယ်ပေါ့.. တစ်ခါတည်းမှ ဘယ်
အပေါက်ကနေ ထွက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ခွေးတိုးပေါက်ကလေ”

“ရှင်!..”

“ဟာ.. ယောင်လို့ ဒီအပေါက်ကပဲပေါ့”

“ဆရာ မရိုးဘူးနော်”

“ရိုးပါတယ် ဒေါ်သေးသေးရယ်၊ ချစ်တီးက ခွေးတိုးပေါက်
ကနေ ပြဿနာရှာနေလို့ ခေါင်းကိုက်ပြီးပြန်လာတာ”

“ဘယ်လို ချစ်တီးထမင်းဆိုင်မှာ ခွေးတိုးပေါက်ရှိလို့လား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲ.. ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဒါနဲ့ ခေါင်းတောင်အကိုက်ခံရတယ်ဆို”

“ပြတ်ကိုကျသွားတာ.. ဟာ.. ဒုက္ခပါပဲ”

၆ ၆ ၆ ၆

“လွယ်တယ်လေဘော့(စ်)။ ညှိနှိုင်းလို့ပြတ်ရင် ကားအစီး
နှစ်ဆယ်စာအတွက် ဝယ်ရောင်းစာချုပ်။ လုပ်။ ယုံ။”

“ဟေ့ကောင်!။ အဲ့ဒါ ငါ့အလုပ်။ ငါသိတယ်၊ ငါမေးနေ
တာ။ သူ့ကိုချဉ်းကပ်ဖို့ နောက်ထပ်ဗျူဟာ။ ဗျူဟာ။”

“အဲ!။”

ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီနေ့(၂)နာရီ ပြည့်စုံကုမ္ပဏီက ဟန်နီချို
တို့ထံတိုင်ရောက်လာမှာ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘယ်လိုစီစဉ်
ပေးရမလဲ။ ဒီကိစ္စ ငါသိနေရက်သားနဲ့ ချစ်တီးဝင်နှောက်။ . . .

“ဇော်မော်။ . .”

“ဗျာ။ . . ဘော့(စ်)”

“ငါ ရင်တွေ့ခန့်တယ်၊ ဝီ။ နှစ်ပက်လောက်ပေးစမ်းကွာ”

“ဘော့(စ်) အဲ့ဒါအန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သူနဲ့စကားပြောချိန်မှာ

~~အဲဒါအန္တရာယ်~~ထွက်သွားရင်။ . . ဂိမ်သွားမယ်”

“ဒါဖြင့် ငါဘာလုပ်ရမလဲ မြန်မြန်ပြောကွာ”

ခက်တာပဲ။ . . ကိုယ်ကဖြင့် ရည်းစားတောင်မထားဖူးပဲ။

~~သူ့ရည်းစားရဖို့~~ဆရာပြန်လုပ်နေရတဲ့ကိစ္စ။ မနည်းကိုလွဲလွဲကြီး

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ။ အတွေးတစ်ချက်က လက်ခနဲ ဝင်လာ

“ကျွန်တော်သိပြီ ဘော့(စ်)”

“ဟေ့!။ ဇော်မော်။ . .”

“ခင်ဗျာ။ . . ဘော့(စ်)”

“ဟာ။ . . မင်းကွာ၊ အခု။ . . ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေ

ပြီလည်းဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“သိတာပေါ့ ဘော့(စ်)ရယ်၊ သိလို့။ . . ခြေထောက် နားရွက်

တက်မချိတ်ရုံတစ်မည် အပြေးပြန်လာခဲ့တာ”

ဦးကျော်စွာ ခေါင်းတွေကုတ်ရင်း လမ်းလျှောက်နေရာက

သူ့ဆုံလည်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။

နာရီကိုလည်းကြည့်တယ်။ . . ပြီးမှ။ . .

“နောက်ဆယ်မိနစ်ဆို သူရောက်လာတော့မယ်၊ ငါဘာ

လုပ်ရမလဲ”

“အေး... ပြော”

“မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက အတော်ခက်တယ်ဘော့(စ်)။ သူတို့ကို ဝေခွဲစိုက်လွန်းရင် ကိုယ့်ရဲ့အလေးထားမှုကို ပေါ်ကြာကြာကြီး လုပ်ပစ် ကြတယ်”

“ပေါ့... တယ်... ပေါ့တယ်လို့ပဲပြောပါကွာ... မင်းဟာ ကြီးက လျှာယားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပိုပြီးလေးနက်စေတဲ့သဘောပါ။ အဲဒါကြောင့် လုံးဝလစ်လျူရှုပြန်တော့လည်း ငါ့ကိုအလေးမထားဘူးဆိုပြီး ကိုယ့် ကိုမြင်ရင်ပဲ... ခွေးချေပုံပဲတက်နင်းထားသလို ဘာလိုလိုနဲ့...”

“ဟာ!... တွန့်တယ်... ရွံ့တယ်... ပေါ့ကွာ... ထို့!”

“ဟုတ်ကဲ့... ပိုပြီး...”

“ဇော်မော်... အချိန်နည်းသွားပြီ လိုရင်းတိုရှင်းလုပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုလုပ် ဘော့(စ်)။ အကောင်းဆုံးချဉ်းကပ်နည်း အဖြစ်... အခြေအနေနှစ်ရပ်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းအသုံးချမယ် ကျွန်တော်... အခု အပြင်ထွက်မယ်၊ သူလာတာကို မြင်တာနဲ့ တွန် တော် ဘော့(စ်)ဆီဖုန်းခေါ်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘော့(စ်)က စပါသိ ရှယ် ‘ပါဝါပြနေမယ်၊ သူဝင်လာတာကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ မာန်ထန် ဟန်အပြည့်နဲ့ ဖုန်းပြောနေမယ်၊ ပြီးမှ... သူ့ဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး ‘ငါ မင်းကိုချစ်တယ်ချို့’လို့... ဒဲ့ပြော... ဒဲ့သာဖဲ့...”

ဦးကျော်စွာ တစ်ချက်တွေသွားပြီးမှ လက်ဖျစ်တီးပြီး အမြီး

ကြီးပြီးကာ ထရပ်လိုက်တယ်...။

“တော်တယ်ကွာ တပည့်၊ ငါ လုံးဝလေးစားတယ်၊ ဒီတစ်ခါ အရမ်းကို လတ်ဆတ်တယ်ကွာ၊ အိုခေ... ကဲ မင်းထွက်တော့... သူတို့ရောက်တော့မယ်”

“ဘော့(စ်)... ဖူး(လ်)အက်ရှင်နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ... အဟမ်း... အဟမ်း...”

ဇော်မော် အခန်းအပြင်ရောက်မှပဲ အသက်ဝဝရှူနိုင်တော့ တယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ... ဘော့(စ်)အခန်းဆီကို လျှောက်လာနေ ခဲ့ပြည့်စုံကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဦးပြည့်စုံနဲ့ သူတပည့်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အ သွက်... ဇော်မော် မျက်လုံးပြူးပြီး အသက်ရှူမှားသွားတယ်။

ဒုက္ခပဲ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့အဖေကိုယ်တိုင်...။

“ဟေ့... မောင်... ဇော်မော်”

“ခင်... ခင်ဗျာ... ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“မင်းဘော့(စ်) ရှိတယ်မဟုတ်လားဟေ့”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ... အခန်းထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ...”

ဦးကျော်စွာ သူ့စားပွဲရှေ့မှာ အိုက်တင်အပြည့်နဲ့ လျှောက် သူ့ဖုန်း ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အတွက် ဖုန်းဖွင့်ပြီးလက်ခံ လိုက်တယ်...။

“ဟယ်လို... ဝို...”

“ဘော့(စ်)...”

နတ်ရွာသို့

“ဪ...ဟော...မင်းတို့လို မလောက်လေး မလောက်
အားလုံးတို့... ငါ့ကို... ပတ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟော(စ်)...”

“ဟော့တောင်!.. ထပ်မပြောနဲ့၊ မင်းဆီက ငါ့ပစ္စည်းဖို့..
သိန်းငါးရာ ဒီနေ့လိုချင်တယ်”

“ဟော့(စ်)..”

“ထပ်မပြောနဲ့တော့ကွာ.. ကျော်စွာက အော်ပဒါ က,ရမှာ
ပျင်းတယ်၊ ဇာတ်ကြီးထွက်ပြီး တစ်ချက်တည်းသိမ်းမယ်.. ဒါပဲ”

“ဖောက်!..”

“ကိုယ်... မင်းကိုချစ်တယ်... ဂျီ... ဂျီ...”

“ကိုကျော်စွာ...”

“ခင်ဗျာ.. ကိုပြည့်စုံ”

ဦးကျော်စွာ အက်ရှင်အပြည့်နဲ့.. ချိုရမလို့.. ဂျီရမလို့လို့
ဖြစ်ကုန်ပြီး.. ဦးပြည့်စုံမျက်နှာတည့်တည့် ရောက်နေတဲ့.. သူ့ရဲ့
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ကြီးကို ကဗျာကသိပြန်သိမ်းရင်း.. လက်ညှိုး
တစ်ချောင်းကို ထားစရာနေရာမရှိတဲ့အတွက် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ထား
လိုက်ရတယ်။

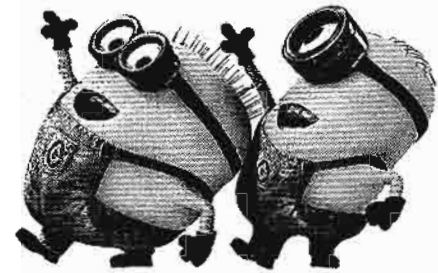

အားလုံးတို့

♥ ကိုယ်ကတော့ ဒါရိုက်တာပါပဲ...
ကိုယ်ရိုက်ပြီး..ကိုယ့်ကားမဟုတ်တာခက်တယ်...
လက်စွမ်းပြထားသမျှ
လက်တစ်ကမ်း..ခြား..ပြီး..ရူးနေရတဲ့အဖြစ်...
အချစ်ရေ...
ရွှေဖြစ်နေတဲ့ ကူးခွေ..တောမှာ
မောလို့သာ..သေလိုက်ချင်တော့ရဲ့...

ဖြစ်စဉ်... လေး

ပုန်း

သံမြည်လာလို့ Message ဆိုတာနဲ့ ဇော်မော်
ဆင်တွေ ခုန်ချင်လာပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်လို့မှ တံခါးဖွင့်ဝင်တဲ့
အားထွက်မှုကို စားပွဲပေါ် ချရုံရှိသေးတယ်.. Message ရောက်လာ
တယ်လေ။ ပြန်ဆက်လို့မရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပဲလေ..။

“ဘယ်လိုလဲ ဒါရိုက်တာကြီး၊ ရှင့် ဒီနေ့ရိုက်ကွင်းက အဆင်

ဖြေရဲ့လား၊ မင်းသမီး ရောက်မလာတော့ အကုန်လုံး ကမောက်ကမတွေ
ဖြစ်ကုန်ရော့ မဟုတ်လား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ဇော်မော် မျက်လုံးပြုံးသွားတယ်။

အတွေးအာရုံလဲမှာလည်း သတိပေးစေ့ဆော်တဲ့ အလင်း
လှိုင်းတွေ တဖျတ်ဖျတ် လူးလာတယ်။

ဒီ Message ကို ဘယ်သူပို့နေတာလဲ...။

“ရှင်ရဲ့ ဓေတနာလပွနဲ့ တဝန်ဘိတ်မှာတွေ အမှိုက်ပုံးထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်တာ ပိုကောင်းတယ်”

“အခါပေးဦးပူဇာက ဇာတ်အိမ်မကောင်းဘူးရှင်...အဲဒါကြောင့်
ရှင်ကို သတိပေးနေတာ သဘောပေါက်လား...”

“ဘယ်လိုလဲ ဒါမျက်တာကြီး၊ ရှင် ဒီနေ့မျက်ကွင်းက အဆင်
ဖြေရဲ့လား၊ မင်းသမီး ရောက်မလာတော့ အကုန်လုံး ကမောက်ကမတွေ
ဖြစ်ကုန်ရော့ မဟုတ်လား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ဇော်မော် Message စကားတွေ တစ်ခုချင်း ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်ရင်း ခြောက်အိပ်မက်ကြီး မက်လိုက်ရသလို ချွေးစေးများပါ
စို့ပြန်လာတယ်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ရင်ခုန်လှုပ်ခါမှုတွေနဲ့
နေလို့မရတော့ပဲ အအေးခန်းဗီရို အပြေးအလွှားဖွင့်ပြီး ဖျော်ရည်ဘူး
ဆွဲယူပြီး မော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက်... အအေးခန်းဗီရိုကိုမှီလျက်နဲ့ ဖျော်ရည်ဘူး
ပိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဘုရားသခင်... ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
သောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ထည်ဝါကြီးမြတ်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်က... ၊ ဟာ... ၊ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ဇော်မော်... အဲ့ဒါ မင်းဘဝ
အတွက်တော့ သူယောင်မယ်ပဲ... ၊ ချောတာလည်း အသေချောတဲ့
အိမ်မက ငိုလို အနပ်စ ကုပ်စ... မဟုတ်က ဟုတ်ကကောင်ကို...
အလာလာ...”

၁. ၁. ၁. ၁.

ဘယ်

လောက်တောင် ပျာယာခတ်ကုန်မလဲလို့ တွေးပြီး သူမ ပြုံးလိုက်တယ်။ ဒီနေ့တော့ ပျော်လွန်းလို့ ရုံးဆင်းတာတောင် အိမ်မပြန်နိုင်ပဲ . . လှည်းတန်းက သူငယ်ချင်းမ ခင်မြဇင်တို့အိမ်သို့ သွားလည်ပြီး အပြင်မှာထမင်းစားပြီးမှပြန်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားတာပဲ ကြည့်လေ။

ရုံးကထွက်မလာခင် ဖုန်းကြိုဆက်ထားလို့ . . . ခင်မြဇင် အခန်းရှေ့လေသာဆောင်ကနေ ထွက်ကြိုနေတယ်။

“ဟဲ့! . . . အပျိုကြီး”

“ကြည့်စမ်း ငါ့ကိုများ . . .”

သည်နောက်တော့ ခင်မြဇင်ရှိရာ ပထမထပ်ကို လှေ့လာ အတိုင်း ကျွဲရေရ တက်လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တာ

အခန်းဝမှာ ကလေးတွေရော ခွေးလေးတွေပါ . . ပြုံးပြီးထွက်လာလို့ သူမ လန့်သွားတယ်။

“သမီးတို့ သားတို့ . . ဖယ်စမ်း၊ ဟဲ့! . . . တော်မီတို့ကိုခေါ် သွားပြီး အခန်းထဲထည့်ထား၊ ဟန်နီ ဝင်လေ”

“အေးပါ . . လာပါပြီ”

သူမ ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ချပ်စွနေတဲ့ ကလေးကစားစရာ အရပ်မျိုးစုံတွေနဲ့ သေးနံ့ရော ခွေးနံ့ ခါရောနှောကြုံဆိုကြလို့ ပျို့တက်လာသောရင်ကို အသာလက်နဲ့ဖိပြီး ဆက်တိုက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဟောတော့! . . .”

ဟန်နီချို လန့်ဖျပ်ပြီး တောင့်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး အတိုင်း တင်ပါးအောက်က အေးစက်စက်ကို အသာ လက်ကလေး နဲ့ နှိပ်စမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စိုစိစိ အထိအတွေ့ကြောင့် အော်ငို ချင်စိတ် ပေါက်သွားပြီး . . နမ်းမိကာမှ အော့အန်ထွက်လာပါတော့ တယ်။

“ဝေါ! . . အော့! . . .”

ကော်ဖီဗန်းကိုင်ပြီး ထွက်လာတဲ့ခင်မြဇင် မျက်လုံးပြူးသွား တယ်။ ခင်မြဇင် ဘယ်လိုအတွေးဝင်သွားတယ် မသိဘူး . . ကော်ဖီ ဗန်းကို စားပွဲပေါ် ကပျာကသီချပြီး ယပ်တောင်နဲ့ ယပ်ခပ်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်တယ် . . . ။

“မင်း... ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆီအပြေးရောက်လာတာကိုး။ အေးပါ ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ဟန်နီရယ်၊ အကောင်းဆုံးကလေး သွားစစ်ကြည့်လိုက်တာကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဪ... နေဦး ကိုယ့်မှာ ဆီးနဲ့စစ်လို့ရတဲ့ဟာလေး ကျန်သေး...”

“ခင်မြရင်...”

“ဟင်!...”

“နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ သေချင်တာပဲ”
ခင်မြရင် သဘောပေါက်လွှဲပြီး ပြုံးပြန်တယ်။

“ဒီမှာ မိဟန်နီ၊ ဒီအရွယ်မှာ ဘယ်မျောက်မဆို အမြီးပေါက် မယ် ရှက်မနေနဲ့မိန်းမ၊ ကိုယ့်လူ... ကိုယ့်ဘက်က အခိုင်အမာရှိရင် ပြီးပြီ ခဏလေး”

“ဟဲ့!...”

“ဟင်!...”

“နင် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားလို့ အရှက်မရှိ လျှောက်ပြော မနေနဲ့... ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ဟန်နီချို ဒီမှာဆိုပြီး ထရပ်ကာ ကိုယ်ကို လှည့်ပြလိုက်တဲ့ တင်ပါးအောက်မှာ တစ်ထွာပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ အစိုကွက်ကြီး ကို မြင်ပြီး...

“ဟောတော်... အ... ဘော... ဘောရှင်း”

“ဟာ!... သေချင်တာပဲ... တော်ပြီ ငါပြန်မယ်”

“ဟဲ့!... ဟဲ့!... ဟန်နီ... ဟန်နီ”

သူမ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းဖို့ ဆုတ်ကာမှ ခင်မြရင် ခြေကန်ဆွဲထားပြီး တားတယ်။

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ ဟန်နီ၊ အဲ့... အဲ့ဒါ သေးကွက်... သေးကွက်... စောစောက အငယ်မ အဲ့ဒီမှာထိုင်ပြီး သေးပေါက် ချထားတာဟဲ့၊ အားနာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ် သူ့ကို နို့ဖြတ်ပြီး နို့ဘူးတိုက်နေရလို့ သေးအရမ်းပေါက်တာ၊ ဒုက္ခပဲ... လာ... လာ ငါ့ဆီက ထဘီနဲ့လဲလိုက်၊ ချက်ချင်းခြောက်အောင် ငါလျှော်ပေးပါ ယော်နော်”

“ရတယ်... ငါ ပြန်တော့မယ်”

“နင် စိတ်ဆိုးသွားတာလား... ငါတို့မတွေ့ရတာ ဘယ် သောက်ကြာနေပြီလဲ၊ ငါ့ကို အလွမ်းပြေလေး ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ် သောက်တောင် ထိုင်ကြည့်ခွင့်လေး မပေးနိုင်တော့ဘူးလားဟယ်”

ဆိုတော့လည်း... သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ တုံ့ဆွဲမှုကို ဟန်နီချို မငြင်းနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ တက္ကသိုလ်စတက်ကတည်းက ထမင်းဆုံး သူငယ်ချင်းအတန်းဖော် မဟုတ်လား။

“ရော... ဒီထဘီလေးနဲ့ ခဏလဲလိုက်”

“ရတယ် ငါ ဒီကနေ အိမ်ကိုတန်းပြန်မှာပဲ၊ ကားပေါ်ထိုင် ချော့မှာ ပြဿနာမရှိဘူး”

“ဒါဆို ကော်ဖီလေးတော့ သောက်ဦးဟာ”

“ဟဲ့. . ကလေးတွေ၊ ကျော်ကျော်. . နင်နော် ကလေးတွေကို မဆူအောင်ထိန်းစမ်း”

“မွေးလှချည်လား ခင်မြဇင်. . အဲဒီလေးယောက်စလုံး နင်ပဲလား”

“နှစ်ခါပဲ မွေးတာပါဟာ. . တစ်ခါကို တစ်မြွှာနှုန်းနဲ့ နှစ်ခါမွေး. . လေးယောက်ဖြစ်သွားတာ၊ နင်ရော ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား”

“ရှာတုန်းပဲ”

“ဟဲ့! . . နင့်လိုမိန်းမကို မမြင်စရာလား. . အံ့ပါရဲ့”

“မြင်တယ် အသက်ခြောက်ဆယ် အဘိုးကြီးက လာမြင်နေလို့. . ငါ စိတ်ညစ်ပြီး သေချင်နေတာ”

“ဘုရား. . ဘုရား. . အခစ်ခစ်ခစ် နင့်နဲ့ဟယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ဒါပေမယ့်. . ငါ တစ်ယောက်တော့ တွေ့ထားတယ်”

“ဟုတ်လား. . ပြောစမ်းပါဦး ချောလား”

“အင်း. . ဆိုပါတော့၊ ပုံစံကတော့ ကိုရီးယားမင်းသား ဘေယောင်ဂျွန်နဲ့တောင် ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ၊ ငါ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ Best Man လေ. . အရပ်အမောင်းလည်းကောင်းတယ် ငါ့ထက်တောင် မြင့်သေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း. . အခု ဘယ်အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီလဲ”

“သူက အဘိုးကြီးနဲ့ ငါနဲ့ နီးစပ်အောင် ဘေးကနေ Management လုပ်နေတာလေ”

“အံ့မာ အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ နင် အဲဒါ ပညာမေးဘူးလား”

“လောလောဆယ် Message နဲ့တော့ ကလိထားတယ်၊ သူ့ကျေးဇူးရှင်အပေါ်မှာ. . ဘယ်လောက် ကျေးဇူးသိနိုင်မလဲလို့”

“နင်မှန်းမသိဘူးလား. . . ဖုန်းကောပြန်မဆက်ဘူးလား”

“ငါကိုင်တဲ့ဖုန်းနဲ့ Message ပို့တာမဟုတ်ဘူး၊ အပိုတစ်လုံးနဲ့လေ Message ပို့ပြီးတာနဲ့ ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်တယ်လေ. . . ဒုတိယဆက်ဆံရင်တော့ ငါမှန်းရိပ်မိနေမှာပါ. . .”

“ဟယ်. . နင့် အဲဒီနည်းကတော့ မစွဲဘူးဟာ”

“ဘာလို့လဲ”

“နင် သူ့ကို မလိုအပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့လား”

ဟန်နီချို ခဏလောက် စွန့်အသွားပြီး. . ဖြေရခက်နေလို့ ဆက်ဖို့ကိုသာ အကြောင်းရှာကာ သောက်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်မှ. . .

“ငါ သေသေချာချာ မသိဘူး ခင်မြဇင်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကလေးတစ်ခုလောက်လို့ ခံစားမိတယ်၊ ပြီးတော့. . အမြင်ကတ်ကလေး အဆိုးဆုံးက ငါ့ကိုမြင်နေပါလျက် မမြင်သလိုပဲ၊ ငါ့ကို ကြည့်နေတဲ့အကြည့်က အုတ်နံရံတစ်ခုကို ကြည့်တဲ့အကြည့်ထက် ဘာမှ

မပိုတဲ့ အကြည့်မျိုးဟာ၊ ဘယ်လောက်အသည်းယားဖို့ ကောင်းလဲ ဆိုတာ.. ပြီးတော့.. အဘိုးကြီးကို လမ်းကြောင်းချပေးတယ်”

“အဘိုးကြီးကို လမ်းကြောင်းချပေးတယ်လို့.. နင် ဘယ်လို လုပ်သိလဲ”

“နံရံတွေမှာ နားရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားကို.. နင် ကြားဖူးလား သူတို့ ငါ့ကိုချဉ်းကပ်ဖို့ကိစ္စ.. ငါ့အခန်းထဲမှာ လာပြီးတိုင်ပင်နေတာ လေ”

“ဟဲ့!.. ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဒီလိုဟာ.. အဲ့ဒီနေ့က သူတို့ဆရာတပည့် ငါ့ရုံးခန်းကို ပစ္စည်းကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ သူ့ဆရာအဘိုးကြီးကတော့ ငါနဲ့ အစည်းအဝေးမှာ နှစ်ကြိမ်ဆုံဖူးတယ်၊ သူက အဲ့ဒီနေ့ကမှ ပါလာတာ သူတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါက ဆိုက်ထဲရောက်နေလို့ ငါ့အခန်း ထဲက ကွန်ပျူတာစာရေးမ မြယွန်းက ငါ့ဆီကို ဖုန်းချိတ်တယ်၊ ငါက ခဏစောင့် အခုလာမယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်လို့.. သူတို့စောင့် ရင်း ဆရာတပည့် တီးတိုးတိုင်ပင်နေတာ မြယွန်းကြားသွားပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြောတာလေ၊

အမယ်လေး.. ငါဝင်လာရင် ဘယ်လိုနေ၊ စကားပြောတဲ့ အခါ မျက်လုံးက ဘယ်လိုကြည့်၊ အသံကို ဘယ်လိုပြောနဲ့ လုပ်နေ တာတဲ့.. သိရဲ့လား”

“ဘုရား.. ဘုရား.. တကယ့်လူပါလား၊ ငါ မြင်ဖူးချင်လိက်

တာ”

“ဘေယောင်ရွန်နဲ့ တူပါတယ်ဆို”

“အမလေးဟဲ့.. ဒီလောက် သောက်မြင်ကတ်စရာကောင်း တာ နည်းနည်းပါးပါး လျှော့ပြောပါဦးတော့လား”

“မလျှော့တော့ပါဘူးဟာ၊ အမြင်ကတ်စရာကောင်းနေ တယ်ဆို.. အဲဒီ”

“ကြည့်.. ကြည့်.. ကြည့်.. ဒီမိန်းမတော့..”

“ကဲ.. ကျေးဇူးပဲသူငယ်ချင်း၊ ငါ ပြန်တော့မယ်.. ပေါင် တွေ ယားကျိကျိဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါကြောင့် ထဘီလဲသွားလို့ ပြောတာ”

“ရတယ်.. ဪ နင်ရောအဆင်ပြေရဲ့လား၊ ငါ ဘာအကူ အညီပေးရမလဲ”

“အင်း.. ငါ့ယောက်ျားရဲ့ လောဘမျိုးနဲ့ဆိုရင် နင့်တူမ္မကို တစ်ခုလုံး ပေးလိုက်တာတောင် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ ဘာအကူအညီမှမပေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လှေကားထိပ်အထိ လျှောက်လာ ပြီးမှ ရပ်ပြီးပြောကြပြန်တယ်။

“အဲ့သလောက် လောဘရှိတာ မကြီးပွားသေးဘူးလား”

“ကုန်ပြီလေ.. သူ့မိဘအမွေက အရင်ကုန်တာ၊ ငါ့မိဘ ဘက်က ရတာထဲက ဒီတိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ သူစီးတဲ့ကားပဲ ကျန်

တော့တယ်၊ အမှန်တော့ လောဘကြီးလေ ဆင်းရဲလေပါပဲ၊ အဲဒါကို သူ သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အမယ် ငါ့သူငယ်ချင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် လိုချင်နေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံဘူးဟဲ့၊ အခု ရှင်ကိုယ်ရှင်ပဲ ပြန်ငုံကြည့်လေ. . လိုချင်ပါတယ်ဆိုမှ အဘိုးကြီး နဲ့. . ဟိ. . ဟိ”

“တော်. . တော်. . သွားပြီ”

ဟန်နီချို ချာခနဲလှည့်ပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားတယ်၊

“ဟဲ့. . . ဘေယောင်ဂျွန်ကို တစ်ခါလောက် ခေါ်ခဲ့ပါဦး”

သူမ ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး လှည့်မကြည့်ပဲ လက်ပြလိုက်တော့

တယ်။

ငါ့ရဲ့

ဖြူစင်တဲ့အချစ်တွေ

“မဲနယ်..အနစ်ခံလိုက်ရလို့

တစ်ဘဝစာ ပြာနိမ်းသွားလည်း

သံယောဇဉ်ကြိုးတန်းလေးမှာ..လှန်းပေးခဲ့ပါ

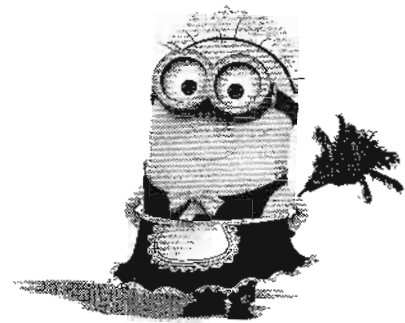
မှန်းတီးခြောက်သွေ့တဲ့အခါ...

ငါ့ဘာသာပဲ..ပြန်ရပ်..

ဒုက္ခမီးပူနဲ့ ခေါက်ရိုးရိုးပြီး...

ငါ့ကိုယ်တိုင် ချောင်ထိုးလိုက်မိမယ်...

ဖြစ်စဉ်... ငါး

ဇော်မော် ရုံးရှေ့ရောက်တော့ (၇)နာရီ ထိုးပြီးခွဲ
မိနစ်သေးတယ်။ ပုံမှန်ရုံးတက်ချိန် (၉)နာရီဆိုတာ မသိလို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး... မနော့က ရုံးကပြန်သွားပြီးကတည်းက ရုံးကိုပြန်လာချင်နေ
တာလို့ပြောရင် ရယ်စရာပါပဲ။

ဇော်မော်ကတော့ မရယ်နိုင်ဘူး။ သူ့ စိတ်ခံစားမှုထဲ ထုတ်

နတ်ရွာမှ

ခင်းဆိတ် ဖောက်ဝင်လာတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းကြောင့် တညင်းသီး
ပအာသလိုလို၊ ဆီးအောင့်သလိုလို၊ ဝမ်းပဲချုပ်သလိုလို မအီမလည်
နဲ့ . . . တစ်ညလုံးလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော် . . . နိုးတော့
လည်း အစောကြီး အဲ့ဒါကြောင့် ကယောင်ချောက်ချား ထွက်လာပြီး
တိုမုတ်ဆိတ်ဆိုင်မှာပဲ ရုံးတက်ချိန်ကိုစောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပါ။

“တော့ . . . ဇော်မော်”

“ဟာ . . . ကိုဝင်းရီ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစောကြီး ရောက်လာ
တာလဲ”

“အံ့မာ မင်းကရော”

“ကျွန်တော်ကလား စိတ်ညစ်ပြီး အိပ်မပျော်လို့ဗျ”

“အေး . . . အတူတူပဲ၊ လာကွာ ငါ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

အဲ့ဒီနောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်ကြတယ်။
ကိုဝင်းရီ ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်းပဲ လက်ဖက်ရည်တောင် မမှာနိုင်ပဲ စားဖွဲ့
ပေါ်ရှိနေတဲ့ အီကြာကွေးကို လှမ်းယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွတ်ကာ
ဝါးလိုက်တယ်။

အစ်မကားမနီးကို ဇော်မော် လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြ
လိုက်ပြီး ကိုဝင်းရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ အီကြာကွေးတစ်ချောင်းလုံး
ကုန်လုပြီ။ ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်း လက်တစ်ဖက်တ
လည်း ရင်ဘတ်ကို ထုထုပြီး မျိုချနေလို့ . . .

“ဖြည်းဖြည်းစားပါဗျာ . . . ဆိုင်ထဲမှာ ကိုမုတ်ဆိတ်တို့ လင်

မယားပြီးရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ရှိတာ”

“ကု . . . ကလု . . . အင်း . . . သိတယ်၊ ဆာလွန်းလို့ကွ
ညက ထမင်းစားထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်! . . . မအေးက ထမင်းချက်မကျွေးဘူးလား”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး ဇော်မော်ရာ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ ရိုက်သတ်
ချင်တယ်”

“အဲ . . . ဆိုဒါရင်တော့ ပြောဗျာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“လက်ဖက်ရည်ရပြီနော်”

“အိုခေ . . . အိုခေ . . . ”

ဇော်မော်က လာချပေးသောလက်ဖက်ရည်ကို ယူလော
လော တစ်ငုံစုပ်သောက်ပြီး . . . ကိုဝင်းရီစကားကို ဆက်ပြီး ငုံ့လင့်
တယ်။

ကိုဝင်းရီလည်း လက်ဖက်ရည်ကို အာသာပြေလေး ငုံ့လိုက်
တယ်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကြီးချရင်း . . .

“ငါ့မိန်းမ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး ဝါသနာကြီးတာ မင်းလည်း အသိ
ပဲ၊ မနွေက ဈေးဖိုးပိုက်ဆံကို ထိုးပစ်တဲ့အပြင် မီးဖိုထဲကအိုးတွေ
အထပ်လိုက် သွားပေါင်ပြီး ထိုးပစ်တာ ကုန်ရောကွာ . . . ညနေ . . .
ငါပြန်လာခါနီးမှ ဟိုဘက်ခြံက အိုးဌားပြီး ထမင်းချက်သတဲ့ . . . မင်း
စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

“ဟာ! . . . အဲ့ဒီကိစ္စ ဟိုတလောက အစ်ကိုရှင်းပေးလိုက်လို့

စိတ်အေးသွားပြီဆို”

“အေး. . . အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ရိုက်သတ်ချင်တာ၊ အဲ့ဒီတုန်းက ငါ့မိန်းမ နေ့တိုင်းထိုးလွန်းလို့. . . မိန်းမရယ် ဒီအလုပ်ကြီးက မဟန်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့လစာလည်း သုံးရတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး. . . မင်းဝါသနာပါရင်လည်း အိပ်မက်မက်လို့ ဂဏန်းလေးရတဲ့အခါ ထိုးပေါ့ကွာ၊ အဲ့ဒီအခါ. . . အကွက်ကြီးထိုး ဗုံးမကြံနဲ့လို့တောင် ငါ ပြောထားတာ၊ သူကလည်း လက်ခံတယ်. . . အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ပါ ငယ်ဆိုတော့ ငါလည်းစိတ်အေးပြီပေါ့ကွာ၊ တစ်လလုံး တစ်ရက်မှ မလွတ်တာနဲ့စာရင်. . . တစ်ခါတလေ အိပ်မက်ဂဏန်းဆိုတာက ခံသာတယ် မဟုတ်လား. . . ”

“အခု မခံသာဘူးလား”

“ကျွတ်. . . ထုံးစံအတိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ရက်မှမလွတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါကို ငါကပြောတော့ ကျွန်မ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်တာတဲ့၊ ငါက အိပ်မက်ရမှထိုးလို့ ပြောတာလေဆိုတော့ သူက ဟုတ်တယ်တဲ့ အခုဗုံးမကြံဘူး၊ နေ့တိုင်း မက်လို့ရတဲ့ အိပ်မက်ဂဏန်းကို အကွက်ကြီးပဲ ထိုးတာတဲ့”

ပြောပြီး. . . ကိုဝင်းရီ သူ့နဖူးသူ ရိုက်ရိုက်ပြီး ငိုတော့မလို့ မျက်နှာကြီးနဲ့ အီကြာကွေးတစ်ချောင်း ထပ်ယူတယ်။

“အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း ဒေါသဖြစ်ပြီး. . . ထမင်းမစားပဲ အိပ်ပင်တာကွ၊ ဆာလိုက်တာ. . . ချိုးပဲ”

“ဒါဆိုလည်း စားဗျာ”

“စားတယ်ကွာ. . . ချိုးပဲ”

“အဲ့ဒါတစ်မျိုးတည်းတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ လက်ဖက်ရည်လေးနဲ့. . . တို့. . . တို့. . . စား”

“စားမယ်. . . အဲ့အဲ့. . . ဟေ့ကောင်၊ ငါပြောတာသတ်သတ် ဆဲတာသတ်သတ်နော်”

“အင်းပါ. . . ”

ဇော်မော်ကျိတ်ပြီးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆက်သောက်တယ်။

“နေပါဦးကွာ. . . မင်းကရော ဘာအရူးထပြီး အစောကြီး ရောက်နေတာလဲ”

“ပြောပြချင်တယ်ဗျာ၊ တစ်ညလုံး မျိုထားရတာ အသက်ရှူ ညို့တောင် မဝဘူး”

“ဟေ့!. . . ဘာကိစ္စမို့လို့လဲ”

ဇော်မော်က သူ့ထိုင်ခုံကို. . . ကိုဝင်းရီနဲ့ ဘေးချင်းကပ်ပြန်အောင် ရွှေ့ယူပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ စကားသံကို ကြားရုံလောက် ဆွတ်ပစ်ပြီး. . .

“ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စ ဘော့(စ်)နားထဲ ပြန်ရောက်သွားရင် ကျွန်တော်မကောင်းတော့ဘူး”

“အေးပါကွာ. . . ဒီကုမ္ပဏီမှာက မင်းနဲ့ငါက သူဌေးရဲ့ဖွားအိမ်တော်ပါ၊ ငါ့ကိုမှမပြောရင် မင်းမှာ ပြောစရာလူမရှိဘူး. . . ပြော”

၈၂ နတ်ရွာမိုး

ဒီလိုလို့. . အစချီပြီး. . ဇော်မော်ရင်ထဲရောက်နေတဲ့ သူ
ယောင်မယ်ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်လို့ ကိုဝင်းရီ အတော်လန့်သွား
တယ်။

“အင်း. . . မင်းပြဿနာက သန်လျက် ကုပ်နားဝဲနေပြီကွ
ဇော်မော်ရ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းရီ. . ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ
ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ဘော့(စ်) ရင်ခံသွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်
ရွှေချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ အခု Message ပို့ထားတာနဲ့ ဆက်
စပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် အသည်းယားသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူယောင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဘာလဲကွ သူယောင်မယ်”

“ဪ. . ဗျာ. . ပုံပြင်တွေထဲမှာ ဇော်ဂျီတွေ၊ ဝိဇ္ဇာထိုရ်တွေ
ပျင်းလာရင် သူတို့ရဲ့တောင်ဌေးနဲ့ သူယောင်သီးကို သွားထိုးသတဲ့
အဲ့ဒီအခါ သူယောင်သီးလေးက သိပ်ကိုချောမောလှပတဲ့ သူယောင်
မယ်လေး ဖြစ်လာပြီး သူတို့နဲ့ ပျော်ပါးသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် (၇)ရက်ခန့်
ပျော်ပါးခွင့်ရှိပြီး (၇)ရက်ပြည့်တဲ့အခါ သူယောင်မယ်လေး သေဆုံး
သွားလို့ လွမ်းဆွတ်ငိုကျွေးရတယ်လေ၊ ပုံပြင်. . ပုံပြင်. . ”

“ဒီဇော်ဂျီ အတော်ညံ့တာပဲ၊ သူယောင်သီး နောက်ထပ်
သီးကို ထပ်ထိုးပေါ့ကွ. . . ”

“ဟာ. . . ပုံပြင်ပါဆိုဗျာ”

ဘယ်သူ့စုရပ်ဟာ ၈၃

“အေးပါ. . ငါလည်း နောက်တာပါ၊ အင်း ပြောပါဦး မင်းရဲ့
သူယောင်မယ်လည်း (၇)ရက်ပဲပေါ့”

“(၇)ရက်တောင် ပြည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့! . . . ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းရီ၊ ဟန်နီချိုလို ရွှေပြည်ငွေလှုံနေတဲ့
ဒီနီးမက ကျွန်တော့်လို အမှုန်အမွှားကို စိတ်ဝင်စားမလား”

“ဟင်. . စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး
ဘူး”

“မှန်တယ်. . ဘော့(စ်)နဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

“ဒီလိုပြောကြည့်ကွာ”

“အင်း. . . ”

ဇော်မော် အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပုံပါ။

ကိုဝင်းရီက လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်ကို အပြီးသတ် မော့ချ

ပြီး. . .

“ဒီလိုပြော. . . ဘော့(စ်) ကျွန်တော် ဒီလ လစာမထုတ်ပဲ
ဟန်နီချိုကို ထုတ်ပရစေလို့”

“ဟာ. . . အကောင်းမှတ်လို့ဗျာ”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်. . ဒါဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မသိလို့ပေါ့ဗျ”

“နေပါဦး မင်းရော. . သူ့ကို ချစ်နေလို့လား”

ဇော်မော် ငြိမ်သွားတယ်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို မြင်မြင်ချင်း
သဘောမကျတဲ့ယောက်ျားဆိုတာ ဘုရား၊ ရဟန္တာနဲ့ သူတော်စင်တွေ
ပဲရှိမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ။

ချစ်နေသလားလို့ မေးတာကိုတော့...။

၆ ၆ ၆ ၆

စဉ်း

တော့ စဉ်းစားစရာပဲ မဟုတ်လား။ ချစ်တယ် မချစ်
ဘူးဆိုတဲ့စကားက လူတစ်ယောက်အတွက် သိပ်ထူးဆန်းနေစရာ
မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့တိုင်း ထမင်းစား ရေသောက်သလို ကြုံနေကျ
ကြုံနေကျ စကားပါပဲ။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ မဟုတ်ရင်တောင်
မမြင်တွေ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကြားဖူးဖတ်ဖူးနေကြပါ။ သားသမီးနဲ့
ချစ်ကြတယ်၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ချစ်ကြတယ်၊ ချစ်သူချင်း
ချစ်တောင်နဲ့ခြင်း ချစ်ကြတယ်၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုတော့ မတူကြဘူးပေါ့
သေ ဒါပေမယ့် ချစ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒါကြောင့် မဆန်းဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာ၊ အဲဒီ မဆန်းမပြား
ချစ်တို့ ဇော်မော် ဆန်းဆန်းပြားပြား စဉ်းစားနေမိပြီ။ သူ့ဘာသာ
အတိုင်း အံ့အားသင့်နေပုံပါပဲ။

ရုံးချိန် အဲကွန်းခန်းထဲ နေ၊နေခဲ့တာလဲ ဘယ်လောက် တောင် ကြာပြီလဲ၊ ခုမှပဲ အဲကွန်းခန်းထဲ နေ၊နေရတာ စိတ်တွေ အံ့ခဲထုံထိုင်းသလိုပဲလို့ တွေးမိပြီး.. အပြင် ထွက်ထိုင်နေတာမျိုး ခန်းခန်းရှေ့ လေသာဆောင်ကနေ မြို့လယ်ခေါင်မြင်ကွင်းကို ငွ်မိုး ကြည့်နေတာမျိုးတွေ လုပ်လာတယ်။

တကယ်ဆို အဲသလို နေထိုင်ပြုမူရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အ လေးအနက်ထားပြီး တွေးတောစဉ်းစား အဖြေတစ်ခုရအောင်ထုတ် ဥပမာ.. ရင်ထဲရောက်နေတဲ့ သူယောင်မယ်ကို ချစ်သလား၊ မချစ် ဘူးလား၊ အဲဒါမျိုးပေါ့..။

တကယ်တမ်းကျ ဇော်မော် စဉ်းစားတာပဲရှိတယ်၊ အဖြေ မရှိဘူး။ သူ့ပုံစံက စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ မေးခွန်းစာရွက်ပေါ် မှောင် အိပ်နေတဲ့ ကျောင်းသားလို ဖြေကိုမဖြေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟင်းခိုးစားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို မိမိအပေါ် လို့ မဝါးရဲပဲ ငိုထားသလားဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်ပြောမှပဲ သိတော့မှာ။

လောလောဆယ် ငိုမထားပဲ ဆက်တိုက်ဝါးနေတဲ့ ကိုလှတင့် က သူ့ဘေးနားရောက်မှ ပါးစပ်ထဲက ပီကေကို 'ဖုံ'ခနဲ မြည်အောင် ထွေးထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ပီကေအသစ် ထပ်ဖြည့်ဝါးလိုက်တယ်။

“ဘော့(စ်)မရောက်သေးဘူးလား”

“စောစောကတော့ ဖုန်းဆက်တယ်၊ (၄)နာရီလောက်မှ နဲ့ ကိုရောက်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

ကိုလှတင့် ချက်ချင်းပြန်မပြေပဲ ပီကေအချို့ရည်ကို အရသာ ခံပြီး မျိုချလိုက်သေးတယ်။

ပြီးမှ.. မျက်လုံး ပေကလတ်ပေကလတ်နဲ့..

“ဒီ.. ဒီမနက် စိမ်းလဲ့ညို လာသေးလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီကိုပေါ့ဟ.. သူငွေရုံးခန်းကို”

“မတွေ့ပါလား”

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”

ကိုလှတင့်ကို ကြည့်ရတာ မန်ယူနည်းပြ ဖာဂူဆန်ကို ကြည့် ခုသလိုပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားတိုင်း ပီကေကို ဘယ်ညာလူးလို့မှ ဝါးပြီး အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းပါ ထွက်ပေါ်နေတော့လို့ ဇော်မော်က..

“အစ်ကို အသက်နည်းနည်းလျှော့ပြီး ရှူလေဗျာ၊ ဒီလိုသာ ဆို.. အသက်ရှူနုန်းတွေ လေလွင့်ပြီး အသက်တိုသွားမှာပေါ့ဗျ”

“တိုပစေတော့ကွာ၊ လေးလွှာမှာ စိမ်းလဲ့ညို ငိုနေပြီကွာ၊ ငါ လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဟောဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

ကိုလှတင့် ပီကေ နောက်တစ်ခု ထပ်လဲတယ်.. ပြီးမှ..

“ငါ စိမ်းလဲ့ညိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါ တယ်ကွာ၊ မင်းမှ မဟုတ်ဘူး ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးသိတယ်၊ စိမ်းလဲ့ညို လည်း သိမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်.. ငါ ဖွင့်မပြောရသေးဘူး၊ မနေ့က

ရုံးဆင်းတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ အောင့်ထားလို့ မရတော့ဘူး၊ တင်ရှိန်တို့ အုပ်စုကလည်း အစ်ကိုပြောနော် . . မပြောရင် သူများနောက် ပါတော့မှာ . . အပြင်ကကောင်တွေ ဘယ်လိုဘာညာနဲ့ ဝိုင်းပြောကြတော့ . . ငါလည်း ရုံးချိန်နည်းနည်းစောဆင်းပြီး သူ ကားစောင့်နေကျ အဓိပတိမှတ်တိုင်နားက သွားစောင့်နေလိုက်တယ်။

ရုံးဆင်းလို့ လွမ်းကြည့်လိုက်တော့ စာရေးမအုပ်စုနဲ့ ရောပါလာတဲ့သူ့ကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း စကားလုံးစီပြီး ရင်တခန့်ခန့်နဲ့ စောင့်နေတော့တာပေါ့ကွာ၊ ရုံးမှာ အဓိပတိစောင့်စီးတာ သူတစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတာလေကွာ . . မှတ်တိုင်မှာလည်း ငါတစ်ယောက်ထဲပဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲလာလာ ခဏကြာရင် ငါ့နားကို သူတစ်ယောက်ပဲ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ . . ရောက်လာတော့ ငါလည်း ရှက်ရှက်နဲ့လှည့်မကြည့်ပဲ ပြောတာပေါ့ ဇော်မော်ရာ . . ‘နင့်ကိုငါ အရမ်းချစ်တာပဲဟာ’လို့ . . ”

“အဲဒီတော့ ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“ပါးရိုက်မယ် နားကိုက်မယ်နဲ့ ဖေတွေမောင်တွေ စုံအောင်ဆဲလို့ ငါ့မှာပြေးလိုက်ရတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ”

“ဟင် . . စိမ်းလဲ့ညိုက အဲသလို”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေ . . ”

“ဟာ! . . ဘယ်နှကြီးတုန်း”

“အေးကွာ ကံဆိုးချင်တော့ မနေ့က သူ့အမေ ရုံးမှာလာကြိုတယ်၊ ကြည့်ရတာ အပြင်ကကောင်တွေ လိုက်နှောင့်ယှက်တာ အိမ်တိုပြန်ပြောလို့ သူကအမေ လိုက်ကြိုသလား မဆိုနိုင်ဘူးကွ၊ သားအမိနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ပုံတည်း တစ်တိုင်းတည်းကွာ၊ ဆံပင်သိမ်းတာကအစ တူတယ် . . ၊ အဓိပတိ မှတ်တိုင်နားမှာ လက်ဆွဲမီးဖိုနဲ့ ဘယာကြော်သည် သတိထားမိလား”

“အင်း . . . ”

“အေးကွာ စိမ်းလဲ့ညိုက အဲဒီမှာ ဘယာကြော် ဝင်ဝယ်နေတော့ သူ့အမေက သူ့သမီး ထမင်းခွိုင့်နဲ့ ဆွဲခြင်းကိုယူပြီး မှတ်တိုင်ထဲနေ လာစောင့်နှင့်တာဟေ့၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါက အသက်ရှူနှုန်းကို သတိထားရှူနေတော့ အဲဒါကို သတိမထားမိဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

“ဖြည်းဖြည်း အစ်ကို၊ ပြောရင်း . . အသက်တွေ အရမ်းရှူမိနေပြီ”

“သေပစေတော့ကွာ၊ ဒီမနက် ဘော့(စ်)ကိုတိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ၊ အခုလည်း ငိုနေတယ် . . ငါတော့ ရူးချင်တယ်”

“ဒါနဲ့ သူ့အမေကရော အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ဟကောင်ရ . . အိမ်ထောင်ရှိလို့ စိမ်းလဲ့ညိုကို မွေးနိုင်တာဆိုတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ. . ယောက်ျားနဲ့ ကွဲနေတာတို့၊ ဆုံးသွားတာတို့၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ရှိရှိကယ်ဆိုတာတို့ကို မေးတာ”

“အဲ့ဒါတော့. . ငါလည်းမသိဘူး”

“စုံစမ်းဗျာ မရှိဘူးဆိုရင် သူ့အမေသာယူလိုက်”

“ဟမ်! . . .”

“ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အရုပ်ထောင်ပစ်တာတော့. . ဂေါ်ထိ အကုန်ပဲ”

“ဟာ. . . ဒီကောင်”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ အစ်ကိုပြဿနာက ချော်လဲလို့မှ ရောမထိုင်ရင် ပိုဆိုးတော့မှာ”

ကိုလှတင့် သက်ပြင်းမောကြီး မှုတ်ထုတ်ကာ ပါးစပ်ထဲက ပီကေထွက်သွားလို့ နှမြောတသဖြစ်ပြီး လိုက်ငုံ့ကြည့်တယ်။

အဲ့ဒီနောက်မှာ. . .

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဇော်မော်၊ ငါချစ်တာ တစ်ယောက်ထဲပဲတာ တစ်ဘဝလုံး စိမ်းလဲ့ညှိနေပြီးမှ. . မှန်ပြာရီမှိုင်းရမယ့် အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အင်းလေ. . အခု ဘော့(စ်)နဲ့တွေ့တော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အဖြစ်မှန်ပြောပြပြီး ဘော့(စ်)အကူအညီနဲ့ ဖျန်ဖြေပေးခွင့်ချင်တယ်ကွာ၊ ဘော့(စ်)လည်း လူပျိုကြီးဆိုတော့ လူပျိုကြီးအခုနဲ့

ချင်း စာနာတတ်မှာပါ”

ဇော်မော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေခိုက် ဖုန်းပြည်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဟိုက်. . လာပြန်ပြီ Message. . ။

“ဒါရိုက်တာကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မင်းသားကြီးနဲ့ ‘ဘဝသစ္စာ’ စာကြောင်းလေး ဆွေးနွေးချင်လို့... မြောက်ဥက္ကလာ စာရေး ပြေကိတ်ဘေးက သစ္စာပန်းလမ်းကို လာခဲ့ပါ...၊ လမ်းဆုံးဘောင် ဝင်ခဲ့နော် ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်မလာနဲ့...”

ဘာလဲဟာ. . . ။

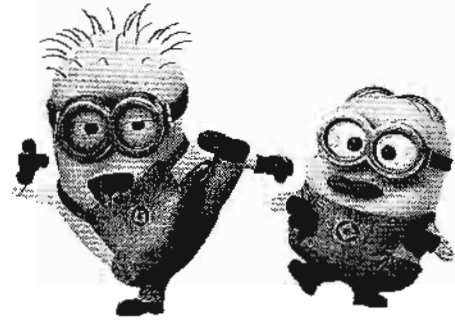
ဇော်မော်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမရှင်းကြီးနဲ့ ဖုန်းပိတ်ပြီး ကိုလှတင့်ကို မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်တော့. . . ကိုလှတင့်ကလည်း သူ့ကို အီမလည် ကြည့်နေတယ်။

အဲ့ဒါကြောင့် ဇော်မော် ဒီလိုအတွေးဖြစ်သွားတယ်။

ဪ. . . လောကကြီးက တကယ်ကို မတင်မကျပါလားနော်. . . ။

♥ တကယ်တော့...
ရပ်တာနဲ့ မုန်းတာဟာ
သိပ်မကွာပါဘူး...
ကျောခိုင်းလိုက်ကြတာဆိုတော့
တစ်ထွာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်...၊
(ဒီတစ်ခါကြိုမှပဲ...သေချာတိုင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်)

ဖြစ်စဉ်... ခြောက်

“ဘက...”

ဒီအော်သံကြီးက... မက်(စ်)အချိုရည် ကြော်ငြာထဲက
ဦးကျော်ဟိန်းအသံနဲ့ အတော့်ကို တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ဦးကျော်
အိန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ကိုဝင်းရီ အော်လိုက်တာပါ။ ဇော်မော်
ထည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ပန်းကန်လုံးကို လှမ်းကိုင်တဲ့လက်ပါ
ဗျူနဲ့ခနဲတုန်ပြီး မော့ကြည့်တယ်။

ဒီညနေလည်း သူတို့နှစ်ယောက် နုံးဆင်းပြီး အိမ်မပြန်သေး
ပဲ ကိုမုတ်ဆိတ်ဆိုင်မှာ ချိန်းမထားပဲနဲ့ လာဆုံနေကြပြန်တာပါ။ ။
ကိုဝင်းရီ ဘာကြောင့်မပြန်သေးတာလည်းတော့ သူမသိပါဘူး။ သူက
တော့ နုံးဆင်းချိန်မှရောက်လာတဲ့ ဘော့(စ်)ကို အရေးကြီးလက်မှတ်
ထိုးစရာ ရှိတာလေးတွေ ချော့မော့ထိုးခိုင်း။ ။ ဝီစကီ မော့ချင်သေး
တယ်ဆိုလို့ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့လေးတိုက်ပြီး ဟန်နီချို ဆက်သွယ်
လာတဲ့ကိစ္စ ပြောပြလိုက်တယ်။

ဘော့(စ်)လည်း ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ပြီး သူ့ကိုကျေးဇူးတင်
တဲ့ စကားတွေပြော၊ ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ပြီး သစ္စာပန်းလင်း
ဘက် ပျော်ပျော်ကြီး ချီတက်သွားပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်
ဘာသဘောနဲ့ ချိန်းဆိုမှန်းမသိတဲ့ ဟန်နီချိုနဲ့ သူ့ရဲ့ဘော့(စ်) ဒီ
နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြုံပြီဆိုတဲ့အသိကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အောင်
နာသလိုကြီး ခံစားပြီး အိမ်မပြန်သေးဘဲ ကိုမုတ်ဆိတ်ဆိုင်ထဲ ရောက်
လာတာပါ။

ခဏကြာတော့ ကိုဝင်းရီ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ရောက်လာ
တယ်။ သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်သလိုကြည့်ပြီး ဝင်ထိုင်တယ်။
'မင်းမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား'လို့ မေးတော့... သူ အသံညံ့
ကွဲအိုက်တင်လေး မလုပ်တတ်လုပ်တတ်နဲ့ ပင့်သက်တစ်ချက်နဲ့
ချက် ရှိုက်ပြီး Message ရလို့ ဘော့(စ်)ကို လွှတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း
ပြောပြယုံလေးပါ။

အဲ့ဒါကို ကိုဝင်းရီ ထအော်တာလေ... ရုတ်တရက်ကြီးဆို
တော့ သူလည်း အတော်လန့်သွားတယ်။

“မင်း နည်းနည်းပါးပါး တွေးပါဦးတော့လား... ။ ခေါင်းသုံး
ပါဦးတော့လား ဇော်မော်ရာ... ချီးပဲ... ။ ပြဿနာတော့ တက်ပြီထင်
တယ်”

“ခင်... ခင်ဗျာ...”
“ခင်ဗျာ လုပ်မနေနဲ့... သစ္စာပန်းလင်းအဆုံးမှာ ရေဝေး
သူသာနိပဲရှိတာ မင်းမသိဘူးလား”
“ဟာ!...”

“ချီးပဲကွာ... ဟိုက အမြင်ကတ်ပြီး ကျပ်လွှတ်တာတို့ မင်း
သိပါ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့... မင်း မရောက်ဖူးလို့လား၊ အသုဘ
ဆိုက်ပို့ရင် တွေ့နေရတဲ့ဥစ္စာ”

“အာ... ကျွန်တော်... တကယ် သတိမထားမိတာပါ ကို
ဝင်းရီရာ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်တော့ထင်မိ
တာပဲ ဒုက္ခပဲဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ”

ကိုဝင်းရီ ရှုံ့မဲ့ပြီး နဖူးတွေကုတ် ခေါင်းတွေပွတ်နဲ့ လော
လာဆယ် ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်သလို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
သောက်လာလိုက်တယ်။

“ဒါ... ဒါဆို... ဘော့(စ်) ရေဝေးရောက်သွားပြီပေါ့ဗျ”
“အေး... မင်းပို့လိုက်တာလေ၊ ဖိတ်စာရိုက်ပြီး ရက်သာ

လည်လိုက်တော့. . ခိုးပဲ”

ကိုဝင်းရီတစ်ယောက် တစ်ခုတည်းသော ဆဲဆိုသံလေးကို အနံ့ထွက်မတတ်ဆဲရင်း ဒေါပွနေတာပါ။ ဇော်မော်လည်း အခုမှ ရင်တွေပူလာပြီး ဘော့(စ်)ဖြစ်သူရဲ့ ကြုံဆုံရမယ့်အဖြစ်ကို တွေးမြင်ကာ ပျာယာခတ်လာတယ်။

“ကျွန်တော် လိုက်သွားမှထင်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး. . ဖုန်း. . ဖုန်းနဲ့တားရမယ်”

ပြောရင်း. . ဘော့(စ်)ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ကပျာကသီ နှိပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က ဖုန်းပိတ်ထားတဲ့အတွက် အချည်းအနီးပါပဲ. . ။

အင်းလေ. . ချစ်သူနဲ့ ချိန်းဆိုဖို့သွားတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လို ဖုန်းအနှောင့်အယှက်မျိုးမှ မဖြစ်ရအောင် ပိတ်ထားမှာပေါ့. . . ။

ဇော်မော်တွေးရင်း. . ဘာသာ မချီတင်ကဲ ခံစားလာရပြီး ကိုဝင်းရီ ဆဲသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆဲမိသွားတယ်။

“ခိုးပဲကွာ”

အဲ့ဒါကို ကိုဝင်းရီက. . .

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်. . . မင်း အဲ့ဒါပဲစား၊ မနက်ဖြန် နဲ့ တက်ရင်တော့ သေပြီကွာ”

ဘယ်လိုမှ မထူးနိုင်တော့တဲ့အတွက် ဇော်မော် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်ပြီး. . .

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုဝင်းရီ. . ကျွန်တော့်တာဝန် ကျွန်တော်ယူမှာပါ”

“ဟကောင်ရေ. . ဘော့(စ်)မကြည်ရင် အကုန်ရင်းတော့တာ၊ မင်းဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့မှာလည်း မနက်ဖြန် ဘော့(စ်)မှမရှင်းပေးရင် ခွေးဖြစ်မလားတောင် မသိဘူး”

“ဗျာ! . . ဘာပြဿနာရှိနေလို့လဲ”

“ခင်မောင်တို့ မျိုးမြင့်ထွန်းတို့ပေါ့ကွာ. . ၊ မနုဏ်မနက် ၈၈၈န်းက (၉၂)ထွက်တာ ဒီကောင်တွေတစ်ဖွဲ့လုံး ပေါက်ကြတယ်၊ အဲ့ဒါကို အပျော်လွန် စိတ်စွဲပြီး အင်ဂျင်(၂၉)လုံး မှာရမှာကို (၉၂)လုံး မှာလွှတ်လိုက်တယ်လေ၊ ငွေက (၂၉)လုံးစာပဲ ပို့ထားတာ၊ (၆၃)လုံး စာက အကြွေးဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ. . အဲ့ဒါ. . ပြန်အာလိုက်ရင်၊ အဲ. . အဲ. . ပြန်ပြီးပြင် ဆင်ချက်ပို့ရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါ မင်းဘိုးတော် လက်မှတ်ထိုးမှလေ. . ”

“အဲဗျ. . . ”

သေပြီပေါ့. . ၊ မနက်ဖြန် သူရောက်ကိုဝင်းရီပါ ရေထေးရောက် ထူနီးနီးဖြစ်ပြီလို့ တွေးရင်း. . . အခုကတည်းက ကြိုသွားထားရင် ဆောင်းမလားလို့တောင် တွေးမိပါတော့တယ်။

“ငယ်ချင်းတွေ နောက်နေကြတာပါ။ . အခပ်ခပ်ခပ်”

“ကဲ. . တို့သမီးလေး စိတ်ရွှင်ကြည်လင်တုန်း တို့ကိစ္စလေး ပြောကြရအောင်ဟေ့”

စကားသံနဲ့အတူ ဖခင်ပါ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာတာကြောင့် ငယ်နီချို ကျွန်ုပ်တို့ဆည်လိုက်ရတယ်။ ညစာစားပြီး သားအမိ သားအဖ တို့နဲ့ယောက် ဧည့်ခန်းထဲထွက်ထိုင်ရင်း ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုနေ ပြန်ဖြစ်လို့ ပုံမှန်ထက်မပိုတဲ့ တွေ့ဆုံမှုမျိုးထဲ ဖခင်ရဲ့စကားက နည်းငယ်ထူးခြားနေတယ်လေ။

အဲဒီနောက် မိခင်က ပြုံးစစနဲ့ သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်
...

“ဒီလိုသမီးရေ. . ဟိုတစ်ပတ်က မေမေ့ပါတနာထဲက ဒေါ်
တို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ သူ့သားလေး မောင်ကျော့မောင် ရောက်လာ
သော် မောင်ကျော့မောင်က သမီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူလေ၊ ကျောင်း
တည်းက ပြည်ပထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ ငါးနှစ်လောက်
လွှားပြီ၊ ရေနံကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ ပထမတန်း အင်ဂျင်နီယာတစ်
ယောက်ပဲ သမီးရဲ့၊ ရုပ်ရည်လေးကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ အဲဒါ သမီးနဲ့
အတူပေးချင်လို့ဆိုပြီး နားဖောက်လာကြတာ”

သူမရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ မြည်သံက နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကို ကြား
ရင်း မျက်လုံးတွေပါ ပြူးလာလို့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အိုးတိုးအတ
စွာ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူတို့က တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအ

“သေချာလား. . .”

“.....”

“ဟဲ့!. . . ငါပြောတဲ့ ကားနံပါတ်နဲ့ လူပုံစံ ကွက်တိနော်”

“.....”

“အဟတ်. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ခပ်. . ခပ်. . ခပ်”

အိုခေ. . အိုခေ. . ကျေးဇူးပဲ”

ဟန်နီချို ဖုန်းပိတ်ပြီတာတောင် အရယ်မရပ်နိုင်ပဲ. . တို့

ကလေး လှုပ်ခါအောင် ရယ်နေတော့လို့. . သူမနဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့
မိခင်ဖြစ်သူက. . .

“ဘာတွေများ ဒီလောက်သဘောကျနေတာလဲ သမီးရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ အဟင်း. . ဟီး. . ဟီး”

အေးနု ငယ်သူ့အတတ်ချုပ်ကြပြီး အလေးထား ဆက်ဆံပေးကြသူတွေ
ထုတ်လား အဲဒါကြောင့် သူမမိခင်က. . .

“ဟို. . . ဒီလိုလေသမီး၊ အဲ. . . အဲဒီကိစ္စကို မေမေတို့ ဘာမှ
မတွဲပြန်ခဲ့ဘူး သိလား သမီးဆန္ဒအတိုင်းပဲလို့ပဲ ပြောလိုက်တာ၊ သမီး
သဘောမကျရင် ဘာမှကို မစဉ်းစားဘူးကွယ်. . . ဟုတ်ပြီလား”

ဒီတော့မှ ဒုတ်ခနဲ မြည်သံက ဘုတ်ခနဲ ပြန်ကျသွားသလို
သူမ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့. . . မျက်လုံးအကြည့်
တွေ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးဖိရင်း. . .

“လန့်သွားတာပဲ မေမေရယ်”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ဖခင်ဖြစ်သူက. . .

“အေးပါကွယ် ဖေဖေတို့ကလည်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
အိမ်ထောင်ထူထောင်လာကြတာဆိုတော့ သမီးကိုလည်း အတင်း
အကျပ် မစီစဉ်ရက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်အခါဆိုတာ ရှိတယ်
သမီးရဲ့၊ သမီး အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ. . . တကယ်လို့ သမီးမှာ ရှင်
ရွယ်ထားတာရှိရင် ဖေဖေတို့ကို ခေါ်ပြဦးလေ၊ ဒါမှမဟုတ် သမီး
အတွက် ဖေဖေတို့. . .”

“အို. . . ဟင့်အင်း. . . ဖေဖေတို့ မရှာပါနဲ့”

“ဒါဆို. . . သမီးမှာ ရှိတာပေါ့”

“အင်း. . . ရှိ. . . အဲ. . . ဟို. . . ဟိုလေ”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . မေကြီးရေ တို့သမီးမှာ ချစ်သူ

ရှိနေပြီတဲ့ကွ၊ အဟား. . . ဟား. . . အေး. . . အေး. . . ဟုတ်ပြီ ဖေဖေ
တို့ တွေ့ချင်တယ်ကွာ. . . မနက်ဖြန်ခေါ်လာမလား”

“ဟာ. . . ဖေဖေ”

“သိပ်မြန်သွားလို့လား၊ အေး ဒါဆို အခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေ
လောက်ပေါ့နော်”

“တော်ပါသေးရဲ့ အဖေကြီးရယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒီတစ်သက်
မြဲမချီရတော့ဘူး မှတ်နေတာ”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲလေ၊ အခုမှပဲ ဟင်းချနိုင်တော့တာကွ
ဟား. . . ဟေး. . . ဟေး”

သူမဘယ်ကနေစပြီး ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့လို့
ရှက်ရွံ့နီမြန်းနေတဲ့မျက်နှာကို ငဲ့ချပစ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထထွက်လာ
ခဲ့လို့ မိဘတွေ သဘောကျစွာ ရယ်မောကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒုက္ခပါပဲ. . . ငါ့ပါးစပ်က ဘာတွေ လျှောက်ထွက်နေမှန်း
သိဘူး. . . ရှက်လိုက်တာနော်. . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

တစ်ညလုံး အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ လုံးထွေးနိုးထခဲ့ရတဲ့ . .

မနက်ခင်းထဲမှာပဲ နောက်ကျီဝေဝါးနေတဲ့ စိတ်အာရုံနဲ့ ရုံးကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ ခါတိုင်းတော့ ရုံးပေါ်မတက်ခင် ကိုမုတ်ဆိတ်ဆိုင်ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် ကိုဝင်းရီတို့အုပ်စုနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနောက်ပြောင်ပြီးမှ ကိုယ့်ဌာနကိုယ် ဝင်ကြတာပါ။

ဒီမနက်တော့ . . သေမိန့်ကျခံထားရတဲ့ အပြစ်သားတစ်ယောက်လို ခံစားနေရတဲ့အတွက် ဇော်မော် အလွန်မက်မောတောင့်တခဲ့ရတဲ့ . . မောနင်းပက် ကျစ်မိုကိုတောင် မတောင့်တပဲ ရုံးပေါ်ရောက်သွားတယ်။

သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ရင်ပဲ ဘော့(စ်)ကို သူ့ဆုံလည်ခုံပေါ်ကနေ ရှုတည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်နေတာကို ခံရ

လေမလားလို့ စိုးရိမ်မိတဲ့အထိ သွေးပျက်နေတာ . . ဘာသာသင်္ကေတထားမိပြီး မချီတင်ကဲ ပြုံးဖြစ်တယ်။

ငါ့နှယ်ကွာ . . . ။

အမှန်တော့ ဟန်နီချို ဒီလောက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မနောက်သင့်ဘူးလို့ တွေးရင်းက . . သူမကို ဖုန်းဆက်ပြောဆိုပစ်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ကလည်း သူ့မှာမရှိတော့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ဘော့(စ်)ရဲ့ အလုပ်စားပွဲပေါ်မှာ ပြည့်စုံကုမ္ပဏီရဲ့ဖုန်းနံပါတ်တွေလိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်တယ်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပါပဲ ဘော့(စ်)ရဲ့ မှတ်စုတိုစာအုပ်လေးထဲမှာ ဟန်နီချိုရဲ့နာမည်နဲ့ လတ်တိုင်ဖုန်းနံပါတ်လေး အကြမ်းရေးမှတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ဖုန်းထဲ ရိုက်ထည့်ပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။

လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတော်လေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေါ်ပြီးမှပဲ . . . တစ်ဖက်က အိပ်ချင်မူးတူးအသံနဲ့ ပြန်ထူးတယ်။

“ဪ . . ခင်ဗျားကတော့ အိပ်ကောင်းစားကောင်းလို့ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကျုပ်က ဒုက္ခရောက်နေပြီ”

“နေပါဦး . . အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျား ရူးချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့ ဟန်နီချို၊ ကျုပ်ဖုန်းနံပါတ် ခင်ဗျားရထားလို့ Message ပို့နိုင်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ... အင်း... အဟင်းဟင်း၊ ရှင့်ကို ကြိုပြောထားသားပဲ၊ အခါပေးဦးပုည လုပ်မနေနဲ့... ဇာတ်သိမ်းမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာလေ... မှတ်မိရဲ့လား”

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျား... ဒီလောက် ပက်ပက်စက်စက် မနောက်သင့်ဘူးလေ”

“နေစမ်းပါဦး... ရှင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရအောင် ရှင့်သူဌေးက မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲ ရောက်သွားလို့လား”

“သူ မရောက်ပေမယ့် ကျုပ်ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်လူကြီးကို ကိုယ်ပြန်နောက်ပြောင်သလို ဖြစ်သွားပြီလေဗျာ၊ အဲ့ဒီတော့ သူ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ”

တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်ပြောဆိုသံ မကြားရတဲ့အတွက်... ဇော်မော် ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ထားလိုက်ပါတော့... ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့အဆင့်အတန်း... ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်မိတဲ့အမှားပေါ့၊ ကျုပ် ညံ့တာပါပြောဦး... ဇော်မော် ဖုန်းချလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က ချက်ချင်းပြန်ခေါ်တဲ့အတွက် ဇော်မော် ပြန်လက်ခံလိုက်ရတယ်။

“ဒီမှာ... ရှင်ရှားနေလား၊ ကျွန်မက ရှင့်သူဌေး အိုမင်းရွတ်တွကြီးကို ဘာအတွက် ချိန်းဆိုရမှာလဲ၊ ချိန်းဦးတော့ ရေဝေးသူသာန် နေရာကို ချိန်းစရာလား၊ အဲ့ဒါ... ရှင် စဉ်းစားရမယ့် အချက်လေ...”

ရှင်ဆီပို့နေတဲ့ Message အားလုံးက ရှင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတာတွေချည်းပဲလေ၊ အဲ့သလောက် လွယ်လွန်းတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ရလောက်အောင် တုံးအလွန်းမှတော့ အဲ့ဒီမှာ အသေသာခံလိုက်...”

“ဟေ့... ဟေ့... ဒီမှာ... ဟဲလို... ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချပစ်လိုက်လို့ ဇော်မော် အောင့်သက်သက် ခံစားမှုတွေနဲ့ အလျင်စလို ပြန်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့်... တစ်ဖက်က လုံးဝဖုန်းပိတ်ထားတယ်။

ဇော်မော် ပေါက်ကွဲပြီး ဖုန်းကို ပေါက်ခွဲပစ်ဖို့အထိ မြှောက်ခွယ်လိုက်ပေမယ့် မပေါက်ဖြစ်ပါဘူး။ မကြာခင်ပဲ အလုပ်က ပြုတ်ဦးမှာဆိုတော့ ဖြုန်းတီးလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ပဲ ပြန်သိမ်းလိုက်တယ်။

လုံးဝ သိမ်းလို့မရတဲ့ ဒေါသကိုတော့ သူ့ဘေးက စားပွဲခုံ ခြေထောက်ကို ပိတ်ကန်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ကဲကွာ...”

“ဒုန်း!...”

“အားလာလာ...”

အတော်နာသွားတဲ့အတွက် ဒေါသလည်း နည်းနည်းငြိမ်သွားပါတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ ဖုန်းက ဘေး(စ်)ရဲ့

အစ်မ ဒေါ်သီတာခိုင်ဆီကပါ။ . .

“မောင်ဇော်မော်လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ အမိန့်ရှိပါ”

“အေး.. မင်းဆရာ ခရီးလွန်နေလို့ ပြန်မရောက်ခင် မင်းပဲ ကြည့်ပြီး ထိန်းထားပေးပါ။ တချို့ကိစ္စတွေ မင်းကို ကိုယ်စားလုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေး.. . အန်တီစိတ်ချမယ်နော် ဒါပါပဲကွယ်”

ဇော်မော် ဖုန်းကိုင်ထားပြီး ကြောင်အ,အကြီး.. ဖြစ်သွားတယ်။ မနေ့ညနေကမှ မြောက်ဥက္ကလာဘက်သွားတာ ဘာအတွက်တယ်လို့ခရီးလွန်သွားသလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်ဘူးလေ။

ဘော့(စ်)ဘာပဲလုပ်လုပ် သူမသိတဲ့ကိစ္စရယ်လို့မှ မရှိတာ.. ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ ပြည်တွင်းပဲသွားသွား ပြည်ပထွက်ထွက် သူလိုက်ပါနေကြဆိုတော့၊ အင်းပေါ့.. မနေ့ကကိစ္စက (ခင်ဗျား သေခါနီးပါပြီ အဘိုးကြီးရယ်)လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ နောက်ပြောင်မှုမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး.. . ။

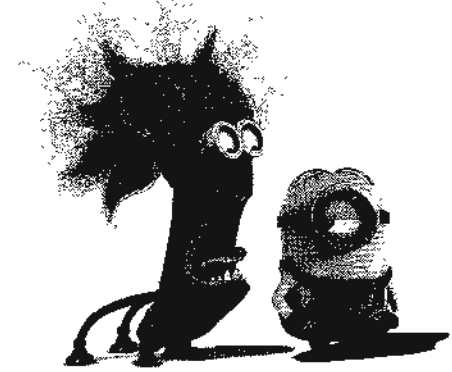
ဒါပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ ယုံကြည်ရတဲ့ တပည့်အရင်းက သူ့ကို ဒီလိုနောက်ရမလားဆိုပြီး စိတ်ခုသွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် နဲ့လည်းမလာ၊ ငါ့ကိုလည်း မပြောပဲ သူသွားချင်ရာ ထွက်သွားတာ နေမှာ။ ဒါပေမယ့်.. သူ့အစ်မကိုတော့ ပြောခဲ့မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဆီ

ဖုန်းပြောနိုင်တာ.. ။

သူ တွေးလေ.. . ဘော့(စ်)အတွက် စိတ်မတောင့်ဖြစ်လေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လေဖြစ်ပြီး ဟန်နီချိုကို အသည်းတယားယား ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ်အမှားဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိဘူး မဟုတ်လား။

♥ တကယ်တော့...
အချစ်ဆိုတာ...
“ဗျစ်” ခနဲ ညှစ်မိတဲ့ ဝက်ခြံဖုလီ
လက်ကျန်စုစုလေး ပွတ်ဖိပြီး
ပီတိဖြစ်ရတဲ့ အရာသာပါပဲ
တစ်ခါညှစ်ဖူးပြီးရင်...ဆက်ညှစ်ချင်သလို
တစ်ခါချစ်ဖူးပြီးရင် မချစ်ရ မနေနိုင်တာပဲလေ...။

ဖြစ်စဉ်... ခုနစ်

ပြန် တွေးကြည့်တော့လည်း ကလေးဘဝ လူမှန်းသိစ
အရွယ်ကတည်းက ဒီအရွယ်အထိ. . မျက်နှာတစ်ချက် အညှိုးမခံပဲ
လိုအပ်သမျှ. . လိုတာထက် ပိုလျှံအောင် ဂရုစိုက်ပေး ချစ်ခင်ယုယ
ပေးခဲ့ကြတဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို သနားမိတယ်။ ကောင်းပြီ. . . ကိုယ်
ဘာပေးခဲ့သလဲ၊ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မြင်းမိုရ်တောင် နှစ်ထပ်ကွင်းမက. .

မေတ္တာတော်အနန္တတွေ ကိုယ်ရခဲ့လို့ ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှား ပြန်ပေး ဆပ်တာမျိုး ရှိခဲ့ဘူးသလဲ။ ဘာမဆို ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ရှေ့တန်းတင် လာခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အခု အသက်(၂၅)နှစ်. . . ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီခေတ်ဒီကာလနဲ့ ချင့်တွက်ရင် လူ့ဘဝသက် တမ်းတစ်ဝက် ရှိပြီလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။ ခုချိန်အထိ မိဘအ တွက် ဘာတစ်ခုမှ ထည့်မစဉ်းစားသေးတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို လူလို့တောင် ပြောလို့ရပါဦးတော့မလား။

ညက ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်. . ကိုယ့်ရဲ့ မသေချာမှုလေးနဲ့ တောင် ဒီလောက်ပျော်နေတာ၊ တကယ်များသေချာခဲ့ရင် ဘယ် လောက်များ ပျော်ကြမလဲ။ မိဘရဲ့အလိုဆန္ဒကလေး. . ၊ ဒီအရွယ် အထိ တစ်ခါပဲ ပထမဦးဆုံးတောင်းဆိုဖူးတဲ့ အလိုဆန္ဒကလေး. . ၊ ဒါလေးတစ်ခု ဖြည့်ပေးလိုက်ရင်ပဲ. . သူတို့မှာ မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ သမီး ရတနာလေးဆိုပြီး ကိုယ့်မိဘတွေ တစ်သက်လုံး ပြုံးပျော်နေမှာကို မြင်ရတော့မယ့် အခွင့်အရေးပါလားလို့. . ဟန်နီချို သေသေချာချာ တွေးမြင်မိသွားတယ်။

ခက်နေတာက ကိုယ့်ရဲ့မသေချာမှု. . . ။

“မမ. . ကျော်စွာကုမ္ပဏီက မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဒီနေ့ဖွင့် ဖောက်စစ်ဆေး လုပ်ရမယ်နော်၊ အဲ့ဒါ ဦးကျော်တင့်တို့အဖွဲ့ကို လွှတ် လိုက်ရတော့မလား”

သူမရဲ့ အကူစာရေးမလေး သတိပေးစကားကြောင့် သူမ

အတွေးပြတ်ကာ တစ်ထိုင်တည်း လွင့်ပါးနေတဲ့စိတ်တွေ တစ်ထိုင် တည်း စုဝေးရောက်ရှိလာတယ်။

“အင်း. . . ခဏလေး”

သူမရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်ကို ကယျာကသီ ပြန်ဖွင့်ပြီး ဒီနေ့ရက်စွဲ နဲ့ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို အစအဆုံး တစ်ခေါက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ ကျော်စွာကုမ္ပဏီကို မှင်စိမ်းနဲ့ ဝိုင်းလိုက်ပြီး. . .

“ဦးကျော်တင့်တို့အဖွဲ့ကို အသင့်ပြင်ခိုင်းထား မမလဲ လိုက် မယ်လို့ပြော”

“ဪ. . ဟုတ်. . ဟိုလေ၊ ခဏနေမမ ဆိုက်ထဲသွားရဦး မှာ မဟုတ်လား. . .”

“ငါ. . သိတယ်”

အကူစာရေးမလေး ထပ်မကွန်ရဲတော့ပဲ အခန်းထဲကထွက် သွားမှ သူမ ပင့်သက်ရှိက်ချလိုက်တယ်။ အမှန်တော့ ဝယ်ယူလက်ခံရ မယ့် ကုန်ပစ္စည်းကို ဖွင့်ဖောက်စစ်ဆေးရတဲ့ကိစ္စက မန်းနေကျင်း ဒါရိုက်တာကိုယ်တိုင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် လိုက်ပါနေစရာ အ ကြောင်းမရှိဘူး မဟုတ်လား။ အရေးကြီးတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း သာမန်အဆင့် သတ်မှတ်ထားတဲ့အတွက် တာဝန်ခံတစ်ယောက်နဲ့ ပစ္စည်းအမျိုးအမည် အရည်အသွေး နားလည်ကျွမ်းကျင်သူတစ် ယောက်၊ စာရင်းစစ်တစ်ယောက် သွားရင်ပဲ လုံလောက်တဲ့ကိစ္စ။ ဒီအရင်တွေကလည်း ဦးကျော်တင့်တို့ သုံးယောက်ပဲ သွားနေကြ၊

ဒီအခေါက်မှ MD ပါ လိုက်မယ်ဆိုတော့. . .

အို. . စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်ကားသစ်တွေအတွက် ပစ္စည်းပဲ၊ သုံးနေကျ ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ. . ၊ ဒါမှ အရေးကြီး ပထမအဆင့် မဟုတ်ရင်ဘာလဲ. . ။

သူမအတွေးနဲ့ သူမဘာသာ ကျေနပ်သွားပြီး. . ပြီးလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ ကျော်စွာကုမ္ပဏီကို သူမ ရောက်မှဖြစ်မယ်ဆိုတာရော၊ ဇော်မော်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်ဆိုတာပါ သူမရဲ့အသိဉာဏ်ထဲမှာ သေချာမှတ်သားထားမှု မရှိပဲ မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်နေတာပါ။

ဘာကြောင့် တွေ့ဖို့လိုအပ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မမေးဖြစ်အောင် သတိထား မှူးမှိန်းနေပေမယ့်. . စိတ်ထဲပေါ်ပေါ်လာပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးခနဲခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးစီးသံတွေ ဗျန်းခနဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခကတော့. . မသေးလှပါဘူး။

အခုလည်း ဖြစ်နေလို့ အေးစက်စေးခဲနေတဲ့ လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ပွတ်သပ်ပြီး ဖျတ်ခနဲဝင်လာတဲ့ မတော်မတဲ့အတွေးကြီးတွေမိသွားပါတယ်။

နင် မိဘကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆို မိန်းမရဲ့. . ကဲ. . ။

၆. ၆. ၆. ၆.

ဘော့(စ်)ကိုယ်စား ရုံးလုပ်ငန်း ပုံမှန်လည်ပတ်မှုရှိအောင် လုပ်ပေးရတဲ့အတွေ့အကြုံက. . သူ့မှာ အခြေအနေတစ်ခုအထိ ပြည့်စုံထားလို့ အခက်အခဲမရှိပေမယ့်. . တချို့ကိစ္စတွေမှာတော့ ဘော့(စ်)ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ညွှန်ကြားမှ ပြီးစီးနိုင်တာတွေ နှိုပါတယ်။

ဥပမာ. . ဘဏ်ကိစ္စ၊ ပြည်ပ Money Order ကိစ္စ၊ ပစ္စည်းမှာယူတင်သွင်းမှု လက်ခံဆုံးဖြတ်ပေးရတဲ့ကိစ္စပေါ့. . ။

အဲသလို အရေးကြီးကိစ္စတွေ ဒီရက်ထဲ ပေါ်ပေါက်မလာဖို့ ဆုတောင်းရင်း. . ဘော့(စ်) အခန်းထဲက သူ့စားပွဲမှာ ဘော့(စ်)ရဲ့ဖုန်းနဲ့ဘော့(လ်)ပင်တစ်ချောင်း အားကိုးပြီး ကိုယ်စားလက်မှတ်ဟွေ ကိုယ်စားဖြေဆိုမှုတွေနဲ့ တစ်မနက်စာတော့ ချွေးပြန်သွားတယ်။

“ဇော်မော်”

“ဪ... ကိုဝင်းရီ... လာထိုင်”

ကိုဝင်းရီ သူ့စားပွဲရှေ့ကခုံမှာ အရေးတကြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး... .

“ငါ့ပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဆိုတာ အကြံဉာဏ်လေး ပေးပါဦးကွာ... .”

“အင်ဂျင်ကိစ္စမဟုတ်လား၊ (၂၉)သာလျှင် အတည်ဖြစ်ကြောင်း (၉၂)ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း... ကျွန်တော် ကိုယ်စားအတည်ပြု လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်”

ကိုဝင်းရီ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဟေ့... အဲဒါ အသေရော့နော် ဇော်မော်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သေပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ အခုကိစ္စကလည်း မသမာမှုမှ မဟုတ်တာ၊ မထင်မှတ်ပဲ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာကို ရိုးသားစွာ ဖြေရှင်းတာပဲလေ”

“အင်း... မင်းပြောသလောက် လွယ်ကူပါစေပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့”

“ကိုဇော်မော်”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပစ္စည်းထိန်းဌာနက ကိုတင်ရှိန်... .

“လာ... ကိုတင်ရှိန် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့်ကိစ္စပါသလား”

“ပါတယ်... ပြည့်စုံကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းလတ်ဆံ့ပွင့်တော်စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့၊ နံ့သာကုန်းဂိုဒေါင်ကို နေ့လယ်(၁)နာရီမှာ ရောက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်”

“အင်း... အဲဒါ ဒီက ကိုလှတင့် သွားမယ်လေ”

“ဟုတ်... သူတို့အဖွဲ့မှာ MD ဒေါ်ဟန်နီချို ကိုယ်တိုင်ပါမယ်လို့ အကြောင်းကြားလာတယ်”

“ဟင်... .”

“ထုံးစံအရတော့ ကိုယ့်ပါတနာတွေဘက်က လူကြီးပါလာရင် ကျွန်တော်တို့ဆီကလည်း အဆင့်တူလူကြီးတစ်ယောက် လတ်ခံတွေ့ဆုံပေးရတာတွေ ရှိတော့”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ လောလောဆယ် ဘော့(၆) ဇာနည်မရှိတော့ ဌာနမှူးတစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ပေးလိုက်မယ်ဗျာနော်”

ကိုတင်ရှိန် ပြန်ထွက်သွားမှ ကိုဝင်းရီက... .

“မင်း သွားသင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား ဇော်မော်”

“မသင့်ဘူး ကိုဝင်းရီ... ကျွန်တော် စိတ်ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ထိန်းရမှာပဲ ဇော်မော်၊ ပြည့်စုံက ငါတို့ဆီကနေ ပစ္စည်အများဆုံးမှာပြီး ဘော့(၆)အလေးထား အားထားရဆုံး ကုမ္ပဏီကွ၊ မင်းရဲ့ဘော့(၆)ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပေးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင်... .

ဒီနေ့ကိစ္စ မင်းတာဝန်ယူရမယ်”

ရင် ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဟမ်! . . .”

ဇော်မော် တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး . . သက်ပြင်းတွေ တ
ဟင်းဟင်း . . ချပ်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုဝင်းရီက . . .

“ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်ကွာ . . မင်းအတွက် အဖော်ပေါ့၊ မင်း
ဒေါသကြီးကို စိတ်မချတာလည်းပါတယ်၊ နောက်တစ်ချက်က . .
ဘော့(စ်)ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမဖြစ်စေပဲ ဘော့(စ်)
နဲ့ပြန်ထိုင်တဲ့အခါ အကောင်းဆုံးအပ်နှံချင်တယ်”

၆ ၆ ၆ ၆

ဇော်မော် ဆက်ပြီးတွေဝေနေသေးလို့ ကိုဝင်းရီက . . .

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျော်စွာကုမ္ပဏီ အောင်မြင်လာစို့
ဘော့(စ်)ရယ်၊ မင်းရယ်၊ ငါရယ် သုံးယောက်ပေါင်း ပခုံးပေါ်ကနေ
ထမ်းတင်ခဲ့တာ မဟုတ်လားကွာ၊ ငါ့စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောရရင် . . ငါတို့
တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုကို ငါတို့ကြောင့် ယိုင်း
ယိုင်သွားတာမျိုး လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဇော်မော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။

“မင်း . . သွားမယ် မဟုတ်လား”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တာ အခုမှ ယင်းထလာတာ”

“အေးပါ . . ငါတိုက်ပျံမယ် ကဲလာ”

သူတို့ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဓါတ်လှေကား
ပေါက်ရောက်မှ ဇော်မော်က . . .

“ကျွန်တော် အဲဒီမိန်းမကို ရည်းစားစကား ပြောလွှတ်လို့”

ဝိုဒေါင်ရှေ့ကားရပ်သံ ကြားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကြိုတင်
ဖုန်းရထားလို့ ဝတ်စုံပြည့်ဖြစ်နေတဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအဖွဲ့တွေ ကိုယ့်
နေရာကိုယ် အပြေးအလွှား ယူလိုက်ကြတယ်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

သိန်းဆန်းဆီက ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားသံကြောင့် ချစ်တီး
မော့ကြည့်တယ်။ သိန်းဆန်းက အရပ်ရှည်တော့ မော့ကြည့်မှပဲ မြင်
မှာကိုး...။

“အား!... ”

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အီးတိုးနေလို့”

“ကျွတ်... အရေးထဲမှာ မင်း စောစောက ရှင်းထားပါတော့

လား”

“ဟာ... ဝိုဒေါင်ထဲ အမှိုက်လှဲသလို လှဲလို့မှ မရတာ”

ပြည့်စုံကုမ္ပဏီအဖွဲ့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဇော်မော်
တို့အဖွဲ့ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကြိုတင်လွှတ်ထားတဲ့ ဧည့်ကြိုအဖွဲ့
ကလွဲလို့ ချစ်တီးဦးဆောင်တဲ့လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေ ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ်
ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

အထူးသဖြင့် ချစ်တီးနဲ့သိန်းဆန်းကတော့ ဟိုတလောကမှ
ပြဿနာ ပူပူနွေးနွေး ရှိထားတဲ့အတွက်... လူကြီး မျက်စိမနောက်
အောင် ပိုဂရုစိုက်နေရတာပေါ့။

“အား!... ”

“သိန်းဆန်း”

“ဗျာ!... ”

“အောင့်ထားလေကွာ”

“ဗျစ်!... ”

“ဟာ!... ပြောနေတဲ့ကြားက”

သိန်းဆန်းခမျာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တစ်လုံးလုံး ကျ
လာအောင်ကို အောင့်ရှာကာ တတ်နိုင်သမျှ ချော့မော့ပြီး လေပြည်
တလေးပဲ ထိန်းလွှတ်နေရရှာတယ်။

“ဖြို... တီ... ”

ကံဆိုးချင်တော့ ချစ်တီးက လေအောက်က...။

တော်တော်ပုပ်တာပဲ...။

ဒါပေမယ့်... သူ့နှာခေါင်း မှိုင်းဝနေတာထက် သူ့ထက်ပိုပြီး လေအောက်ရောက်နေရှာတဲ့ ဧည့်သည်အဖွဲ့ကို အားနာပြီး... တိုးတိုးသတိပေးတယ်။

“သိန်းဆန်းရေ နည်းနည်းကြိုးစားပေးပါဦးကွာ၊ ဟိုဘက်က ဧည့်သည်တွေ အားနာစရာ”

“မတတ်နိုင်ဘူး... ဆရာချစ် အားနာရင် ဖိရှုလိုက်ဗျာ... အင်း...”

“ပတစ်!...”

သူ့ကို ဖိရှုခိုင်းနေလို့ ချစ်တီးဒေါပွသွားပြီး အံ့ကြိတ်သံကြီး နဲ့...

“မင်းအီးကို ငါက ဖိရှုရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ”

“အား... ကျွတ်... ဆရာတပည့်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်ငယ် ငယ်က ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးတဲ့ဆရာက အစ်ကိုသူ ငယ်ချင်းဆိုတော့... ကျွန်တော် အဲဒီမှာ စာသင်ရင်း ညအိပ်တော့ ဆရာနဲ့ တစ်ခြင်ထောင်ထဲ အိပ်ရတယ်၊ မအိပ်ခင် ဆရာက အရမ်း လေလည်တာ၊ ခြင်ထောင်ထဲ လေလုံနေတော့ အနံ့က အတော်ပြင်း တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်က ဆရာရေ နံတယ်လို့ပြောတာ၊ ဆရာက ဆရာဆိုတာ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ပဲ... ဆရာကျေးဇူး ဆပ်ချင် တယ်ဆို ဖိရှုကွ တပည့်ရလို့ ပြောတယ်ဗျ”

“အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာတပည့်တွေလေ... အား... အ”

“ဗျစ်!... တစ်!...”

“ဟာကွာ... မင်း... မင်း မဟုတ်တော့ဘူး”

တစ်ဖက်လှည့်ကြည့်တော့လည်း ဧည့်သည်တွေ နှာခေါင်း ရှုံ့သူရှုံ့... တစ်သူလေးနဲ့ ပိတ်ဆို့သူဆို ဖြစ်နေကြလို့...

“ကဲ... သိန်းဆန်း လမ်းမှာထွက်မကျစေနဲ့၊ အိမ်သာရောက် အောင်သွား... ရှင်းလိုက်”

“ဟာ... ကျေးဇူးပါ ဆရာချစ်ရာ”

ပြောပြီး... သိန်းဆန်း ဖင်ကလေး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နဲ့ ဦးခေါင်းဘေးဘက်ကနေ ပတ်ပြေးတယ်၊ ဒါတောင် မီးခိုးတန်းလန်း ကျန်ခဲ့လို့ နှာခေါင်းကို သတိဆွဲပြီး အသက်အောင့်ထားလိုက်ရတယ်။

လုံခြုံရေးအင်ချပ်က ခွင့်ပြုလိုက်လို့ သိန်းဆန်း အိမ်သာ ရောက်လာပေမယ့် ကံမကောင်းရှာဘူး...။ အထဲမှာ လူရှိနေတဲ့အ တွက် ထွက်ကျမှာစိုးပြီး အသက်တောင်ရဲရဲမရှုပဲ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ သိန်းဆန်းရလိုက်တဲ့ သုတရသကတော့ အချိန် တကာအချိန်တွေထဲမှာ အိမ်သာတက်ဖို့ တန်းစီစောင့်ရတဲ့ အချိန် ဝါ၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ စက္ကန့်တစ်ခုစာရဲ့ အနှေးပြကွက်ကို ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဝါ။ အထဲကပုဂ္ဂိုလ်လည်း ကြာ၊ကြာနိုင်လွန်းလို့ သိန်းဆန်း သည်းမ

ခံနိုင်တော့ပဲ မြန်မြန်ထွက်လာအောင်လို့ ပရိယာယ် သုံးလိုက်တယ်။

“ဟေ့. . အထဲက ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ ကျော်စွာကုမ္ပဏီက
ဌာနမှူးဦးဝင်းရီ၊ အိမ်သာတက်ချင်လို့ မြန်မြန်လုပ်စမ်း”

သိန်းဆန်း အံ့သလိုအော်ပြီး. . နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့
အထဲက ချောင်းဟန့်သံ တစ်ချက်နဲ့ ရေသုံးနေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်
ရတယ်။ အဟတ်. . ဒီလိုတော့လည်း အဟုတ်သားလို့တွေးပြီး ကျေ
နပ်သွားတယ်။

ဌာနမှူးဦးဝင်းရီဆိုတာ. . ဟိုတလောက သူခိုးပြဿနာ
ကြောင့် သူတို့ ဆရာတပည့် သွားအစစ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ကိုယ်နဲ့
လည်း တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား၊ အဟား. . ဘာရမလဲ ဝိတ်သုံးမှ
ထိပ်ဆုံး. . ။

သိန်းဆန်း အတွေးမဆုံးခင် အိမ်သာတံခါး ပွင့်လာတယ်။
ဌာနမှူးဦးဝင်းရီ မှုန်ကုပ်ပြီး အိမ်သာက ဆင်းလာလို့ သိန်း
ဆန်း လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ကုန်ပါတော့တယ်။

“ဗျစ်! . . ဗျစ်! . . ဗျစ်! . . အင်. . သွားပဟ”

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ငါ့နာမည် အလွဲသုံးစားလုပ်တာ. . .
ဟေ့. . . သိန်းဆန်း”

“ဗျာ. . . ဆရာ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဧည့်ကြိုအဖွဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်ပေးထားတဲ့ ဧည့်ခံစားပွဲရွယ်

တစ်လုံးထဲမှာ နှစ်ဖက်ဝန်ထမ်းတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ နေ
ရာယူကြပြီး သစ်သီးဖျော်ရည်သောက်ရင်း လုပ်ငန်းကိစ္စ ရင်းနှီးပွင့်
လင်းစွာပဲ ညှိနှိုင်းပြောဆိုကြတယ်။

ဒီလိုအစီအစဉ်လေးက ဘော့(စ်)ရဲ့ စေတနာအလျောက်
ပုံမှန်စီစဉ်ပေးနေကြ အစီအစဉ်ဖြစ်လို့ အလွန်ပဲ သက်တောင့်သက်
သာရှိတယ်။ ပြောဆိုညှိနှိုင်းမှုနဲ့ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စကို အအေး
သောက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာပဲ ပြီးပြတ်သွားပြီး၊ ပစ္စည်းစစ်ဆေး လက်ခံ
မှုကို ဒုတိယအစီအစဉ်အနေနဲ့. . ပါလာတဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နဲ့
ဝိုဒေါင်အဖွဲ့ လွှဲပြောင်းကြချိန်. . ခုလို အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ပါလာရင်
စားပွဲမှာပဲ ဣန္ဒြေရရထိုင်ပြီး လွှဲပြောင်းလက်ခံပြီးပြတ်အောင် ဂောင်

ကြည့်ရုံပဲ မဟုတ်လား။

ယခုလည်း စာရွက်စာတမ်း အပြန်အလှန် စစ်ဆေးညှိနှိုင်းမှု ပြီးသွားလို့ နှစ်ဖက်ကိုယ်စားလှယ်တွေ ကုန်သေတ္တာဆီ ရောက်သွားချိန်မှာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ဟန်နီချိုနဲ့ ဇော်မော်တို့ စားပွဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။

“ကျွန်မက ဦးကျော်စွာရောက်လာမယ် ထင်နေတာ”

“ကိစ္စရှိရင်တော့ ရေဝေးလိုက်သွားလေ”

ဆုံမိပြီဆိုကတည်းက အူယားနေတဲ့ ဇော်မော်တစ်ယောက် မအောင့်အည်းနိုင်ပဲ လွှတ်ခနဲ ပြောပစ်လိုက်တယ်။

အံ့သြစရာပါပဲ။ ဇော်မော်ရဲ့ စိတ်အထင်.. အဲသလို ပြောလိုက်ရင် ဟန်နီချိုရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ တင်းခနဲဖြစ်လာပြီး ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်တာမျိုး.. ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲလို့.. နှုတ်ခမ်းလေး ထော်ထော်ပြီး ရန်တွေ့တာမျိုး မြင်ရလိမ့်မယ်မှတ်တာ။

ဇော်မော်တစ်ယောက် မြင်လိုက်ရတာက သူမရဲ့ အလှဆုံး အပြုံးလေးတစ်ခု ဖြစ်နေတော့.. သူလည်း အံ့သြမှု သိပ်သည်းဆကောင်းကောင်းနဲ့ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်ပြီး ငေးမိသွားတယ်။

နာမည်သာချီတာ မျက်နှာတစ်ချက်မှ မချီတဲ့.. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချိုဆုံးအပြုံး မဟုတ်လား။

“ရှင် စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးထင်တယ်.. အဟင်း.. ဟင်း”

“ပြေနိုင်စရာလားကွာ၊ မနေ့ညနေပိုင်း မင်းချိန်းဆိုလိုက်တဲ့

နေရာကို ဘော့(စ်)သွားလိုက်တာ ခုချိန်ထိ အိမ်ထိုင်လည်း မရှိရောက်ဘူး၊ ရုံးကိုလည်း ရောက်မလာဘူး.. ”

“ရှင်!.. ”

သူမ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသလိုမျိုး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ..

“မနောက်ပါနဲ့ ကိုဇော်မော်.. မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ”

ဇော်မော် ဟန်းဖုန်းထုတ်ပြီး ဦးကျော်စွာရဲ့ အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူမကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူမလည်း ကြောင်အ,အနဲ့ ယူလိုက်တယ်။

“အဲဒါ.. ဦးကျော်စွာရဲ့အိမ်ဖုန်းပါ။ တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ရင် မေးကြည့်ပါ”

“ဟဲ့.. လို့”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်စွာရဲ့ လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေပါရှင်၊ ဦးကျော်စွာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကျော်စွာဆီ ဖုန်းဆက်သွယ်လို့ကော ရနိုင်မလားရှင်”

ဟန်နီချို တစ်ဖက်ကပြောဆိုသံကို နားထောင်ရင်း.. ဇော်မော်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဒီနောက်တော့.. ဟုတ်ကဲ့..

၁၂၆ နတ်ရွာမိုး

ဟုတ်ကဲ့နဲ့ နှစ်ခါလောက် စကားထောက်ပေးပြီး မျက်နှာသေလေးနဲ့ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

“မနောက အိမ်ပြန်မလာဘူးလို့ပြောတယ်. . ဒုက္ခပဲနော် တစ်စုံတစ်ခုသာဖြစ်ရင် ကျွန်မ အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ”

“အဲ့ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ကိုဇော်မော် ဒီအတိုင်းထိုင်စောင့်နေလို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်၊ ဟို. . လူ. . လူပျောက်တိုင်ရင်ကော”

ဇော်မော် ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးပြီး ခေါင်းခါတယ်။

“လွဲပြန်ပြီ. . လူပျောက်တိုင်ရအောင် ဦးကျော်စွာက ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ သူ့ရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဒီလောကထဲကနေ အပြီးဆွဲထုတ်ပစ်ဖို့အထိတော့. . .”

“အို. . ကျွန်မ အဲ့သလိုစိတ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ စိုးရိမ်ပြီး ပြောမိတာပါရှင်”

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ သတိပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုတွေ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ပေးပါ”

နှစ်ဖက်ကိုယ်စားလှယ်တွေ ဖွင့်ဖောက်စစ်ဆေးမှုနဲ့ လွှဲပြောင်းလက်ခံမှုကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားတဲ့အတွက် စားပွဲဆီ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ ဇော်မော်တို့လည်း စကားဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။

ဘယ်လူလုပ်လဲ ၁၂၇

“ကဲ. . ကျွန်မ ပြန်နှင့်မယ်၊ ဆိုက်ထဲက ကားရောက်လာရင် ပစ္စည်းတင်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြပေါ့”

“စိတ်ချပါ M.D၊ ကျန်တာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပါ”

“အိုခေ. . ဪ. . ကိုဇော်မော် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ဂိုဒေါင်ထဲကကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သလောက် ဖြစ်သွားပေမယ့် ဂိုဒေါင်နောက်က အိမ်သာမှာတော့ ဦးဝင်းရီနဲ့သိန်းဆန်းတို့ပြဿနာက မပြီးသေးဘူး။

လုံခြုံရေးအင်ချပ် ချစ်တီးလည်း သိန်းဆန်းပြန်မလာလို့ စိုးရိမ်ပြီး အိမ်သာကိုလိုက်လာမှ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချစ်တီးရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သိန်းဆန်းက ယူနီဖောင်းအပြည့်နဲ့ မဟုတ်ပဲ၊ အောက်က ပုဆိုးဝတ်ထားပြီး ယူနီဖောင်းဘောင်းဘီနဲ့ အတွင်းခံကို သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ မီးဖိုပြီး အသဲအသန် မီးကင်နေတယ်။ မီးဖိုဘေးမှာ ဌာနမှူး ဦးဝင်းရီ တစ်ယောက် ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ငုတ်တုတ်လေး. . .

“ဟာ! . . ဆရာ”

“တော်တော့ချစ်တီး. . မင်းတို့တွေကို ငါ အလုပ်ခန့်တာ မှားပြီကွ. . . ချီးပဲ”

“ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရယ်”

၁၂၈ နတ်ရွာမိုး

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ဟိုအကောင် မတ်တတ်ထွက်ကျပြီး
လဲစရာ ဖယ်စရာမရှိတော့၊ ငါ့ပုဆိုး ချွတ်ပေးထားရတာ၊ မင်းမမြင်
ဘူးလား.. . ခိုးပဲ”

♥ “ခြံ” မလုံရင်နေပါစေ...

“ကံ” လုံဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်...

တစ်နေ့ ပြန်ဆုံကြဖို့ သစ္စာရှိရှိ စောင့်စားနေသူကတော့...

“သေခြင်းတရား” ပါပဲ...

ငါလည်း...

သူလည်း...

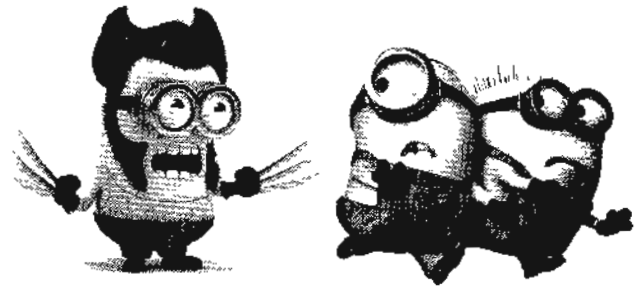
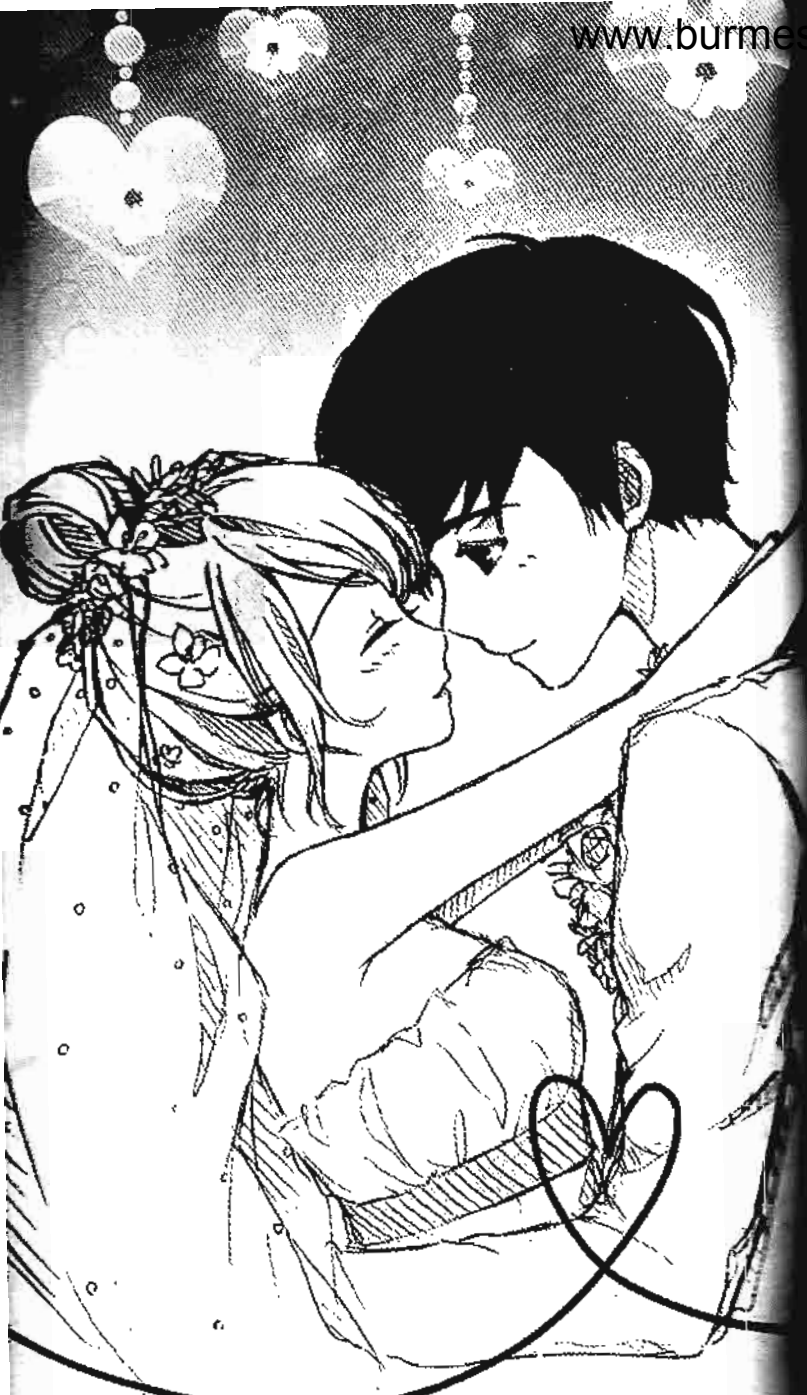
အားလုံးလည်း...

“.....”

ကဲ...

ဘယ်သူအမှားဆုံးလဲ...!

ဖြစ်စဉ်... ရှစ်

ဟန်

နီချို၊ ရုံးခန်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ သူမ
မိန်းမကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းပြည်သံနှစ်မျိုး ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ
သို့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ နှိုက်ယူကြည့်လိုက်တယ်။

“တူနယ့်.. တယ့်နယ့်.. တူနယ့်.. တယ့်နယ့်.. ဂွမ်”

“ဟယ်.. ဒုက္ခပဲ သူ့ဖုန်း ငါ့ဆီပါလာတာကိုး”

ဂိုဒေါင်မှာတုန်းက ဖုန်းနားထောင်ပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ ပြန်မပေးဖြစ်တဲ့ ဇော်မော်ဖုန်းကို ဦးစားပေး လက်ခံလိုက်တယ်။

“ဇော်မော်လားဟေ့. . .”

တစ်ဖက်ကခေါ်သံကို ဟန်နီခို ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါတယ်။

ဦးကျော်စွာ ခေါ်နေတာဖြစ်ပြီး သူမလည်း ပြန်မထူးရဲတဲ့ အတွက် ကယျာကသီ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရတယ်။

နောက်တစ်လုံးကတော့ သူမရဲ့ဖုန်းပါ။ ဆက်တိုက်ကို ခေါ်နေသေးလို့. . . ။

“ဟဲလို. . .”

“. . . . .”

“ဪ. . ကိုဇော်မော်၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်မဆီ ပါလာတာ အခုပဲ ရှင့်ရဲ့ဘော့(စ်)ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်”

“. . . . .”

“အင်း. . . ကျွန်မလည်း ပြန်မထူးရဲလို့ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“. . . . .”

တစ်ဖက်က အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်တဲ့အသံကြောင့် သူမလန့်ပြီး. . ဖုန်းကို နားနားက ခွာပစ်လိုက်တဲ့အထိ လန့်သွားတယ်။

ပြီးမှ. . .

“ကျွန်မ လွဲပြန်ပြီလား ကိုဇော်မော်”

“. . . . .”

လွဲတာမဟုတ်ဘူး ကွဲတာလို့ ကြုံးအော်ပြီး ဖုန်းချသွားတဲ့ အတွက် ဟန်နီခိုရင်ထဲ မချင်မရဲခံစားမှုတွေ ပြည့်အုံလာပါတယ်။

ငါ ဒုက္ခပေးမိပြန်ပြီ ထင်တယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

ဇော်မော်ရဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး ခြစ်ကုတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေ
ရုံးဆင်းခါနီး ဘော့(စ်)ရဲ့ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ပြူးကျယ်
လာတယ်။

“စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ ဘယ်ကဖုန်းလဲကွာ. . .”

သူက ခုံကနေ စိတ်မပါသလို ထလျှောက်လာပြီး ဖုန်းခွက်
လှမ်းဆွဲလိုက်ပါတယ်။

“ဟဲလို. . .”

“ဟေ့. . . ဇော်မော်”

ဟိုက်. . . ။

ဘော့(စ်)ရဲ့ အသံ ဖြစ်နေလို့ ဇော်မော်ငယ်ထိပ်တည့်တည့်
မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလို တုန်ခါထွက်သွားတယ်။

“ဘော့(စ်). . . အမိန့်ရှိပါ ဘော့(စ်)”

“နေ့ခင်းက ငါ မင်းဖုန်းကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စနဲ့ ပိတ်ဝှက်
တာလဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟို. . . ဒီ. . . ဒီလိုပါ”

“တော်ပြီ. . . ရပြီ၊ အခု ငါပြောတာပဲ မင်း သေသေချာချာ
နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ပထမဦးဆုံး ပြောချင်တာက ကျေးဇူးပဲတပည့်ရာ၊ စိတ်
ရင်းနှဲကို ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ငါ တစ်သက်လုံး မေ့ထားတဲ့ အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ပဲ မြင်ခွင့်ရလိုက်
တာလေ၊ အဲ့ဒီနေ့က. . . သစ္စာပန်းလမ်းထဲ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဝင်
သွားပြီး ရေဝေးမီးသဂြိုဟ်စက်ရွေ့ရောက်တော့ အတော်လန့်သွား
တယ်၊ ဝန်ခံရရင် မင်းကို သတ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သွား
တယ်၊ ငါ ဒီနေရာမှာ သုသာန်ရှိမှန်းသိပေမယ့် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး
ဘူး၊ နယ်ကနေ ရန်ကုန်ရောက်လာကတည်းက နာရေးကိစ္စကို မလွှဲ
မရှောင်သာ သွားရရင် ရက်လည်တဲ့နေ့ပဲ သွားဖြစ်တယ်၊ အသုဘ
မပို့ဖြစ်ဘူးကွာ၊

အခု ကိုယ်တကယ် ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ
အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ပြီး ကြောက်လည်းကြောက်မိတယ်၊ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ. . . အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ ဇနီးမိသားစုတစ်စု

အအေးတိုက်ကို အလောင်းလာပို့တာနဲ့ ကြုံကြိုက်လို့ မေးကြည့်တော့.. . သေဆုံးသူက ငါ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေတယ်လေ။

သူ့အလောင်းကို ငါ ကြည့်မြင်ခွင့်ရပြီး.. . ငါ ပြန်မပြောတတ်တဲ့ နောင်တနဲ့ သံဝေဂပါ ရသွားတယ်။ ဒီကောင် အသက်ရှင်နေစဉ် ကာလတုန်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး နုပျိုတယ်။ ငါ့ထက်ပိုပြီးတော့လည်း စွံတယ်။ သူ့မှာ တရားဝင်ဇနီးနှစ်ယောက်နဲ့ တရားမဝင်ဇနီးလေးယောက်ရှိတယ်။ ငါ့ထက်လည်း ပိုချမ်းသာလို့.. . ငါ အားကျခဲ့ရတဲ့ သူပေါ့ကွာ။ အခု.. . သူ မရှိတော့ဘူး။

ဘယ်သူကမှလည်း ဒီလိုကျောခိုင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ ကောင်းပြီ.. . ငါ့ရော ဘယ်တော့လည်းဆိုတဲ့အသိက ငါ့စိတ် ငါ့မာနကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တယ်ကွာ။ အဲ့ဒီမှာ ကိုယ့်လူကြီးကို နောက်ပြောင်ရကောင်းလားဆိုတဲ့ မင်းအပေါ် ပြစ်တင်နေတဲ့ ဒေါသတွေ လျှော့ခနဲ ပြုတ်ကျကုန်တယ်။ ဟေ့.. . ဇော်မော်.. . မင်း နားထောင်နေတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘော့(စ်)”

“အေးကွာ.. . အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ မင်းကြောင့် အသိတစ်ခု ပွင့်လင်းစေတယ်။ အခု ငါလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အရေးကိစ္စတွေ ကူညီပေးရင်း အချိန်ကုန်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်တော့ ရုံးပြန်တက်မှာပါ။ ခက်နေတာက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ မင်းပေးတဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ အဘိုးကြီး ဖြစ်လာတဲ့ငါက

မင်းချက်နှာကို ပြန်ကြည့်ရမှာ ဝန်လေးနေတယ်ကွ တပည့်ရ.. . ၁

ဒီလိုလုပ်ပါ.. . မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း အလုပ်ထွက်လိုက်ပါ ငါလည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်နဲ့ညီအောင် နေထိုင်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်.. . ဘယ်နှယ်လဲ”

ဇော်မော် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး.. . စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းသလိုကြီး ခံစားနေရလို့.. . ခဏကြာမှ.. .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. . ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“အေး.. . ဒါပဲ။ ဪ.. . မင်း ငါ့ဆီလွှဲရမယ့် ကိစ္စတွေ ဝင်းရီကို လွှဲခဲ့လေကွာ။ ဒီညနေ အပြီးလုပ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချလိုက်လို့ ဇော်မော်လည်း ဖုန်းချလိုက်တယ်။ သူ့ရင်ထဲကနေ ဘော့(စ်)နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အထုပ်ကြီး ပြုတ်ကျသွားပေမယ့် အဲ့ဒီအထုပ်ကြီးထဲမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကလီစာတွေ အားလုံး ပါသွားသလို ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ဟာဟာကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။

“ပြီးပြီပေါ့.. . အားလုံးပြီးသွားပြီပေါ့.. . ဒီလိုလား.. . ဟား

ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ”

ဇော်မော်တစ်ယောက် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောပစ်ရင်း ကိုဝင်းရီရဲ့ ဌာနခန်းကို ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီတစ်ညနေထဲမှာပဲ လွှဲစရာရှိတာ အပြီးလွှဲလို့ . . . ဘော့(စ်)
မှာတဲ့အတိုင်း ကိုဝင်းရီဆီ ဘော့(စ်)သောက်လက်စ ဝီစကီလက်ကျန်
ကအစ အားလုံးလွှဲခဲ့ပြီး ရုံးပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။

သူ ပလက်ဖောင်းပေါ် ခြေတစ်ဖက်အကျ . . . သူ့ရှေ့တည့်
တည့် ပလက်ဖောင်းစွန်းမှာရပ်ပြီး ပြီးနေတဲ့ ဟန်နီချိုကြောင့် သူ
လန့်ဖျပ်ပြီး . . . ကျန်နေတဲ့ ခြေတစ်ဖက်ပါ ပြန်ဆွဲရပ်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ သူမနောက်မှာကပ်ရပ်ထားတဲ့ အဖြူရောင်
ဆလွန်းကားလေးရဲ့ ရှေ့ခန်းတံခါးကို သူမကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြီး အမူအရာ
နဲ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

ဘာလဲ . . . ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တဲ့ အမူအရာနဲ့ တွေ့တွေ့ပြီး

ရပ်နေလို့ . . . ဟန်နီချို အပြီးတစ်ပွင့်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပန်ဆင်ပြီး
ရောက်လာတယ်။

“ဖုန်းလာပို့ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ
ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ် လာရှာတာ”

“ဗျာ! . . .”

“ဟိုလေ ဒီညနေ ကျော်စွာကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာအဆင့်
ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ ကြားလို့
လေ၊ အဲ့ဒါ . . . တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကို သွားမလျှောက်ခင် ကျွန်မ
ကုမ္ပဏီအတွက် ခေါ်မလားလို့ . . . အဲ့ဒါ လာစုံစမ်းတာ”

“ခင်ဗျား နောက်ပြောင်လို့ အားမရသေးဘူးလား ဟန်နီချို
စိတ်ပျက်တယ်ဗျာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုဇော်မော် . . .
အတည်ပြောနေတာ”

ဇော်မော် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီးမှ
ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်တယ်။

“ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီလည်း ကျော်စွာကုမ္ပဏီထက် မညံ့ပါဘူး
ရှင်ရဲ့ ဒီနေ့က ကျွန်မကြောင့် . . . ရှင် အလုပ်ထွက်လိုက်ရတယ်မ
လား၊ အဲ့ဒီအတွက် အစားထိုး ပြန်ခန့်မယ်လို့ ကျွန်မကတိပေးနိုင်
တယ်၊ လက်ရှိရာထူးနဲ့ လက်ရှိလစာအတိုင်းပေါ့ . . . ဘယ်နှယ့်လဲ”

သူကအတွက်တော့ တကယ်ကို အိပ်မက်မက်နေသလိုပါ

ပဲ၊ ဒီလောက်အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေမှုက အိပ်မက်မဟုတ်ရင် . .
စိတ်ကူးယဉ် သက်သက်ပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်ဘူးဆို
တာ သေချာတယ် . . ။

အဲ့ဒါကြောင့် ပိုပြီးသေချာအောင် ကိုယ့်လက်ကို ပြန်ကိုက်
ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ . . သူမ လက်မောင်း နုနုဖောင်းဖောင်းလေးကို
ဆွဲလိမ်ကြည့်ပါတယ်။

“အား! . . နာတယ်”

“အိုခေ . . ဒါဆို သေချာပြီပေါ့”

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“အိပ်မက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ စမ်းကြည့်တာ”

“ကျွတ်! . . ရှင် တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ကဲ . . ကားထဲဝင်
တော့”

“ဟာ . . . အခု တစ်ခါတည်းလား”

ဟန်နီချို ဘာမှမပြောဘဲ မျက်စောင်းလှလှလေး တစ်ချက်
ပစ်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဇော်မော်ပါ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့မှ
ဆလွန်းကားဖြူဖြူလေး လျှောခနဲ ဘီးလိမ့်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တာမျိုး မဟုတ်ပဲ . .
ပိန်လိန်နေရင်း ဇိမ်ကျသွားတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်တွေးပြီး . . ရယ်
လည်း ရယ်ချင်တယ်။

ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို ဟန်နီချိုရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို အချိန်ပြည့်
ငေးပြီး အလုပ်လုပ်ခွင့်ရတဲ့ရက်က လေးရက်ပြည့်သွားပြီလေ။ မနက်
ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါက စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဖြစ်နေလို့ အားရပါးရနားရင်း
ကိုဝင်းရီတို့ဘက်လည်း သွားကြွားရဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလိုက်
တယ်။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ . . ဟန်နီချို လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်ပစ်
ပြီး . . .

“ကျွန်မတို့ အပြင်ခဏလောက် သွားရအောင်၊ လက်ဖက်

ရည်သောက် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အင်း. . ကောင်းသားပဲ၊ ဟိုရုံးမှာတော့ ဒီချိန် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက် ဆင်းတဲ့အချိန်လေ”

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်ကြတယ်။ ဟန်နီချိုတို့ ရုံးအဆောက်အအုံက ကျော်စွာကုမ္ပဏီလို အထပ်မြင့်လွှာမဟုတ်ပဲ မြေညီထပ် အဆောက်အအုံဖြစ်တဲ့အတွက် ဝင်ရထွက်ရတာ လွယ် တယ်။

ဆိုင်ရောက်တော့ သူမက ကော်ဖီမှာပြီး သူက လက်ဖက် ရည်မှာလိုက်တယ်။ စားပွဲထိုးလေးက ‘ဘယ်. . ညာ. . ရှယ်’လို့ လှမ်းအော်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မ. . ရှင့်ကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင် တယ်”

“အင်း. . ပြောကြည့်လေ”

“လိုရင်းပဲ ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်မမိဘတွေက ကျွန်မကို အိမ် ထောင်ပြုစေချင်ကြတယ်၊ သူတို့ ပေးစားတာလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာလည်း ချစ်သူမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် စကားမှားလို့ နားလည် မှုလွဲပြီး ဒီတနင်္ဂနွေမှာ ကျွန်မချစ်သူကို အိမ်ခေါ်လာခိုင်းတယ်၊ အဲ့ဒါ ကိုဇော်မော်က ကျွန်မရဲ့. . ဟို. . ချစ်. . ချစ်သူအနေနဲ့ ဟန်ဆောင် ပြီး လိုက်ခဲ့ပေးနိုင်မလားဟင်”

“ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ရတဲ့အလုပ်ကို အရမ်းမုန်းတယ်

ဟန်နီချို”

“ကျွန်မကို ကူညီတဲ့သဘောနဲ့ပါ”

ဇော်မော် ခေါင်းခါပစ်တဲ့အတွက် ဟန်နီချို အလွန်ပဲ စိတ် ညစ်သွားမိတယ်။

စားပွဲထိုးက လက်ဖက်ရည်နဲ့ကော်ဖီ လာချပေးပြီး ပြန် ထွက်သွားမှ ဇော်မော်က. . .

“ဟန်နီချို လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟန်မဆောင်ပဲ တကယ်ချစ်ကြ ရအောင်”

“ရှင်!. . .”

“ကျွန်တော်လည်း ချစ်သူမရှိတဲ့ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက် ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အချိန်ကာလများစွာ သဘောကျ နှစ်သက်နေသူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ကံဆိုးချင်တော့ အဲ့ဒီ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ဘော့(စ်)က နှစ်သက်တဲ့သူ ဖြစ် နေတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့်. . ကျွန်တော့်မှာ စားရင် ကောင်းမှန်းသိပါ လျက်နဲ့ မစားကောင်းတဲ့အသီးဆိုပြီး မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်ခဲ့ရတယ် လေ”

သူမရဲ့ ငုံ့ထားတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အရှက်သည်းသည်း ဖုံးဖိ

ထားတဲ့ အပြီးအိအိလေးတွေ ရဲ့ပဒေါင်းခတ်နေတာ ဇော်မော် မြင်
တွေ့နေရတဲ့အတွက်. . မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရတဲ့ သူ့ခုံလေးကို
သူမဘေးနားကပ်ပြီး ရွှေ့ထိုင်လိုက်တယ်။

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တကယ့်ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ လိုက်ချင်တယ်”

“ရှင်ပြောတော့ မစားကောင်းတဲ့ အသီးဆို. . .”

“ဟုတ်တယ် အခု ဘော့(စ်)ကိုယ်တိုင် ခူးကျွေးလို့ စားရမှာ”

“ဘာရယ်. . .”

“မနက်က. . ဘော့(စ်) ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်း
အဆင်ပြေလားတဲ့၊ ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်လို့ပြောတော့ အဲ့ဒါ
ငါ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့ ပြေတာတဲ့”

“ခိ. . ခိ. . ခိ”

“ဟင်. . ခင်ဗျားက ရယ်သေးတယ်နော်”

“ရယ်တာပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့ ဦးကျော်စွာ ဖုန်းပြောပြီးသားဥစ္စာ”

“ဟင်! . . .”

“ရှင့်ဆီ ကျွန်မရောက်လာတဲ့ ညနေက. . . ဦးကျော်စွာနဲ့
ကျွန်မ အရင်ဆုံဖြစ်တာလေ၊ အဲ့ဒီမှာပဲ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ရဲ့ သဘော
ထားအမှန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးဖြစ်သွားတယ်. . . ၊ အဲ့ဒါ
ကြောင့်. . . ရှင့်ကို အလုပ်ထုတ်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ တစ်ထိုင်
တည်းဆုံးဖြတ်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဟောဗျာ. . .”

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင်. . သူ့တပည့် သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်
သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ သူ့အသိဆုံးတဲ့. . သဘောပေါက်လား”

“အင်း. . .”

“ဘယ်လို သဘောပေါက်လဲ”

“ဘော့(စ်)က ကျွန်တော်သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာကို သိတာ
လေ”

“ကျွတ်. . ရှင် တကယ်တုံးတာပဲ”

“ဪ. . သိပြီ”

“ဘာလဲ. . .”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အရင်စချစ်ခဲ့တာ”

သူမ ရှက်ရယ်ရယ်တော့ ဇော်မော်ပျော်ပြီး လက်ဖက်ရည်
ဗူးကြီးကို မော့ပစ်လိုက်တော့တယ်။

“ဖလူး! . . . ဟူး! . . .”

